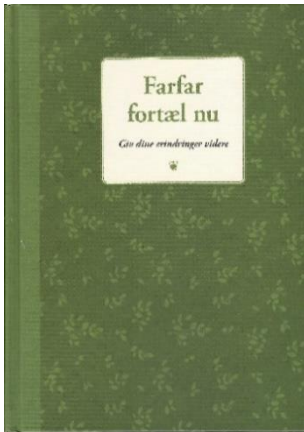

MIN VERDEN

Oplægget til denne fortælling er en boggave med titlen "Farfar fortæl nu", som jeg fik af mit barnebarn Sara. Meningen med bogen er, at man skal skrive i bogen og give sine erindringer videre. Det er for så vidt fint nok, men den vejledende tekst passer ikke helt til det, jeg gerne vil fortælle, så her bliver det fortalt på min måde. Jeg har dog hentet megen inspiration fra bogen. Min største bekymring med den bog er egentlig, at jeg har en meget dårlig håndskrift og kan kun skrive skråskrift, så jeg tror ikke, at Sara og de øvrige 3 børnebørn nogensinde vil kunne læse det, jeg måtte skrive. Så derfor bliver denne historie skrevet her fra mit lille kontor på min personlige computer.

Jeg er født efter krigen og troede selv på, at jeg var en del af en heldig årgang, der ikke ville opleve store krigshandlinger i Europa. Sådan gik det ikke, lige nu er der dronekrig i Ukraine med store menneskelige tab til følge. Magtmenneskene Trump i USA og Putin i Rusland laver ufattelig meget uro i verden. Den oplevelse kunne jeg godt være foruden.

"Min verden" er en fortælling om, hvad jeg har set, været med til og oplevet gennem mit liv indtil nu (80 år), og det er jo en helt anden lilleput verden.

Jeg er vokset op i en købmandsgård, der midt i 1940'erne, hvor jeg kom til verden, var en helt anden alsidig affære end vore dages discount supermarkeder. Dengang var sådan en købmandsgård et vigtigt tandhjul i et lille bysamfunds maskineri, og man handlede med alt, hvad der var værd at handle med - og lidt til. I starten levede jeg lykkeligt i min egen verden, hvor det var de voksne, der styrede hvornår jeg skulle gå i danseskolen eller i søndagsskole - eller optræde som slikspisende nisse i butikkens juleudstilling. Senere stiftede jeg bekendtskab med alle købmandsgårdens funktioner og handelsvarer, og jeg kom selvfølgelig også til at hjælpe her og der: som bydreng (for de børn, der ikke ved det, så er det en dreng, der bringer varer ud som butikkens kunder har bestilt), som pumpedreng ved benzinstanderen, hvor der skulle pumpes benzin op med håndkraft, men også med mange andre ting. Når jeg ikke hjalp i butikken, levede jeg et sorgløst liv med leg sammen med kammeraterne i og omkring købmandsgårdens bygninger. Jeg blev tidligt interesseret i teknik og byggede bl.a. en hustelefon, der i øvrigt indbragte mig en bronzemedalje i en konkurrence i Familie Journalen.

Dermed blev min skæbne nok beseglet. Det måtte vel ende med 40 år i Danmarks største teleselskab, der undervejs skiftede navn fra Jydsk Telefon til Tele Danmark og senere til TDC. At blive købmand var aldrig på tale.

Fortællingerne om "Min Verden" får du her - god læselyst.

Mit ophav

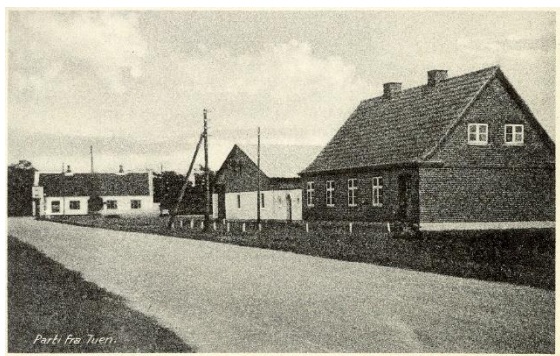
Hej med jer

Jeg - Mads Gøgsig blev født den 13. maj 1946 i Sindal. Jeg er søn af **Svend Helmer Raoul Gøgsig** (f. 5. maj 1912 – d. 6. marts 1982) og **Jenny Nørgaard Nielsen** (f. 14. august 1919 – d. 7. maj 2001). De blev gift den 6. oktober 1942 i Langelund kirke Brovst sogn.

Min far

Min far, Svend, er søn af min farfar købmand Dinus Johannes **Holm** Nielsen (1884-1942) og farmor **Karoline** Josefine Christensen (1882-1962). Min farfar brugte udelukkende Holm som sit fornavn.

Far kom til verden i Tuen, hvor min farfar i sine velmagtsdage (1928-1932) ejede: landejendommen "Nygaard", bageriejendommen og købmandsforretningen, alle i den lille by Tuen, samt gården "St. Gøgsig" på landevejen mellem Tversted og Ålbæk.

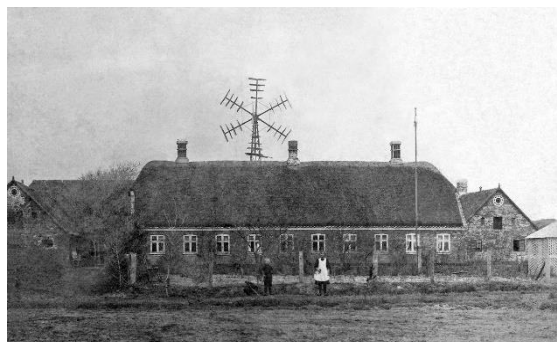
Nygård med købmandsbutikken i baggrunden.

Bageriet i Tuen

Købmandsbutikken i Tuen

"Store Gøgsig"

I forbindelse med den nye navnelov i 1905 skifter farmor efternavn fra Christensen til Godsk. Hun bliver gift den 7. oktober 1910 med farfar, købmanden i Tuen. Nu skiftede hun igen efternavn fra Godsk til Gøgsig. Farmor bragte den dengang 6-årig datter Jenny Nikoline Andersen med ind i ægteskabet. Jenny blev adopteret af farfar og bar nu, ifølge folketællingen 1911, efternavnet Gøgsig.

Jenny vokser op i Tuen og får hurtigt 2 mindre søskende, Sven Helmer Raoul Gøgsig (1912) og Arla Mariette Gøgsig (1914). De bor alle sammen i lejligheden ovenpå bageriet.

Selvom farfar på papiret var en af egnens rigeste mænd, var formuen bundet i dårlige ejendomme og usikre tilgodehavender. I 1931 brød det hele sammen, da storgrossisten Schmidt i Hjørring døde. Farfar skyldte ham et stort beløb, som skifteretten krævede betalt kontant. Det var umuligt, og konkursen var uundgåelig. Ejendommene måtte sælges én efter én, ligesom købmandsforretningen og bageriet. Det var bagermester Nielsen fra Tversted der overtog bageriet, der nu fortsatte som brøddudsalg. Familien Gøgsig blev boende i lejligheden over bageriet – nu som lejere. Broderen Jørgen købte Store Gøgsig. På sine gamle dage lagde Holm alle kræfterne i anlæggelse og drift af et lille gartneri i Tuen, og Karoline nedsatte sig som syerske og supplerede dermed familiens indkomst.

Farfar Holm var nr. 7 ud af en samlet søskendeflok på i alt 12 børn. De blev alle født på gården ”Store Gøgsig” i Tuen.

Holms forældre og søskende: **Jette** Andrea Nielsen (1854 – 1925) og **Niels Peter** Nielsen (1849 – 1920) med 8 ud af deres i alt 12 børn.

Nævnt i aldersrækkefølge: 1. **Niels Christian** Ludvig Nielsen (1875 -1943). 2. **Jørgen** Christian Albert Møller Valdemar Nielsen (1878 -1952). 3. **Otto** Rudolf Emanuel Stenius Nielsen (1879 -1916). 4. **Kirstine** Mathilde Margrethe Helene Julie Nielsen (1882 – 1882 ikke med på foto). 5. **Dagmar** Kamille Marie Karoline Jacobine Nielsen (1882 – 1883 ikke med på foto). 6. **Dagmar Kirstine** Otilie Nielsen (1883 – 1883 ikke med på foto). 7. Dinus Johannes **Holm** Nielsen (1884 -1942). 8. **Arnold** Osvald Ejner Nielsen (1887 -1970). 9. **Theodor** Maurid Nicolai Nielsen (1891- 1927). 10. **Krista** Alma Elfrida Nielsen (1893 -1899 ikke med på foto). 11. **Anna** Augusta Elvina Nielsen (1897 - 1972). 12. **Christian** Alfred Thorvald Nielsen (1900 -1984).

Slægtsnavnet Gøgsig.

Navnebevis.

Politimesteren
i
Horns Herred

meddeler herved i Overensstemmelse med Lov Nr. 89 af 22de April 1904, jfr. Lov
Nr. 76 af 1ste April 1905

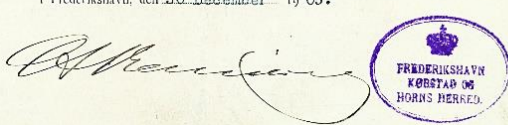
Dinus Johannes Holm Nielsen, født den 13 December 1884 i Tversted Sogn

Bevis for, at han fremtidig med Rette fører Familienavnet Gøgsig,

saaledes at hans fulde Navn bliver:

Dinus Johannes Holm Gøgsig.

Horns Herreds Politikammer
i Frederikshavn, den 30. December 1905.

Farfar, der stadig boede hjemme på gården "Store Gøgsig", købte i 1905 efternavnet Gøgsig og fik den 30. december 1905 navnebevis af By og Herredsfogeden i Frederikshavn på navnet **Dinus Johannes Holm Gøgsig.**

Han var på det tidspunkt 21 år gammel. Han var alene om købet af efternavnet Gøgsig og fik derved eneret til brug af navnet **Gøgsig.** Efter en del år ønskede Holms far og søskende også at gøre brug af gårdnavnet som slægtsnavn, men det sagde farfar nej til, idet han jo havde eneret på navnet. Efter ca. 15 år blev denne eneret ændret. Det var den 18. marts 1920, at kompromiset blev indgået, og herefter kunne hans far Niels Peter **Nielsen** og søskende bruge **Nielsen-Gøgsig** som efternavn. Tidspunktet er nok ikke helt tilfældigt valgt, for tre måneder senere døde hans far Niels Peter **Nielsen-Gøgsig.** Navneskiftet på det tidspunkt var vel for, at der formelt måtte stå Gøgsig på Niels Peters gravstenen.

Forinden havde Niels Peter sikkert brugt navnet Gøgsig i mange år.

Min mor

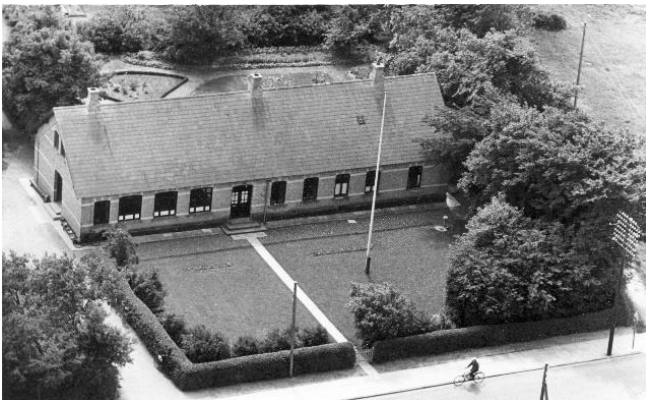
Min mor Jenny er datter af min morfar Søren **Emanuel** Marinus Nielsen (1886-1952) og min mormor **Marie** Kirstine Nørgaard (1884-1981). Hun kom til verden i Halvrimmen, hvor hendes far Emanuel (min morfar) var enelærer på Halvrimmen Skole.

Morfar og mormor sammen med deres to piger Jenny og den ældre søster Anna.

Morfar blev født den 20. november 1886 i Sofiendal. Han skulle oprindeligt have været uddannet snedker, men de folk, som Emanuel tjente hos, kautionerede, så han kunne begynde at læse til lærer. Han blev færdig som lærer fra Ranum seminarium i 1908. Først blev han ansat i Arentsminde. Herefter kom han i 1910 til Fredensdal skole, hvor han var frem til 1916.

Her blev han den 29. oktober 1915 gift med Marie Kirstine Nørgaard fra Gl. Hasseris. I juni 1916 blev han ansat som enelærer ved Halvrimmen skole. Her blev datteren Anna Nørgaard Nielsen født i 1917, og 3 år efter fødtes lillesøsteren Jenny Nørgaard Nielsen - min mor.

Halvrimmen skole

Halvrimmen bibliotek

I sommeren 1918 tog morfar på bibliotekskursus i København og kom hjem med masser af nye idéer til forbedring af det lille bibliotek i Halvrimmen skole. Der blev indrettet læsestue i skolen,

Mormor og morfars sølvbryllup

og udlånet var gratis. I 1922 vedtog Sognerådet, at der skulle bygges en selvstændig biblioteksbygning. Morfar skænkede grunden (sikkert med økonomisk hjælp af Maries bror Gregers Nørgaard fra Hasseris). Biblioteket i Danmarks første landsogn med egen biblioteksbygning var klar til brug den 1. maj 1924. Biblioteket var morfars hjertebarn, og for den kæmpe indsats modtog han i 1940 fortjenstmedaljen i sølv.

Mindepladen på "det gamle bibliotek" sammen med Rune og mig.

Ved et åbent arrangement i "Det gamle bibliotek" i Halvrimmen blev der i 2002 afsløret en mindeplade om Emanuel Nielsen, der jo var initiativtager til biblioteksbygningens opførelse i 1924. Rune Langhoff Gøgsig min ældste søn og jeg deltog i afsløringen af mindepladen. Der var mange fremmødte, og det blev omtalt i de lokale aviser.

Min mor og far

Far blev udlært farfars købmandsforretning i Tuen 1926 – 30. Efter aftjent værnepligt var han

Mor og fars bryllup

kommis i forskellige forretninger og endte hos Chr. E. Larsen i Halvrimmen. Mor kom efter et ophold på Silkeborg husholdningsskole tilbage til Halvrimmen. Det var, medens far var kommis i Halvrimmen, at de mødte hinanden. De blev gift den 6. oktober 1942 i Langelund kirke. Far startede herefter forretning i Sindal. De boede hele deres liv i Sindal købmandshandel.

Far døde 6. marts 1982 i en alt for ung alder. Han døde af tarmkræft. Det blev konstateret efter jul 1981, og han døde inden han blev 70 i maj måned.

Far var ikke typen, der ofte gik til læge. Han ønskede ikke, "når den tid kom", at komme på plejehjem. Det kom han så heller ikke – og dog, for et fotografi af far stående ved kaffemøllerne

kom i mange år til at hænge i indgangen på Vendelbohjemmet, sammen med andre kendte Sindalboere som gartner Breide Ejlersen (også kaldet Buster), borgmester Oluf Petersen, vognmand Artur Christensen og tankejer & pølsemand Aksel Sørensen (snakketak). Billedet hang der indtil Vendelbohjemmet blev nedlagt i 2024.

Vendelbohjemmet i Sindal

Da mor døde den 7. maj 2001, boede hun stadig i Sindal købmandshandel. Hun boede til leje hos Niels Holt, en tidligere kommis, som overtog forretningen i Sindal efter far.

Mor og Fars gravsted på Sindal Gl. Kirkegård

Sindal Købmandshandel

Umiddelbart efter farfars død i september 1942 etablerede min far sig som selvstændig købmand. Far og mor overtog Sindal Købmandshandel, Nørregade 11 i Sindal, efter daværende købmand Michael Nielsen.

Far havde ikke så mange penge, så nogen må have hjulpet ham med købet. Han fik sikkert også økonomisk hjælp af morbror Gregers Nørsgaard fra Hasseris. Det var sådan, at far to gange om året sendte en check til Gregers Nørsgaard, men de blev aldrig indløst. Jeg mener, at jeg har overhørt en samtale mellem far og mor, der gik ud på, om de ikke snart kunne stoppe med at sende den check.

Sindal købmandshandels facade ud mod Nørregade. På det her tidspunkt var facaden malet rød.

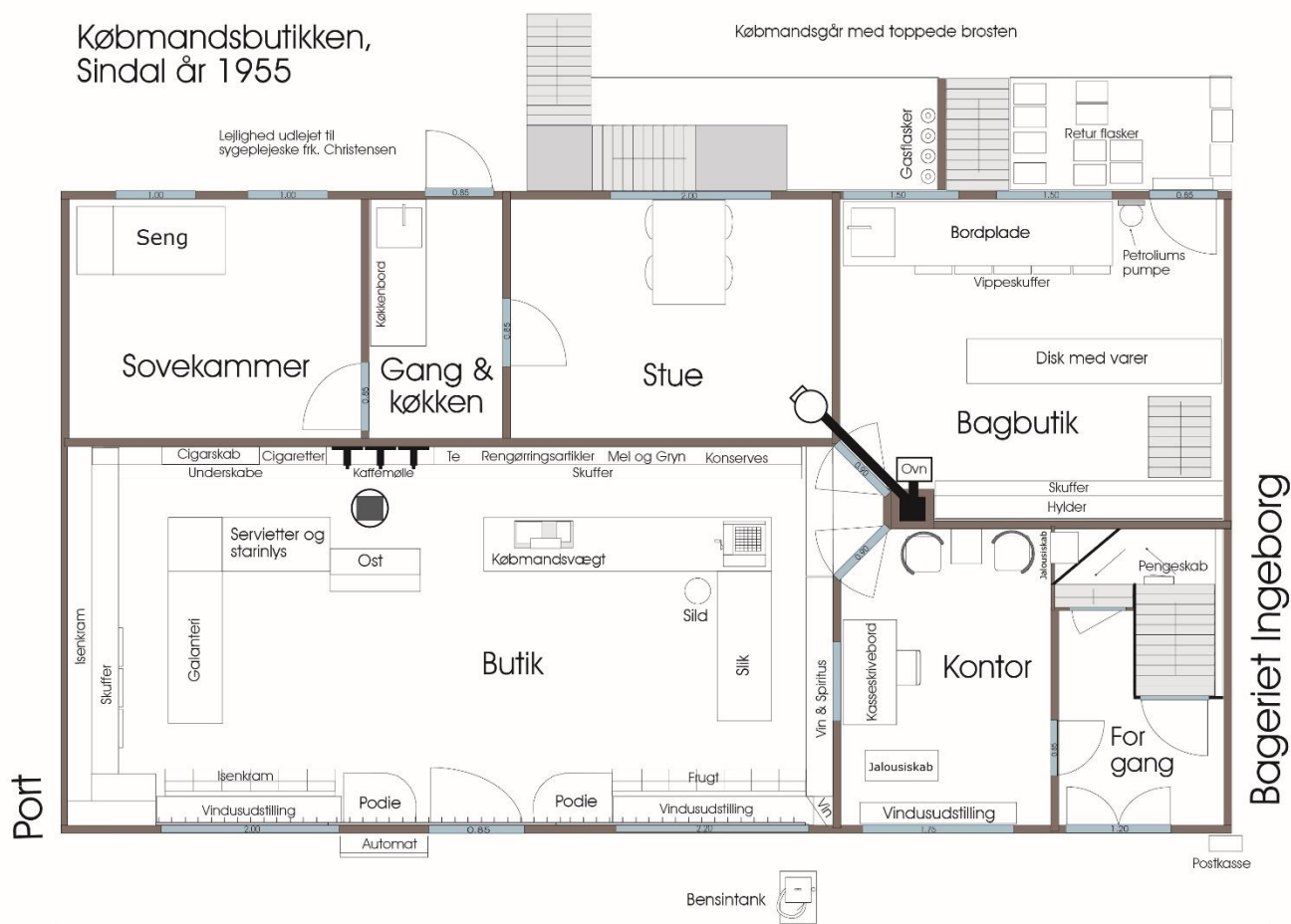
Gøgsig, Svend Helmer Raoul, købmand; f. 5/5 1912 i Tuen, Hjørring amt, søn af købmand Dinus J. Holm Gøgsig; g. 6/10 1942 m. Jenny G., f. Nørsgaard Nielsen; udl. i faderens forretning i Tuen 1926-30, aftjent værnepligt 1933-34, iøvrigt kommis i forskellige forretninger bl. a. i Tuen Brugsforening samt h. købmand J. P. Petersen's Enke, Skagen, h. købmand Hans Korsholm Jensen, Ugerby og h. købmand Chr. E. Larsen, Halvrimmen, etabl. sig s. selvstændig købmand m. forretning — omfattende finere kolonial, delikatesser, vinhandel, isenkram og støbegods, korn og foderstoffer samt gødning, brændsel og benzin — i Sindal 1942.

Adr. Nørregade, Sindal.

Firma: Svend Gøgsig, Nørregade, Sindal.

Selve købmandsbutikken lå ud mod den brostensbelagte Nørregade i Sindal. På fortovet udenfor stod der en BP-benzintank. Indkørslen til selve gårdspladsen var for enden af bygningen, og i den anden ende havde bager Ingeborg en bagerbutik.

Bag selve butikken var der en lille lejlighed, med en stue og et sovekammer samt en kombineret gang og køkken med koldt vand. Her boede sygeplejerske Marie Christensen. Huslejen var i 1950 Kr. 22 om måneden. Hun passede en gang imellem os børn.

Mellem butikslokalet og opgangen til privaten på 1. sal lå fars kontor. Fars pengeskab stod et lille rum under trappen til første sal. Det fulgte sikkert med, da han købte forretningen. Bagbutikken lå lige bag kontoret og opgangen. Her var der en vægt og tomme poser i forskellige størrelser, som blev brugt til at afveje de varer, der blev solgt i løs vægt. Poserne var selvfølgelig forsynet med fars navn og varemærke, og ved juletid blev der brugt poser med julemotiver og fars navn. Det var også her juleslikken, der blev leveret i store æsker, blev talt op og pakket i mindre gennemsigtige cellofan poser.

På ydervæggen, ved udgangen fra bagbutikken til gårdspladsen, var der ophængt en håndbetjent petroleumspumpe. Salget af petroleum var mest beregnet til petroleumslamper, men elektriske lamper havde efterhånden overtaget belysningen alle steder.

Fra bagbutikken var der adgang til kælderen med kartofler, øl, sodavand, ost og husholdningssprit til aftapning. Fra kælderen var der adgang ud til gårdspladsen via en udvendig trappe.

Ind mod selve gårdspladsen var der mod nord en lagerbygning i to etager med eget højseværk og en underliggende hestestald. Bagerst mod vest lå der en bygning med korn- og brændselslager og et samlet loftrum over det hele. I den nordlige ende var der en kælder under kornlageret. Kælderen havde skindhandler Isaksen lejet til opbevaring af sine koskind fra de tre slagtere i byen. Den månedlige husleje i 1950 var 30 kr. Skindene blev saltet og lå i store stakke, indtil de blev sendt til garvning med jernbanen. Det er ikke mange gange jeg har været nede i den skindkælder – der var meget mørkt og ulækkert. Den sidste bygning mod syd var en forfalden rød træbygning, som far senere lavede om til 5 garager.

Fra selve gårdspladsen kunne man komme op til privaten på 1. sal via en udvendig vinkeltrappe lavet i træ.

Dørtrin

Far og mig

Far står her i døråbningen ind til købmandsbutikken. Det er mig på 2 år han har på armen. Det var lidt specielt, at fars navn var skrevet i det stykke bare cement, der var mellem granittrappestenen og dørtræet på butiksdøren - lidt reklame.

Trappestenen

Kontoret & elefanten

Vinhylden med det bagved liggende kontor

Kontoret lå lige ved siden af butikken, så man kunne gå direkte fra kontoret ud i butikken. I væggen mellem kontoret og butikken var der en glastrude, så man kunne se, hvad der foregik i butikken. Vinhylden stod ganske vist foran glastruden inde i butikken, så udsynet var lidt begrænset af de vandretliggende flasker.

Da mor overtog forretningens regnskab, skulle der skaffes plads til et lille skrivebord mere i kontoret. Forgangen blev derfor lagt til kontoret. Det gamle slidte trægulv med de hvidkalkede indskudsbrædder blev udskiftet med et støbt gulv med vinylfliser. De hvidkalkede brædder brugte vi børn senere til vores spøgelsestog.

På kontoret var der en 100 år gammel støbejernsplade. Den fulgte med, da far overtog forretningen i 1942. Far brugte elefanten på jernpladen som sit varemærke og som en slags maskot, idet det siges, at hvis pladen bliver fjernet fra forretningen, vil den gå dårligt.

Vi har senere fundet ud af, at støbejernspladen stammer fra Hassel Jernværk i Norge. Den første jernplade af den type blev støbt i 1691. Støbejernspladen, der er en side fra en bilæggerovn, er sandsynligvis fragtet til Danmark i forbindelse med den store skudehandel, der dengang var mellem Norge og

Vendsyssel. Det var vel ikke så mærkeligt, at en sådan plade befandt sig på købmandsgården, for støbegods var også en af de varegrupper, der førhen var handlet med i købmandsgården.

Telefonen

Vi havde to ens bordtelefoner fra Jydsk Telefon. Den ene stod nede i kontoret og den anden i dagligstuen. I butikkens åbningstid var det telefonen i kontoret, der blev brugt mest. Kunderne kunne jo bestille varer via telefonen, og efterfølgende få dem bragt hjem af bydrengen. Vores telefonnummer var Sindal nr. 10.

Butiksinventar

Efter krigen blev butikken moderniseret. Det gamle inventar blev i august 1946 udskiftet med et helt nyt butiksinventar. Den gang fandtes der ingen standard inventar, så det blev lavet specifikt til fars butik. Jeg vil gætte på, at det eneste, der ikke blev udskiftet, var kaffemøllen, vægtene og det store kasseapparat. En skuffesektion på i alt 12 skuffer fra det gamle inventar

kom til at stå i køjerum i vores sommerhus i Tversted. Den står der såmænd den dag i dag, men nu i stuen, og med kunstværker malet på forsiden af to af skufferne.

Kaffe

I butikken var der tre ens kaffemøller, som alle blev drevet af den samme elektromotor. Ny ristede brune kaffebønner fra kafferisteriet i Hjørring blev hældt i en af de tre kaffemølles fint pudsede beholder, og kaffemøllen var klar til at male bønnerne til dejligt duftende kaffe. Afhængig af indstillingen på kaffemøllen kunne man få grov eller fint malet kaffe. Ud af kaffemøllen dryssede det friskmalede kaffe direkte ned i kaffeskuffen under den enkelte kaffemølle. Kaffeskuffen der var af træ, var indvendigt beklædt med en tynd metalplade så kaffen ikke kom i berøring med selve træskuffen. Kaffen blev skovlet op i en kaffepose med en lille kaffeskovl, afvejet på en lille vægt til den rigtige mængde og solgt. Tanken med de tre møller var vel, at man kunne male meget kaffe samtidigt eller have tre forskellige kaffeblandinger. Som jeg husker det, så havde far kun en kaffeblending, og derfor var der kun en kaffemølle, der var i brug, men for syns skyld var der to møller der kørte.

Når strømmen en sjælden gang var væk, så kunne man sætte et håndsving på forsiden af de enkelte møller. Jeg har malet en hel del kaffe ved hjælp af rå muskelkraft.

Far ved de tre kaffemøller.

Udstilling med kaffebønnerne i fars kaffeblending.

Far havde, som mange andre købmænd på den tid, sin helt egen kaffeblending. Blandingsforholdet (de enkelte kaffesorter og mængder) var en forretningshemmelighed som kun ganske få kendte. Normalt blev blandingen lavet i Hjørring, lige inden kaffen skulle ristes.

På et tidspunkt blev der varslet meget store stigninger på kaffebønner. For at få del i denne fortjeneste blev der indkøbt en hel del gule u-ristede kaffebønner. Kaffesækkene med de forskellige sorter blev opbevaret i bagbutikken. Et par gange om ugen lavede far en blanding af kaffebønner i en kaffesæk, som herefter blev sendt til Hjørring med bus. Her blev bønnerne ristet og efterfølgende sendt retur til Sindal. Brænderen hed Arne, og når han holdt ferie, kom der altid klager over kaffen. Enten var den brændt for lidt, eller også var den brændt for meget.

På et tidspunkt fik far lyst til at reklamere lidt for sin kaffe. Han lavede derfor en vinduesudstilling med de forskellige kaffesorter. Jeg tog et foto af udstillingen, og det er derfra, vi i dag ved, at fars kaffeblending indeholdt følgende 6 kaffesorter: Gul Minnos, Extra Santos, Gul Rio, Super Santos, Boingi Calossi og Robusta. Blandingsforholdet er dog stadig en hemmelighed.

Fars' kaffeblending var meget populær, så nogle kunder udenfor kommunen fik hver fredag tilsendt kaffe med posten. Kaffen blev omhyggeligt afvejet så den samlede vægt inc. kaffe, plasticpose til kaffen, prøvekuvert med lukke klips og et frimærke, ikke oversteg 250 g. Denne udstrakte service nød Karen og jeg også godt af, de første år vi boede i Aarhus.

Selvbetjening og betaling

Jeg kender ikke navnene på kommiserne, men far står yderst til højre.

Dengang var der ingen selvbetjening, hvor kunderne selv skulle finde varerne, men man blev betjent af en kommis, der fandt varerne til kunden. Var der tale om gaver fra isenkramafdelingen, så blev de selvfølgelig også pakket fint ind.

Nogle kunder havde en kontrabog hvori de skrev, hvilke varer de ønskede at købe. Kommisen fandt varen og skrev priserne ind i kontrabogen. På den måde fik kunder varerne med her og nu,

men betalte først for dem en gang om måneden.

Herudover var der kun kontant betaling i kroner og øre. Kommisen udregnede den samlede pris for de købte varer. Prisen blev efterfølgende tastet ind på det store kasseapparat. To tur rundt med det store håndsving fik skuffen til at gå op. Nu kunne afregningen med kunden foregå.

Mønter og sedler kom i deres respektive rum. Hvorefter man kunne tage det beløb fra skuffen, som kunden skulle have tilbage, inden skuffen igen blev lukket.

Når butikken blev lukket, kunne man hver dag udskrive en lang smal seddel med dagens indbetalte beløb samt dagens samlede omsætning. Herefter blev kassen talt op, og det skulle jo gerne passe med beløbet fra strimlen. Den daglige strimmel blev gemt og var en del af bogføringen.

Betalingsmidler som Dankort og MobilePay fandtes ikke dengang. Dog kunne man betale med giro eller en check, men det var ikke meget brugt. Det var oftest, når der var tale om store beløb ved køb af grovvare og gødning.

Juleudsmykning

Sindal Købmandshandel med juleudsmykning

I december blev Nørregade pyntet med granguirlander med lys. Det samme blev butiksfacaden. En lørdag først i december blev hele butikken pyntet med julestads og julegodter. Når butikken lukkede kl. 12:00, blev butiksgulvet ryddet, fejet og gjort rent. Herefter blev hele gulvet dækket med papir, så det var klar til at blive pyntet. Alle de nyindkøbte julegodter blev fundet frem. Dengang var varerne ikke pakket ind i små selvstændige poser klar til at blive solgt, men derimod i

papkasser med hver sin type julegodter. Det var først efter udstillingen, varerne blev vejet af i selvstændige poser. Der var mange forskellige slags juleslik (chokolade, marcipan, konfekt, lakridskonfekt, romtoppe, sukkerflæsk, franske linser, osv.). Appelsiner og æbler, der var blev pudset, blev fint arrangeret på gulvet. Dadler og figner blev udstillet i kasserne. Hasselnødder, paranødder og valnødder blev arrangeret, så de flød smukt ud af deres kasser. Når vi var færdige med at pynte butikken, skulle vi lige ud og se, hvordan de andre handlende havde pyntet op i deres butikker.

Ved juleudstillingen den 16. december 1956 var Hans, Susanne Hesselholt og jeg klædt ud som nisser. Susanne er fra mine forældres omgangskreds og jævnaldrende med Hans. Vi skulle liste rundt mellem alle de udstillede julegodter, medens byens borgere var på tur rundt for at se, hvor fint butikkerne var pyntet til jul. Vi måtte også smage på de udstillede varer. Det resulterede selvfølgelig i, at vi fik ondt i maven.

Sent søndag aften blev gulvet igen ryddet, så man var klar til at åbne butikken mandag morgen. De følgende dage blev godterne afvejet i poser og var nu klar til den kommende julehandel.

Nytårsfyrværkeri var også en del af julehandlen. Det var altid spændende at se det nye fyrværkeri, der var til salg det enkelte år. Det var mest knaldfyrværkeri, knaldhætter, bordbomber og stjernekastere. Der var ingen romerlys eller store raketter. Det hele var selvfølgelig pakket i æsker, men vi solgte også det hele stykvis.

Dem, jeg husker bedst, var skrubtudserne. En skrubtudse var et smalt rundt paprør, der var foldet og bundet sammen med en snor. Indeni var der krudt, og når den blev tændt, eksploderede krudtet i flere omgange, eftersom paprøret foldede sig ud. De var ganske uberegnelige, når de fultede rundt mellem benene på folk. De blev forbudt.

Min favorit var de meget små 1 øres kinesere. De var vel 4 mm tykke og 15 mm lange. De blev solgt i sammenbundne måtter, hvor de enkelte kinesere løbende ville eksplodere, når de blev tændt. Man kunne også skille måtterne ad og derved få en masse enkelte kinesere, der kunne tændes hver for sig. Se, disse her små kinesere passede ind i en lille metalkanon, som jeg havde købt i en legetøjsforretning. Jeg brugte utallige timer med at stille mine små plastiksoldater op på rad og række, og så bagefter skyde dem ned med 1 øres kinesere.

Benzintanken

Ud mod Nørregade stod der ved fortovs-kanten en BP-benzintank. Det var ikke en af de moderne med elektrisk pumpe, men en gammeldags manuel benzinpumpe.

Sindal købmandshandel med benzintanken.

Når kunderne skulle have benzin, blev benzinen pumpet op med et håndtag, der sad på siden af benzintanken. Gennem en glasrude med en liter skala kunne man se, hvor mange liter, der var pumpet op i beholderen. Man pumpede indtil en 5 liters beholder var fyldt op. Herefter blev der drejet på et messing-håndtag, så benzinen kunne løbe ud af slangen og ned i bilens benzintank. Samtidigt kunne der pumpes endnu 5 liter benzin op i en anden beholder. Når

benzinen fra den første beholder var løbet ud, kunne man skifte om til den anden beholder, så benzin herfra kunne løbe ud. Sådan kunne man skifte mellem beholderne, men man skulle holde rede på, hvor mange gange kunden havde fået 5 liter, for benzintanken indeholdt ikke et tællværk.

Tanken blev malet et par gange i BP's grønne/gule farver, men den blev aldrig udskiftet med en moderne elektrisk pumpe. På et tidspunkt blev den fjernet, da den var alt for umoderne. En tilsvarende findes i dag i den Gamle by i Aarhus. Den har dog kun en 5 liters beholder.

Lotte

I den nederste etage i en af de øvrige bygningerne (pakhuset) var der en hestestald, med toppede brosten som gulv og båse med foderkrybbe til hestene. Når bønderne kom til byen, kunne de opstalde hestene i stalden, medens de handlede i byen.

Mikkelsens seng i hestestalden.

Kusine Birthe Danielsen og hesten "Lotte" i købmandsgården

De første år i Sindal havde far selv en hest med navnet "Lotte". Den blev brugt, når der skulle leveres korn og foderstoffer til landmændene. Om sommeren blev der brugt hestevogn, og om vinteren kom kanen frem. Da det gamle pakhus mange år senere blev ryddet for at blive forvandlet til kulturhuset Gøgsigs Pakhus, fandt vi en lille kane oppe på hanebåndene under loftet.

Lotte blev også brugt som væddeløbshest. Den var blandt andet med i et hesteløb i Asaa, hvor der var 8000 tilskuere. Jeg ved ikke lige om den vandt noget, men den var med i 1400 m. for almindelige rideheste. Lotte blev dog efter få år erstattet af en lille lastbil.

Hestestalden blev efterhånden kun brugt til at opbevarer alverdens mærkelige ting. Stalden tiltrak byens subsistensløse, der her kunne stå og drikke i fred og ro. Den hjemløse Mikkelsen havde yderligere indrettet sig i den bagerste bås, så han kunne sove der.

Åbningstid

Da jeg boede hjemme, var butikken også åben om lørdagen. Den 1. juni 1960 blev 6 handlende og 9 købmænd i Sindal enige om at lukke kl. 12:00 om lørdagen. Vi fik nu mere fritid. Det betød, at vi tidligere kunne komme i sommerhus eller på familiebesøg. Jeg kan ikke huske, hvor lang tid vi ellers havde åbent om lørdagen. Vi havde dog mest travlt fredag aften, hvor der var åbent til kl. 20:00. Her kom landarbejderne fra Baggesvogn hovedgård kørende ind til byen i folkevognsrugbrød for at handle ind til hele ugen. De afleverede typisk en indkøbsseddel, og så var det med at få deres vare pakket i en fart, så de var klar inden landarbejderne blev kørt hjem til Baggesvogn igen.

Bydreng

Bydrenge's opgave var at køre bestilte varer hjem til kunderne, og ofte modtage betaling for varerne. Det var primært almindelige kolonialvarer der skulle bringes ud til kunderne. Men det kunne godt være en drøj omgang når kunden havde bestilt en hel kasse øl, for de blev leveret i en trækasse med 50 øl.

I købmandsforretningen var brændsel også en del af varesortimentet. Der blev solgt briketter, koks og cinders. Briketter fra Kaas blev solgt efter vægt. De blev skovlet op på en brændselsvægt, hvor den rigtige mængde blev afvejet ved hjælp af lodder. Herefter blev briketterne hældt ned i en gammel kaffesæk. Koks og cinders blev solgt efter rummål (1 hektoliter). Her blev der altså ikke brugt en vægt, men derimod et rummål (en cylindrisk metalbeholder der kunne rumme en hektoliter). Når beholderen var fyldt op, kunne den vippes så indholdet kunne hældes direkte ned i en sæk.

Det var vel egentlig kommiserne der burde skovle brændsel op i sække, men det var som regel bydrene der gjorde det. Når kunderne skulle have en enkelt sæk brændsel, så var det bydrenge, der skulle cykle ud med den. Sækken blev læsset foran på budcyklen, og så var det bare med at komme af sted. Om vinteren, når der var glat og snesjap på gaden, kunne det være en drøj omgang at cykle med den tunge sæk. Det var først efter jeg var rejst hjem fra, vi fik en "long john" budcykel.

Jeg har brugt rigtig mange timer som bydreng, men det var vel først efter, jeg kom på realskolen det rigtigt tog fart. Jeg fik også en gang imellem drikkepenge. Omkring helligdagene vi fik flest.

Værelser

Helt oppe på loftet ud mod Nørregade var der 5 værelser, hvor kommisserne og vores unge pige havde deres egne værelser. Værelserne blev hver især opvarmet med en lille ovn, som de selv skulle sørge for at hente brænde til. En gang imellem var værelserne også udlejet til andre. Under krigen blandt andet til personer fra den CBU-kolonnen (Civil Beskyttelsestjenestens Udrykningskolonne), der var stationeret i Sindal.

Det var de værelser, vi børn fik som vores da vi blev større. Da jeg boede hjemme, fik jeg en lille petroleumsovn som varmekilde. Først da jeg var rejst hjemmefra, blev huset opgraderet med et oliefyr, radiatorer i alle rum samt et badeværelse med bruser.

Personale

I starten var der far, tre kommisser og en gårdskarl til at passe forretningen. Mor og den unge pige passede privaten og stod for madlavningen til familien og hele personalet.

Efterhånden som vi børn blev større, kom vi også til at hjælpe til i butikken. I starten var det mest som bydreng, men senere kom vi også til at ekspedere kunderne inde i butikken.

Mor og Karen ved kaffemøllen

Salget af brændsel og grovvarer ebbede efterhånden ud, og efter fars død var der kun mor, en bydreng og en ung pige, der var i lære, til at passe butikken.

Kiosken

Når der var Sct. Hans fest i Sindal, så havde far en lille slikbod i anlægget, hvorfra han kunne sælge slik og tobaksvarer. Den blev stillet op ved indgangen, umiddelbart før selve festpladsen med forlystelserne og alle de øvrige boder.

Boden var af træ, og far havde lavet den, så den var hurtig at stille op. Den bestod af 5 dele.

Far ekspederer en kunde i kiosken.

Bagerst var der en hyldektion. Ud mod kunderne var der en salgsdisk, og ovenover den var der et skilt med teksten "Svend Gøgsig". De to øvrige sider var også af træ, og i den ene var der en dør. Taget var en sammenklappelig træplade med tagpap.

Så snart vi var store nok, hjalp vi unger med til at ekspederer kunderne. Men det var først og fremmest far, og fars søster Arla, der stod for salget. Det var altid spændende når boden skulle stilles op, for der blev indkøbt en masse slik. Jeg mindes mest "Haribo" lykkeposerne. De blev alle sammen omhyggeligt undersøgt udvendig med fingrene, inden de blev kørt op i anlægget. Var der en lykkepose, der føltes helt vildt spændende, så købte jeg den for mine sparepenge.

Kornrensning

På den 2-etagers bygning i købmandsgården var der på den øverste etage et manuelt hejseværk med et stort udvendigt hjul. Her kunne man hejse kornsække op, og kornet blev hældt ud på gulvet så det kunne tørre.

Efterfølgende blev kornet skovlet op i en kornrensemaskine og rensed for avner (kornskaller) og fremmedlegemer. Rensemaskinen, der var af træ, indeholdt flere sigter og en mulighed for at blæse avner ud i enden af maskinen. Når den var i brug, blev den stillet hen i døråbningen ved hejseværket, så avnerne kunne blæses lige ned i gården.

Når kornet var rensed, blev det skovlet hen i et hul i gulvet. I etagen nedenunder kunne man sætte en kornsæk på et rør under hullet og på den måde få dem fyldt med det rensede og tørrede korn.

Rensemaskinen var oprindeligt forsynet med et håndtag. Når det blev drejet rundt, rystede hele maskinen, så kornet blev sigtet og kom nedenunder af maskinen. Urenheder blev siet fra, og avnerne blæste bagud af maskinen. Jeg har et par gange haft fat i håndsvinget for at hjælpe far med at rense korn. Det var drøjt at stå og dreje håndtaget på maskinen, så det blev senere erstattet af en elektromotor med en drivrem.

Fyringsolie

Det var netop blevet moderne med små oliekomfurer. Den mode greb far og han begyndte at sælge oliekomfurer. Han begyndte også at sætte dem op hos kunderne. Ude på landet havde folk jo plads til at have en 100 liters olietønde stående med fyringsolie, så de selv kunne hente olie til deres oliekomfur, når den var ved at løbe tom.

Den grønne elevator og den gamle Dodge lastbil fra militæret, der blev ombygget til en tankvogn.

Det var sådan en der stod i den store stue

Fars lastbil blev nu forvandlet til en oliebil med pumpe og tre tanke, så han kunne hente fyringsolie i Frederikshavn og køre ud med fyringsolie til de kunder, der havde en olietønde stående. Jeg var mange gange med far ude hos de kunder, der skulle have fyringsolie, og også mange gange med til Frederikshavn for at hente fyringsolie. Det var for det meste sent om aftenen, når der ikke var så mange biler på vejen.

I december 1955 fik vi selv udskiftet brændeovnen i den store stue med en Ribbe olieovn. Det var far selv, der installerede den. Fra nu af kunne vi bruge den store stue hele året.

Far havde fået fjernet den gamle røde træbygning nede i gården og erstattet den med 5 garager til personbiler. Den første garage blev brugt til brændstoftager. Det vil sige, at der var et antal tønder, der indeholdt overskydende brændstof fra tankvognen, så der altid kunne hentes 3 stk. fulde 1000 liters tanke med fyringsolie i Frederikshavn.

Engang der var "Store marked" i Sindal, holdt nogle landstrygere til i købmandsgården. De var gået ind i den første garage hvor også tønderne med olie stod. Her sad de drak en blanding af

husholdningssprit og "Old veg bottle" (jeg tror det var en billig hedvin). De har sikkert haft det muntert. På et tidspunkt må pengene være sluppet op, for de begyndte at drikke af den gasolie eller fyringsolie, der var opbevaret i nogle 100 liters tønder.

Det så ikke godt ud da de forlod stedet. De kunne ikke tåle at drikke gasolie, og det var mig, der blev sat til at gøre rent efter dem.

Gødning

På et tidspunkt blev det økonomisk attraktivt at opkøbe gødning om efteråret og lagre det, til det skulle sælges og bruges om foråret. Stalden og første sal i pakhuset blev derfor fyldt med gødning. Gulvet i stalden var med toppede brosten og for ikke, at gødningen skulle tage skade af fugt, blev der støbt et nyt gulv. Den første del af stalden blev ryddet for båse og andet skrammel. Herefter blev der isoleret med Leca nødder (et brændt ler produkt), og der blev støbt et cementgulv ovenpå. De toppede brosten ligger stadig nedenunder. Gødningen blev hentet og kørt hjem fra en godsbanevogn nede på stationen. Det var et kæmpe arbejde, man blev godt træt og sov godt den aften.

Engang da far og jeg havde hentet et læs gødning nede på banen, og vi var kommet hjem og klar til at læsse af, sprang far ned fra lastbilen og uheldigvis kom han til at skramme sit skinneben. Det så ikke godt ud. Far satte sig ned og fortalte mig, at han sandsynligvis ville få noget, der lignede et krampeanfald, men det ville hurtigt gå over. Og ganske rigtigt far lå og vred sig nede på jorden et stykke tid. Jeg blev selvfølgelig bange. Jeg har det på samme måde og kan gå i krampe af smerte, hvis jeg slår mig kraftigt.

Arbejdsfordeling

Mens far passede sin dont i forretningen, klarede mor den daglige husførelse med hjælp af den unge pige i huset. Da vi børn blev større, fik mor mere tid, så også hun kunne deltage i det daglige arbejde i butikken, hvor hendes indsats på grund af stigende omsætning og travlhed var til stor hjælp, især regnskabet var mor god til, og far hadede det. Dygtigt bistået af mor arbejdede han forretningen op til et betydeligt omfang.

Nørregade 9

Naboejendommen (Nørregade 9), der bestod af et forhus, et baghus samt en have vest for baghuset var sat til salg. Ud mod gaden i forhuset har der tidligere været en legetøjsforretning (Tusindting) nu var der en skrædder. I den anden ende var der en barbersalon. Ind mod gården var der en lejlighed. I baghuset var der to lejligheder.

Nørregade 9, forhus

Nørregade 9, baghus

Far køber ejendommen af blikkenslager Tage Hansen den 5. september 1963. Købet var med henblik på at udvide butikken. Han håbede sikkert på, at Hans eller jeg vil overtage den, men det havde ingen af os lyst til. Mor og far fik nu en have som de begge holdt rigtig meget af.

For- og baghuset blev udlejet til beboelse. En af lejerne mente, at jeg var stor nok til at hilse når jeg mødte ham. Det påtalte han til far, og jeg fik efterfølgende en snak med far. Siden den gang har jeg haft nemt ved at hilse på folk jeg kommer forbi. Som regel får jeg et smil.

I stedet for en sammenbygning af Nørregade 9 & 11, blev butikken og den bagvedliggende lejlighed lagt sammen så selve butiksarealet blev en hel del større. Alt det byggerod berørte også selve lejligheden ovenpå, så den blev moderniseret ved samme lejlighed. I byggeperioden flyttede far og mor den 27. august 1966 over i forhuset i Nørregade 9. De boede stadig derovre, da det blev jul.

To år efter (den 13. december 1968) solgte far Nørregade 9 til "Sindal omegns Spare- og Lånekasse". Mor og far fik ved den lejlighed brugsretten over haven. Den ret blev tinglyst, og gjaldt så længe far eller mor ejede købmandsbutikken

Kyllingeopdræt

Far, slagter Jacobsen og cementstøber Johannes Westmark gik i 1953 sammen om at lave en hønsefarm i de uudnyttede loftslokaler i fars baghuse. Både det store loft og loftet over foderstoflageret blev brugt til hønsebure. Der var en niveauforskel på gulvene i de to loftslokaler, så der blev lavet en rampe så man kunne komme fra det ene loftrum til det andet med en

Husmandsstedet "Elmely"

trillebør. Nedenunder i rummet bag vaskerummet, blev der opstillet specielle bure med varme til de helt små nyudklækkede kyllinger. De nyudklækkede kyllinger blev leveret med banen (DSB) i flade stive papkasser med skillerum og huller, så kyllingerne kunne få frisk luft og ikke trimle rundt i kassen. Når kyllingerne blev store nok, kom de op i burene på loftet. Når de var slagtefærdige, blev de fjernet fra burene og kørt til fjerkræslagteriet i en dertil indrettet lastbil.

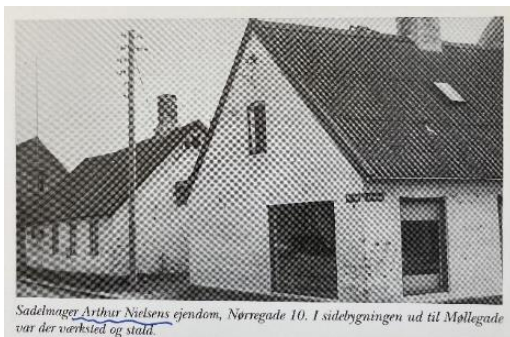
Det var rigtigt spændende at følge med i kyllingernes opvækst fra små søde og dunede kyllinger til de var slagtefærdige.

Der var ansat en mand til at passe kyllingerne, men det var ikke rigtigt rentabelt, da der var meget arbejde med at flytte foder, kyllingelort og kyllingerne op og ned fra loftet. Det endte med, at ejerne den 29. november 1955 købte husmandsstedet "Elmely" ved Rømers bakke, lige uden for byen.

Bure og høns blev flyttet til "Elmely". Det eneste, der blev tilbage, var skelettet af en død kalkun. De havde nemlig også eksperimenteret lidt med opdræt af kalkuner. Kalkunskelettet kaldte vi "Pullehans" og blev brugt i forbindelse med et spøgelsestog som vi drenge lavede i de nu rømmede loftlokaler. Men det er en helt anden historie.

Jeg cyklede ofte ud til Elmely for at give en hjælpende hånd og følge med i, hvad der var gang i. De fleste gange fik jeg en lille varm portion røræg. Hønseriet blev efter 10 år nedlagt, og gården blev solgt.

Sadelmageren

Sadelmager Arthur Nielsens ejendom, Nørregade 10. I sidebygningen ud til Møllegade var der værksted og stald.

Kyllingeloftet og rummet med de opvarmede kyllingebure stod nu tomt. Da sadelmager Arthur Nielsen og hans søn Erik i 1957 flyttede fra deres værksted på hjørnet af Nørregade og Møllegade, fordi der skulle bygges en ny bank, så flyttede de over til os. Rummet med de opvarmede kyllingebure og vaskerummet blev nu lagt sammen. Gruekedlen, der før blev brugt når der skulle vaskes tøj, blev udskiftet

med en kakkelovn. Her fik Arthur og Erik et mindre værksted. En del af kyllingeloftet blev brugt til deres varelager.

Det var den gamle sadelmager, der stod for at lave og reparere seletøj til heste, og Erik arbejdede med møbelpolstring. Inden og i selve høstsæsonen reparerede de også sejl til selvbindere.

Hos Arthur og Erik tilbragte jeg utallige timer, når jeg kom hjem fra skole. Det var virkelig spændende at se dem arbejde, og der kom jo hele tiden nye projekter. Et år gik far i gang med at polstre to lænestole under kyndig vejledning naturligvis. Stolene fik mor i julegave. Jeg snittede en træskål til mor.

To år efter (den 13. december 1968) solgte far Nørregade 9 til "Sindal omegns Spare- og Lånekasse". Mor og far fik ved den lejlighed brugsretten over haven. Den ret blev tinglyst, og gjaldt så længe far eller mor ejede købmandsbutikken

Min barndom

Mine søskende og jeg

Jeg kom til verden om eftermiddagen den 13. maj 1946 kl. 17:15 i Sindal købmandshandel. Jeg vejede 7 pund 100 g og var 56 cm lang. Jeg blev døbt den 7. juli. Efter fars ønske fik jeg navnet ”Mads”. Der var simpel hen ikke andre navne der duede.

Det var her, jeg voksede op og havde hele min barndom og ungdom sammen med min storesøster Dorte og lillebror Hans. Hans havde en tvillingbror Peter, men han døde kort efter fødslen på Hjørring sygehus. Han blev begravet på Sørig Kirkegaard i Tversted sogn den 21. januar 1951.

Storesøster **Dorte** blev født den 14. januar 1944. Efter realeksamen fik hun plade i huset hos Lis Utzon i Hellebæk.

Herefter blev hun klinikassistent hos tandlæge Svend Yne i Sindal, inden hun blev uddannet som sygeplejerske i Hjørring. Dorte rejste til København hvor hun fik arbejde på kommunehospitalet. Det beholdt hun hele sit arbejdsliv. Hun døde den 12. januar 2022. Dorte blev gift den 7. august 1967 med Jørgen Faarup Rasmussen (f. 16. juni 1934 – d. 5. april 2022). de fik to børn Søren og Trine.

Lillebror **Hans** blev født den 15. januar 1951. Efter realeksamen kom han på handelsskolen (regnskabslinjen). Skiftede til HF for at blive skolelærer. Herefter 4 år på seminariet. Det var her han mødte Bente Hyttel De blev gift og fik sønnen Rasmus. Hans fik sit ønskejob på Tornby-Vidstrup skole og Bente på Ulkærskolen. Hans blev skilt i 1980, og efter en del alen- år blev han i 1995 gift igen med Inge Rishøj (f. 11. juli 1954 – d. 25. juli 2023). Inge bragte børnene Rasmus og Mathilde med ind i ægteskabet. Hans bor nu i Vidstrup.

Jeg husker ikke at Dorte og jeg har leget meget sammen, men Hans og jeg har haft mange gode timer sammen.

Sara gynger på gå-gyngehesten

I februar 1947 fik jeg en ”gå gyngehest” af mormor og morfar. Det var en lidt tidlig fødselsdagsgave. Den kunne gynge men blev mest brugt som en vogn med gummihjul der kunne skubbes rundt. Den var jeg rigtig glad for, og kørte rundt i den lille stue det bedste jeg kunne. Vi har stadig ”gå gyngehesten”, men nu er det børnebørnene der har glæde af den.

Fars våbensamling

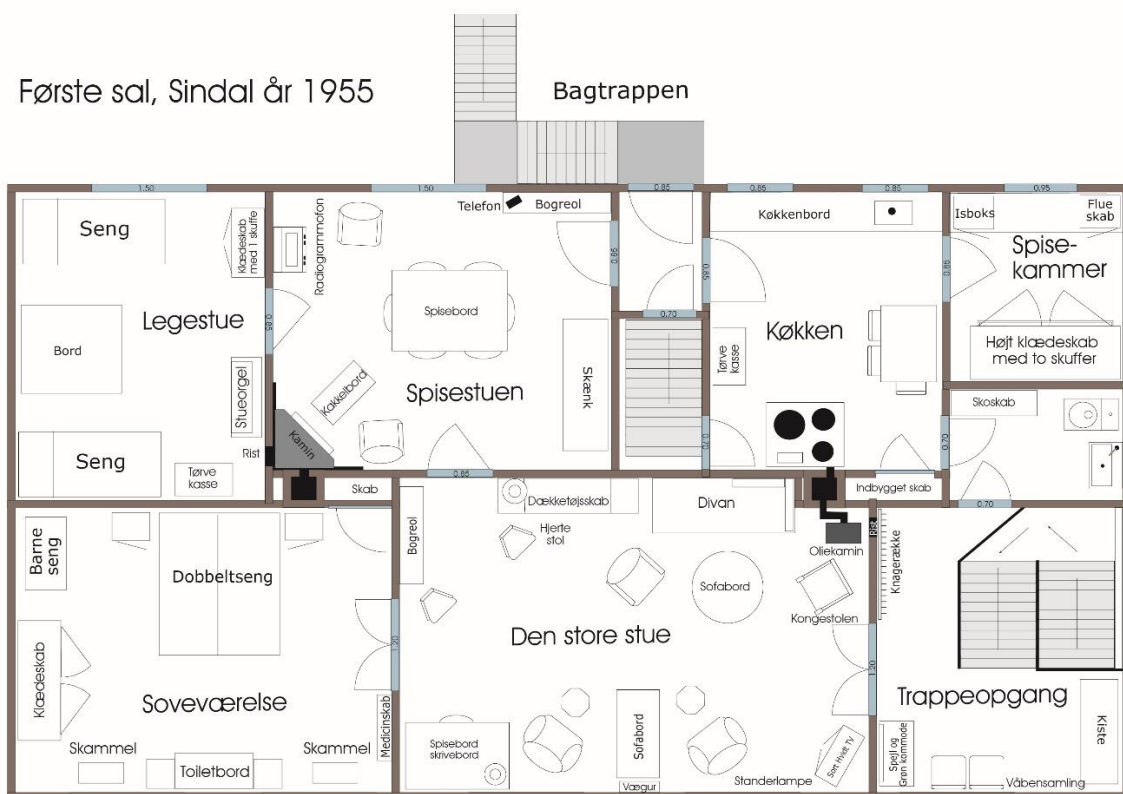

Vores privatbolig lå oven på købmandsbutikken. På væggene i trappeopgangen, på vej op til privatboligen, hang fars våbensamling. Den bestod af en del gamle geværer, pistoler, sabler og baronetter. Derudover var der stålhelme, gasmasker og små feltspader fra anden verdenskrig.

På en afsatskant var der udstillede snoge, stål- og hugorme i spritflasker (patentflasker). Der var også en hel del udstoppede fugle, så som: lunden (i folkemunde kaldet søpapegøje), skovskaden, viben og hornuglen.

Privatboligen

Privatboligen lå ovenpå købmandsbutikken. Det centrale rum var spisestuen, hvor man samledes, og der hvor familien, kommisserne og den unge pige i huset spiste.

Det var her og i køkkenet, der blev fyret op i kakkellovn og komfur. Som brændsel blev der brugt brænde, briketter, koks og cinders. Fra kakkellovn i stuen og ind til soveværelset og legestuen var der regulerbare riste i vægen, så der også kunne komme lidt varme i de to rum.

Familien er her samlet foran kaminen i den lille stue. Skildpadden er også med.

Fra hovedgangen kunne man gå ned til hoveddøren ud mod Nørregade, eller videre gennem kontoret og ind i butikken. Den trappe, jeg brugte mest, var den udvendige bagtrappe inde i gården. Den var malet grøn, så den blev kaldt ”Den grønne elevator”.

Da vi blev lidt større, og var alene hjemme, var det altid uhyggeligt, når vi kunne høre nogen gå op ad bagtrappen. De ville selvfølgelig bare handle efter lukketid, men vi havde fået strenge ordre om ikke at lukke nogen ind. Normalt vil far jo bare lade dem købe, hvad de ønskede.

Da vi ikke længere havde kommisser boende på loftet, blev spisestuen mere en dagligstue med radio, gramfon og telefon. Inden vi fik fjernsyn, blev den store stue stort set kun brugt til jul.

Køkkenet

I køkkenet var der kun koldt vand i hanen, men når der var fyret op i komfuret, kunne man tage varmt vand fra den beholder, der var indbygget i komfuret. Man skulle dog huske at hælde noget nyt koldt vand i beholderen, ellers var der ikke noget varmt vand næste gang man fik brug for det.

I et rum under trappen op til værelserne på loftet lå de pinde og briketter, der blev brugt til at fyre op i komfuret. I det kolde spisekammer havde vi et flueskab, hvor maden blev opbevaret. Det var også her gryder, potter og pander blev opbevaret,

Da vi var små, blev vi børn vasket medens vi sad på køkkenbordet og med fødderne ned i køkkenvasken. Senere etagevaskede vi os i en balje vand inde på toilettet. Men vi blev også vasket i centralskolens baderum efter gymnastiktimerne. Efter skoletid tog vi også bad efter sportstimerne i gymnastiksalen.

Et meget sjældent syn med far i køkkenet

Jeg kan ikke huske, at vi om hverdagen har spist morgenmad sammen. Maden blev spist ude i køkkenet, når vi kom op. Den unge pige, kommiserne og mor var de første, der var oppe. Herefter var det os børn, så vi kunne komme i skole til tiden. Far var den sidste, men han havde som regel også arbejdet sent nede i butikken dagen før.

Det var ved det lille bord i køkkenet jeg spiste min morgenmad. Jeg fik Foska havregryn med mælk og sukker. På bagsiden og på den ene side af havregryns pakken var der paphuse som man kunne klippe ud og lime sammen. Jeg havde jo en stor fordel, at jeg selv, nede i butikken, kunne vælge havregryns pakker med huse, jeg endnu ikke havde. Hvis ikke jeg kunne vente til pakken oppe i køkkenet var tom, så kunne jeg jo efter skoletid invitere vennerne med op og spise havregryn. På den måde blev den jo hurtigere tom.

Vi fik varm mad om middagen. Maden blev serveret og spist i spisestuen. Vi spiste sammen med de kommiser, der var på kost, og den unge pige. Om aftenen fik vi rugbrødsmadder og rester fra middagen.

Det var et stort fremskridt i køkkenet, da vi fik et gaskomfur med ovn. Og endnu bedre blev det, da vi den 21. oktober 1959 fik et køleskab. Det var et Atlas køleskab model K 125 til en pris på 1138,50 kroner. Det blev købt hos den lokale installatør.

Legestuen

Hans, Dorte og mig i legestuen. Hjertestolene har vi endnu, men nu er det Sara og Nina der bruger dem

Bag ved dagligstuen var der et værelse, som blev brugt til legestue til vi børn. Væggene var tapetserede med forsiden af gamle ugeblade (Hjemmet og Familie Journalen). Her blev den gamle tørvekasse brugt til opbevaring af vores legetøj. Der var også to senge og et skab med to skuffer for neden til vores tøj. På et tidspunkt var det sjovt at kravle op på skabet og hoppe ned på en rullemadras, vi havde, men det blev der hurtigt sat en stopper for, fordi det buldrede og bragede ned i butikken.

I starten var det Dorte og jeg, der sov i legestuen. Senere var det Hans og mig. Da vi blev ældre, fik vi vores eget værelse oppe på loftet. Nogle af værelserne var blevet ledige, da der ikke længere var brug for så meget personale i butikken.

Vores jul

Julen i købmandsgården var en travl tid. Der var ikke tid til at rejse nogen steder, så alle min barndoms jul blev holdt i Sindal.

Sidst i november fik vi børn hver en papjulekalender. Det var en af de flade med 24 låger. Jeg var lidt misundelig på læge Aagaards børn, for de fik en af de sjove Bramming papjulekalendere, man kunne klippe ud og samle. Det kunne være en skibakke, en rutsjebane med vogne eller en borg, som man kunne lege med. De havde også 24 låger, man kunne åbne. Et år fik vi en kalender med 24 stykker ens chokolade der hver især var pakket ind. Den var lavet ligesom en automat, når man trak et stykke chokolade ud forneden, så gled de resterende stykker en position ned. Foran var der en sprække, så man kunne se, hvor mange stykker chokolade der var tilbage. Når man trak det sidste stykke chokolade, så var det jul. Det var en ny type kalender, som vi solgte nede i butikken. Vi fik aldrig en sok med små daglige gaver. Det var ikke på mode dengang.

Vi havde selvfølgelig også en gran-adventskrans med røde sløjfer og 4 hvide lys. De blev ikke tændt alle sammen på en gang, men første søndag i advent blev der tændt et lys, og anden søndag i advent blev der tændt to lys osv.

En del af juleslikken kom selvfølgelig nede fra butikken, men der blev også lavet hjemmelavet julekonfekt af marcipan og chokolade. Mor og to andre damer fra vennekredsen gik gerne sammen om at lave det, så hvert tredje år var det hos os. Når julekonfekten var lavet, skulle den gerne stå koldt et par dage, inden det blev delt i tre portioner. Det var spændende, når det foregik hos os, for så kunne man gerne få en smagsprøve.

Selve juleaftensdag var butikken åben til kl. 12:00. Der gik dog lidt ekstra tid med oprydning, og de sidste "stamkunder" skulle lige have en øl i bagbutikken, inden de skulle hjem og fejre jul. Jeg husker også, at far gerne lavede en 3 - 4 købmandskurve til dem, der havde det svært. Det var så mig, der blev sendt ud for at afleverer kurvene.

Det hændte også, at familien fra Klim (mormor, moster og onkel A.C) kom til Sindal for at holde jul sammen med os, men oftest var vi kun os selv. Den unge pige havde sikkert forberedt en del af julemaden, inden hun fik fri og kunne rejse hjem og holde jul.

Julemaden blev serveret i den lille stue. Vi fik oftest and med brune og hvide kartofler, brun sovs, rødkål og kartoffelchips. Der blev også åbnet en flaske rødvin. Et år fik vi dog ”Guldgås”. Det var en af fars kunder, der ikke kunne betale den gæld han havde fået oparbejdet. Da det blev jul, kom han med en gås til far, han havde viljen til at betale gælden, men kunne ikke. Far skulle alligevel have noget.

Som dessert var der risalamande med varm kirsebærsovs. Der var selvfølgelig også en mandel og mandelgave. Jeg tror der blev snydt lidt med den mandel, det var som regel os børn, der fik mandelgaven. Mandelgaven var en marcipan gris uden chokolade.

Inden vi fik fjernsyn, blev den store stue stort set kun brugt til jul. I starten var der kun en brændeovn til at opvarme stuen, senere fik vi en olieamin med en oliebeholder ude i trappeopgangen. Det var her i den store stue, juletræet stod. Det nåede helt op til loftet. Juleaften måtte vi først komme derind, når far havde tændt alle stearinlysene i juletræet. Vi ventede spændte i den lille stue. Vi gik rundt om træet og sang julesange og salmer. Men vi drøede ikke rundt i huset, skrålende nu har vi jul igen osv. Det var ikke rigtigt på mode dengang.

Herefter pakkede vi gaverne op, en for en. Jeg kan ikke huske, at jeg har lavet en ønskeseddel, men det har jeg sikkert nok. Jeg føler ikke, at jeg nogensinde er blevet skuffet. Det skyldes sikkert, at der ikke har været for mange af de bløde pakker. Legoklodser var et stort hit. Jeg fik en kasse med nogle af de allerførste legoklodser. Det var kun røde, hvide, gule og grønne firkantede klodser med 4 eller 8 knopper. Klodserne var hule og kunne derfor ikke sidde ordentligt fast på hinanden. Der var slidser i den korte side af de lange klodser så de kunne fastholde flade døre og vinduer. Den bedste julegave jeg har fået er nok et elektrisk Märklin tog. Det var et begynder sæt med et lokomotiv og 3 vogne samt skinner nok til at lave en rundkreds. Juleaften legede vi med vores julegaver, indtil det var sengetid. Det blev ofte meget sent. Da jeg blev lidt større, cyklede jeg til legetøjsforretningen Winkelmann i Hjørring, for at købe ekstra skinner til mit tog.

Medens jeg stod i lære i Hørby, blev Märklin toget hvert år brugt i købmandsbutikkens juleudsmykning. Hele december måned kørte toget rundt og rundt i et af udstillingsvinduerne. Det kørte så mange timer at det til sidst ikke kunne mere. Et tandhjul var fuldstændig slidt op.

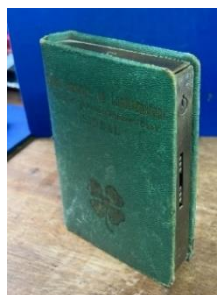
Da vi var små, brugte far gerne juledag til at reparere en del af det legetøj, vi havde ødelagt i løbet af året. Det var en rigtig spændende dag.

Den grønne sparebøsse og lommepenge

Da Frederikshavn Bank den 8. januar 1946 åbnede en filial i Sindal, fik Dorte en rød sparebøsse med nummeret 3. Senere fik vi drenge også en. Min er grøn og har nummer 32. Da vi blev lidt større fik vi hver en pung til lommepenge. De lå inde i soveværelset, og det var mor, der sørgede for, at vi fik vores lommepenge. Jeg tror det var en 5 kr. om ugen.

Min pung og lommepenge.

Min sparebøsse Nr. 32

Fødselsdage

Fra en af mine fødselsdage.

Vi har altid fejret fødselsdage. I starten var det familien og mors & fars venner og bekendte, der blev indbudt. Senere fik vi selv indflydelse på hvem, der blev inviteret. Der har aldrig været mange indbudte, så som alle drengene fra klassen eller hele klassen. Som jeg husker det, så har vi været os selv og 5-6 stykker fra klassen (Preben, Ole, Frede, Ivar og Kaj). Vi har altid fået boller med smør og varm kakao med flødeskum. Derudover har vi fået forskellige andre kager: - tørkage, æblekage og lagkage med stearinlys.

Jeg tror aldrig, vi har fået en kagemand. Herefter blev der leget – typisk boldspil i gårde. Fødselsdagen sluttede med slik og sodavand.

Købmandsgården som legeplads

Gårdspladsen med de toppede brosten var en god legeplads. Her blev sparket til bøtten og spillet Antonius. Antonius er en leg, hvor det gælder om at kaste en bold over en bygning og få

Gårdspladsen med de toppede brosten.

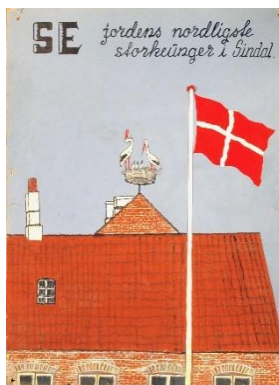
alle deltagere over på det ene af holdene. Frem for alt blev der spillet fodbold på gårdspladsen. Det betød også, at det en gang imellem gik ud over de små vinduer i hestestalden.

Der blev også leget meget røver og soldater, hvor vi legede med gasmasker og våben fra fars våbensamling.

Fugleliv

Jeg kan huske, at der altid var mange fugle på gårdspladsen. Det var bydrenge's opgave at smide en lille skovl duefoder ud på gårdspladsen hver dag. Der var rigtig mange gråspurve, skovspurve og ringduer. Far har altid været glad for dyr, så på et tidspunkt fik Hans og jeg to duer hver. Duerne havde vi nede i den bagerste bygning med brændsel og kornlager. Vi skulle selv fodre og gøre rent ved dem. Men det var nok mest far, der fik den opgave. På kontoret havde vi en overgang en kanariefugl i bur, og i bagbutikken var der en voliere med små vagtler og undulater. På mit værelse på loftet havde jeg min egen undulat med navnet Pop, men derudover havde vi som sådan ikke kæledyr. En overgang havde vi dog to skildpadder. De boede inde i spisestuen og om vinteren kravlede de ind under skænken og sov vintersøvn.

Storken i Sindal

Fra mor og fars soveværelse kunne man se lige over til den gamle kommuneskole i Nørregade. På den høje del af bygningen var der en storkerede. Storkereden i Sindal var Danmarks nordligste. Storkene spankulerede ofte rundt nede ved Gammelåen for at finde føde. Gammelåen var en krum sø, der tidligere var en del af Uggerby Å. En overgang var der flere storke, der kæmpede om reden. For at imødekomme denne bolig-mangel fik far også sat en storkerede op på den bagerste bygning i købmandsgården. Det hjalp bare ingenting, de to reder

var for tæt på hinanden. I mange år registrerede mor i sin dagbog, hvornår den første stork kom om foråret, hvornår magen kom, og hvor mange unger, der blev født den sommer. Som jeg husker det, så var det blikkenslager Tychsen, der var oppe og klargøre reden og ringmærke ungerne.

Storkereden på den gamle kommuneskole er fotograferet fra mors og fars soveværelse. Fars planche med samme motiv blev engang brugt i optoget gennem byen, ved den årlige Sct. Hans fest. I alt lavede far 4 plancher det år.

De øvrige 3 plancher havde følgende motiver:

- Et termometer, der symboliserer de lave temperaturer i Sindal om vinteren.
- Et kort over Vendsyssel med Sindal markeret som landsdelens centrum.
- Uggerby å, med de meget fine fiskemuligheder i Sindal.

En dag blev der fundet en død stork på marken syd for Elmely. Der var et skudhul i storken, men hvordan den var blevet skudt, var uklart. Far fik den til undersøgelse, for om han kunne finde ud af, om den var skudt med haglgevær eller en bue. Far dissekerede storken i bagbutikken. Det var spændende at følge med i, men far fandt ikke ud af noget ud over, at han kunne konstatere, at der ikke var blyhagl i Storken. Det blev selvfølgelig meldt til politiet, men om man fandt den skyldige ved jeg ikke.

Solen

Solformørkelsen den 30. juni 1954 var en stor begivenhed. Læge Aagaard-Hansen havde forberedt sorte filmstrimler, så vi unger ind imellem kunne få et glimt af solformørkelsen, uden at ødelægge vores øjne. Det jeg husker mest, er at det foregik ved middagstid på en varm dag, og i løbet af kort tid faldt lyset drastisk, og der blev køligt. Selv om jeg husker det som en total formørkelse, så var det kun 98 % af solen der var dækket i Sindal.

Spøgelsestog

Loftrummet i bygningen med brændsel og kornlager var en yndet legeplads. Her var i forvejen en masse skrammel, som blev brugt til at lave huler, bygget teaterscener og et kæmpestort spøgelsestog, hvor de besøgende selv skulle gå turen rundt på hvidkalkede brædder, medens vi sad oppe på en platform oven på hanebjælkerne og hev i snorene så spøgelse og skeletter kom frem af sprækkerne. Der var også et gyngende gulv, de skulle over. Det var en platform som vi havde sat sofafjedre under. Turen sluttede ved en port, som man skulle gå igennem. Porten lå lige under den platform, hvor vi sad og hev i snorene. Det sidste gys var, at vi smed

”Pullehans” (et kalkunskelet) ned i hovedet på de besøgende. Det var sjældent, vi fik skældud over det, vi lavede, men jeg husker en enkelt gang, hvor vi havde lavet vand pantomime. Det foregik på en lille scene hvor vi smed spandevīs af vand i hovedet på hinanden. Problemet var, at alt det vand vi kastede rundt med, løb lige ned på fars kornlager.

Søndagsskole eller danseskole

Jeg begyndte på danseskole den 28. september 1949. Dorte var startet et par år før, og senere kom Hans også til at gå til dans. I marts var jeg til mit første afdansningsbal. Jeg var rigtig fin, for jeg var i hvid skjorte, sorte korte bukser og sorte laksko.

Danseskole eller søndagsskole? I starten havde ikke rigtigt styr på, hvad der skulle ske, når vores unge pige kom og afbrød mig i min leg.

Det var dengang, hvor drengene sad på række langs den ene væg og pigerne langs den anden. Når det var tid til at danse, så skulle vi drengene hurtigt over at inklinere for den pige, vi helst vil danse med. Jeg er ikke sikker på, at jeg altid kom til at danse med den pige, jeg syntes bedst om. Der var selvfølgelig flest piger, så nogle måtte danse sammen, når drengene havde valgt. Den 26. februar 1958 var Dorte og jeg til dansekongurrence i Hjørring. Ved den lejlighed fik vi begge en bronzenål. Hans fik guld og jeg og Birgit Aagaard-Hansen fik sølv ved en dansekongurrence i Hjørring den 21. februar 1961. Jeg tror det var det sidste år, jeg gik til dans.

Søndagsskolen hos baptistmenigheden husker jeg ikke ret meget fra, ud over måden hvorpå der blev fortalt historier fra bibelen. I den ene ende af lokalet stod der en stor trækasse med sand, hvor låget kunne vippes op. Når der blev fortalt historier fra bibelen af Ester, blev kassen brugt til at illustrere handlingen. Jesus og alle de andre personer var lavet som papfigurer, og stukket ned i sandet, så de stod opret, så vi alle kunne se, hvad der foregik. Som historien udviklede sig, blev der flyttet lidt rundt på figurerne, og der blev fjernet og tilføjet nogle nye. Hver gang vi kom i søndagsskole, fik vi et lille billede, som vi bag efter kunne klistre ind i en tilhørende bog.

Sport

Gymnastiksalen i den nye centralskole blev brugt til forskellige sportsgrene. Jeg gik til gymnastik, badminton, håndbold og judo. De 3 første var mere eller mindre mine forældres valg, medens den sidste var mit eget valg. Gymnastikken var nok min favorit indtil jeg begyndte med judo. En del af gymnastikholdet fra 1960 optrådte i ”Cirkus Badutski”.

Sct. Hans fest

Hvert år var der Sct. Hans fest i anlægget i Sindal. Festen startede med et optog gennem byen og sluttede med bål og ved midnat festfyrværkeri på markedspladsen. I mange år var far meget aktiv i Borgerforeningen, og dermed også i Sct. Hans festen, så selvfølgelig skulle vi børn være med i optoget. I 1952 var jeg cowboy på kæphest. Det var far, der havde lavet den fine kæphest til mig. Optoget havde gerne et tema. I 1955 var optogets tema "H. C. Andersen". Min lillebror Hans var med i "Svinedrengen", jeg var med i "Kejserens nye klæder" og Dorte var prinsessen i "Klods Hans

Sct. Hans festen havde også et "Cirkus Badutski", hvor Lise, Lene og Dorte var med i et nummer i 1958. Et år optrådte jeg også sammen med mit gymnastikhold i "Cirkus Badutski". Om natten fik jeg krampe i benene. Det var første gang, jeg oplevede kramper i benene som følge af overanstrengelse. Det var samme år, hvor min far optrådte som tyrefægter, Arla passede jo kiosken.

Klar til optog med min nye kæphest.

Påske og efterårsferier i Klim

Under min opvækst blev det til mange togture fra Sindal til Halvrimmen og senere til Klim for at besøge mormor, morfar og også moster Anna og onkel Anders (til dagligt kaldet AC). Turen var med et togsbift enten i Aalborg eller Nørresundby. Det sidste stykke mod Halvrimmen og Klim var med skinnebus. I starten var det selvfølgelig sammen med mor, men senere kunne vi børn selv rejse med toget. Det var allerbedst når man kunne stå helt ude foran ved "lokomotivførerne" i skinnebussen og se landskab, skinner og signaler suse forbi.

Mormor deler kort ud i Klim.

Da morfar døde i 1981, flyttede mormor, moster Anna og AC fra Halvrimmen til Klim i en fælles bolig, hvor Anna og AC havde egen manufakturforretning. Jeg kan stort set ikke huske noget fra Halvrimmen skole. Nogle gamle fotos viser, at jeg har været der. Det var typisk i påske- og efterårsferien, vi var på ferie i Klim. Vi legede mest inde og havde stort set ingen kontakt med børnene i Klim. Vi var blevet meget gode til at klippe, klistre og farve med vandfarver. Alt hvad vi lavede, blev gemt oppe på loftet til næste gang, vi kom. Stor var skuffelsen en dag, da alle vores ting var borte. Der var

lagt nyt tag på huset, og pist væk var alle vores fine ting. Der var jo ingen fjernsyn, så om aftenen spillede vi kort med mormor og Anna.

Når vi var på ferie i Klim, kunne vi få karbad, for her havde de et badekar på badeværelset. Det var ikke hver dag vi fik karbad, for der skulle fyres ekstra i komfuret for at lave så meget varmt vand.

Medens jeg boede i Sindal, havde vi ingen have, men i Klim var der en stor have med kirsebær, mirabeller, ærter, radiser, gulerødder, ribs, stikkelsbær og solbær. Der var også et drivhus med vindruer, agurker, tomater og figer. Vi måtte gerne spise af det hele.

Familiens fotografiapparat

Livet omkring familien Gøgsig blev ofte fotograferet. Det var mor, der tog billederne med sit Vollenda fotografiapparat (6x9 rullefilm). Ved særlige lejligheder skulle vi til den professionelle fotograf (Lis Krabbenhøft) for at få taget et professionelt foto. Hvis billederne blev rigtig gode, blev de udstillet i fotografens udvendige udstillingskasse. Her blev fotografens egne foto fra Sct. Hans festen også udstillet. Det hændte, at der var udstillet et billede af mig.

Mørkekammeret

Mit værelse med brænde- og petroleumsovn.

Fotografering blev en overgang min store interesse. Det startede med en beskrivelse af, hvordan, man selv kunne fremkalde billeder. Beskrivelsen fandt jeg i den røde udgave af "Min Hobbybog". Alt hvad jeg skulle bruge, kunne jeg enten selv lave eller købe. Jeg lavede en kontaktkopi ramme, der passede til mors 6x9 negativer. Kemikalier til fremkalder- og fixer væske købte jeg på apoteket. Jeg fik mit første fotografiapparat i fødselsdagsgave i 1959. Det var et "Agfa Clack" til 6x9 rullefilm. Det var en

spændende hobby at fremkalde film og lave fotografier. Jeg bevarede interessen, og købte i 1961 et brugt "Kodak Retinette 1A" og et forstørrelsesapparat for mine konfirmationspenge. Det var et skift fra rullefilm og over til 24x36 kassettefilm. Nu var det ikke bare kontaktkopier, jeg kunne lave, men forstørrelser. Senere købte jeg et "Olympus OM1" kamera. Da de digitale

cameraer kom frem, var det slut med at lave billeder med forstørrelsesapparat og fremkaldervæsker. Billederne bliver nu redigeret i programmet Adobe Photoshop på computeren og efterfølgende sendt til udprintning. Gennem tiden har jeg haft flere digitale kameraer. Nu bruger jeg kameraet i min smartphone.

Personbil

Den lyseblå Volvo Amazon foran de to bagbutiksvinduer.

Far og mor købte deres første personbil den 19. juni 1958. Det var en brugt flødefarvet Austin A 40 Somerset årgang 1954. 10.000 kontant, kørt 66.484 km. og med nummerpladen PN 20 302. Jeg var på det tidspunkt 12 år. Senere fik far en lyseblå Volvo Amazon. Ved den lejlighed overtog jeg den gamle Austin. Da jeg senere, ved mødet med en elmast, havde ridset hele den højre side af bilen, blev farven skiftet til vogngrøn.

Daglig information og underholdning

Musik og landsdækkende nyheder kunne vi høre i radioen. Vi havde en rørradio med en indbygget grammofon. Grammofonen kunne kun afspille de gamle lakgrammofonplader med et nummer på hver side. Den blev senere udskiftet til en mere moderne, der kunne afspille de nye EP- og LP-grammofonplader lavet af vinyl. De plader kunne have flere numre på hver side. De gamle lakplader kørte rundt med 78 omdrejninger pr minut, hvorimod de nye LP kørte med 33 omdrejninger. Vi kom med i en pladeklub og fik en gang imellem en plade med klassisk musik.

Min første grammofonplade fra 1957 var med Englands første rock and roll stjerne Tommy Steel. Det var en EP med følgende fire numre: "A handful of songs", "Singing the blues", "Happy guitar" og "Water Water". Da han samme år var på turne i Danmark, var jeg ude i Aalborghallen for at se ham. Det var en stor oplevelse, og jeg fik lavet en figur af ham i sløjdtimerne i skolen. I flere år var vi en aften i Aalborghallen for at se "Holiday on ice".

Tommy Steel.

Nogle år før jeg rejste hjemme fra, fik vi en transistorradio. Den skulle ikke tilsluttes elnettet, men brugte bare almindelige runde "Hellesens batterier". Den gjorde stor lykke, for den kunne vi jo også bruge i sommerhuset. Utallige er de timer, hvor den har stået og spillet alle de nye melodier fra radiostationen "Radio Luxembourg". Dengang havde Danmarks radio monopol på at sende radio indenfor landets grænser, så der var ikke meget musik for vi unge, men det var der på "Radio Luxembourg".

De mere lokale nyheder fik vi gennem den daglige avis "Vendsyssel Tidende" og ugeavisen "Sindal Avis". Vi havde også ugebladet "Familiejournalen".

I 1956 stod Frejlevsenderen ved Aalborg færdig, så nu blev det muligt at se fjernsyn i Sindal. Der gik dog en del år, inden vi fik vores eget fjernsyn. Det var et Philips fjernsynsmøbel, hvor man med to låger kunne lukke for skærmen, når man ikke så fjernsyn. Billederne var sort/hvide, for farvefjernsynet var endnu ikke opfundet. Inden vi selv fik fjernsyn, har jeg utallige gange stået foran radioforhandlerens udstillingsvindue og set fjernsyn. Jeg har engang set melodigrandprix – det var koldt.

Vi fik vores fjernsyn op til jul i 1959 under den forudsætning, at vi alle måtte give afkald på vores øvrige julegaver. Fjernsynet kom til at stå i den store stue, så nu kom den i brug til daglig. Det var jo en stor ting, at vi havde fået fjernsyn, så der var ofte gæster til at se med.

Samtidigt med, at vi fik fjernsyn, fik vi også ugebladet "Se og hør". Her var der en fyldig programoversigt over de radio- og fjernsynsprogrammer, vi kunne høre og se i ugens løb. Det var også her, vi kunne læse noget mere om de enkelte fjernsynsprogrammers succes, deres programværter og kunstnere.

Man sendte ikke udsendelser hele døgnet, og når der ikke var en udsendelse, sendte man et prøvebillede, som kunne bruges til at indstille fjernsynet korrekt.

Vi fik fjernsynet tidligt nok til, at vi kunne følge med i is prinsessernes dans på isen ved vinterolympiaden i Squaw Vally, og de danske atleter ved sommerolympiaden i Rom. Det var det år, hvor der både var guld og sølv til sejlsportsfolket. Der var også sølv til vores fodboldhold med legendariske Harald Nielsen fra Frederikshavn og målmanden Henry From fra AGF. Det var første gang, der blev transmitteret OL-kampe i TV, hvilket gjorde Henry Froms straffesparksredning mytisk.

Mine favoritudsendelser var "Bonanza" cowboyfilmene og undervandsoptagelserne fra skibet Calypso af Jacques Cousteau. Jeg flyttede hjemmefra, inden der kom julekalender serier i fjernsynet.

Sommerhuset i Tversted

Da morfar enelærer Emanuel Nielsen, ikke længere var skolelærer i Halvrimmen skole, skulle Marie og Emanuel flytte fra skolen. I den forbindelse fik mor og far et lille lysthus, som mormor i 1936 havde fået bygget i skolehaven. Søndag den 10. april 1949 blev lysthuset hentet i Halvrimmen, på savskærer Husts lastbil, og kørt til Tversted på en nyrehvervet sommerhusgrund i bydelen Tannisby. Området blev på det tidspunkt kaldt "Lille Sindal" da der var mange sindalboer, der havde sommerhus i det område.

Lysthuset fra Halvrimmen.

Lysthuset blev til et rigtigt sommerhus.

Far, mor og vi børn var for første gang på weekendtur i det nye sommerhus den 9. juli 1949. Morfar døde 3 år senere, men han nåede at se lysthuset på den nye grund i Tversted. Han døde den 12. januar 1952.

Forvandling

Helt fra starten kom lysthuset at hedde "Hobbylabore". Det var et navn, far selv fandt på. Navnet er sammensat af ordene hobby og arbejde (på latin labore). Ifølge far så betød Hobbylabore "Hvil i arbejdet". Far var meget stolt af navnet.

De følgende år blev Lysthuset forvandlet til et sommerhus med stue, køkken, toiletrum (das), pejsestue og et soverum med 6 køjer. Det var far selv, der ville der byggede det hele. Byggeriet blev typisk opført af genbrugsmaterialer, og selv skæve rustne søm kunne bruges. Den samlede byggeproces strakte sig over flere år.

Det lyseblå køkken, hvor væggen ind til pejsesluen og taget allerede er fjernet.

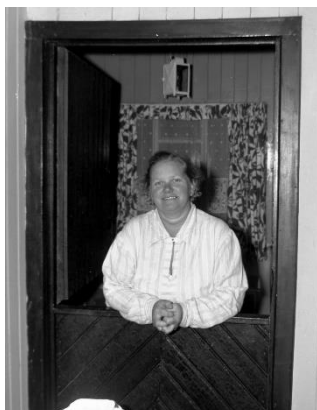
Køkken: Køkkenet var meget lille og malet lyseblåt. Her var der et L-formet køkkenbord. På den lange side var der en køkkenvask, hvis afløb løb ud i en faskine lige udenfor køkkenet. Ovenover hang sommerhusets eneste vandhane, kun med koldt vand. Under bordet var der en hylde med køkkenredskaber, bestik og en papkasse med de få daglige madvarer, der ikke skulle afkøles. Når man stod og lavede mad eller vaskede sig, så kunne man stå og se ud ad 3 små vinduer, over mod nabosommerhuset og markerne ned mod Tversted Å.

På den korte side af køkkenbordet var der 3 hylder med tallerkner, glas og kopper. Under køkkenbordet var der en lille muret kælder med en gulvlem. Det var her, vi opbevarede det, der skulle holdes køligt, så som mælk, sodavand, øl og resterne fra i går.

Das: I forlængelse af køkkenet var der et lille das eller lokum. For at komme på das skulle man ud og lige rundt om den lille tilbygning. Man blev våd, når det regnede. Indenfor døren var der et passende hul i en plade, der gik fra den ene væg til den anden. Der var også et låg, der passede til hullet, og neden under stod spanden. Her kunne vi aftræde på naturens vegne i ly fra vind og vejr, men ikke være i fred for fluer. Det var fars opgave at tømme spanden, når det var nødvendigt. Senere, da køkkenvasken blev tilsluttet det offentlige kloaksystem, blev lokummet også opgraderet til et almindeligt toilet. Der kom fast gulv, en

porcelænskumme med en højt hængende cisterne med træk og slip, en meget lille håndvask med koldt vand og afløb til den offentlige kloakledning. Det var på samme tid, vi fik pejsen. Bagsiden af pejsen var også toiletrumets bagerste væg, så når der var rigtig gang i pejsen, så kunne der også blive lidt lunt på toilettet.

Mor i døren ind til køjerummet

Køjerummet: Køjerummet vendte mod øst, så det var med at rulle rullegardinet ned for morgensolen. Der kunne også blive rigtigt varmt i køjerummet, for loftet beklædningen var ikke tykkere end et enkelt bræt, og der var sort tagpap udvendigt. Af køjer var der 3 i hver side med en bøjlestang for enden, hvor der kunne hænge lidt tøj. Madrasserne, der var de gammeldags madrasser med hessian og træuld, lå ovenpå en tremme bund af træ. Midt for var der en skuffesektion med 12 skuffer.

Pejsestuen: De var omhyggeligt puslet sammen så der var en 3-4 cm fuge mellem de enkelte flisestumper. Fugen var af cement og malet sort. Man kan også opfatte fugerne som små veje, der passer fint til de små Matchbox biler, der var på mode den gang. Det var skorstensfejeren fra Sindal, der hjalp far med at mure pejsen op. Undervejs blev de enige om, at det sidste stykke kunne far nok selv mure op. De var kommet til det sted, hvor det stykke tømmer, som bar loftet skulle hvile på murværket. Det var vist ikke helt efter reglerne.

Livet i sommerhuset som barn

Medens jeg boede i Sindal, og medens jeg var i lære, tilbragte jeg alle mine sommerferier i Tversted. Mor og vi tre børn flyttede i sommerhus når sommerferien begyndte.

Hver aften kørte far i lastbilen fra Sindal ud til os. Han havde mad med, som den unge pige havde lavet. Frisk mælk kunne vi købe hos mælkeemanden, der hver dag kom med sin hestetrukne mælkevogn. Tidligt næste morgen kørte far retur til Sindal. Det var sjældent, han var med til stranden, men det var vi andre næsten hver dag. Vi badede kun, når solen skinnede, og der ikke var røde og blå brandmænd i havet. Vi legede som regel med børnene fra de andre sommerhuse, som vi kendte fra tidligere år. Det var sorgløse somre. Der var en direkte rutebilforbindelse mellem Sindal og Tversted, som vi også benyttede en gang imellem. Den havde endestation på en mark skråt over for sommerhuset.

Den stolte teltejer.

I 1956 fik jeg lov til at købe et orange firemands spidstelt, som jeg længe havde ønsket mig. Jeg havde sparet sammen til det telt i lang tid. I Sindal var der ingen steder, jeg kunne stille det op, men det blev flittigt brugt i Tversted. Det kom til at stå på den lille bålplads lige nedenfor soveværelset. Her lå teltet i skygge om eftermiddagen, så det var et rigtigt dase sted, til at læse "Anders and" blade. Senere købte jeg et oversegl til teltet.

I 1959 fik teltet en helt anden funktion. Det var det år, hvor vi skulle tilsluttes det offentlige kloaknet, og i den forbindelse fik vi også et porcelæns toilet med en højtsiddende vandcisterne med træk og slip. I den periode hvor ombygningen stod på, skulle

vi have et sted til vores lille lokum. Løsningen blev den, at toiletspanden, kom til at stå midt inde i mit orange firemands spidstelt. Det indbragte mig for øvrigt 10 Kr. i lejeindtægt.

Dyreliv

Jeg har kun set en hugorm på grunden to gange. Den første gang slog Jan og jeg den ihjel. Det var den 19. juli 1958. Den kom i en patentflaske med sprit. Det var åbenbart ved den tid, hvor den skulle skifte ham, for det kunne man se, da den havde ligget i sprit et par dage. Flasken med hugormen stod hjemme i trappeopgangen sammen med fars våbensamling og udstoppede fugle. Den anden gang, jeg så en hugorm, var en forårsdag, hvor den lå og soled sig. Det var mange år efter, jeg så den første. Den fik bare

lov til at forsvinde lige så stille, den er jo fredet. De sidste mange år har vi set mange stålorme på sommerhusgrunden. De holder til i det cementrør hvor vandmåleren sidder. Firben har vi ofte boende under træterrassen.

I Tversted er der selvfølgelig også et rigt fugleliv, og de seneste år er egernet også kommet på besøg. Rådyrene er desværre også begyndt at gå rundt mellem sommerhusene. Det er selvfølgelig spændende, men det har desværre den ulempe, at de slæber skovflåter med ind på grunden. Som barn så vi ingen rådyr og flåter på sommerhusgrunden.

Livet i sommerhuset som ung

Det gik lystigt til, da vi blev ældre og kunne bruge sommerhuset, uden at vores forældre var med. Når vi om lørdagen sammen med en flok unge kom hjem fra bal på Tversted kro, blev der tændt op i pejsen, åbnet for transistorradioen på radio Luxemburg, og når der var tilstrækkeligt med gløder i pejsen, grillede vi kyllinger.

Det hændte også, at der blev fyret med hele små grantræer, det var nu mest, når vi ikke orkede at save dem i mindre stykker. Det svinede selvfølgelig en del, men gulvet var jo bare gamle fortovsfliser. Det var et sommerhus med en stor sjæl.

Farmor i Tversted

Farmor i køkkenet hos sognefogeden

Efter farfars død i 1942 blev min farmor Karoline boende i Tuen indtil den 29. november 1947, hvorefter hun flyttede til Tannisbugtvej 61 i Tversted. Her blev hun husbestyrerinde for Sognefoged Chr. Sørensen. Når vi var i sommerhus, kunne vi nemt besøge hende. Farmor var god til at bage småkager, så når vi var på besøg, fik vi altid lov til at smage hendes gode specier, der var en lille flad rund småkage med perlesukker på kanten. På det tidspunkt var der ingen telefonboks i Tversted, men vi kunne låne telefonen hos farmor, hvis vi skulle ringe hjem til Sindal.

Forbedringer

Vagbeklædningen i sommerhuset var tagpap. Taget var med tiden blevet lidt utæt her og der, og far lykkedes ikke rigtigt med at få det gjort tæt. For at skaffe lidt penge til tagplader til sommerhuset blev det i 1964 udlejet i tre uger. Det var far og mig, der efterfølgende lagde eternitpladerne på sommerhuset.

Sommerhuset har nu fået pejsestuen med skorsten.

Mors nye sommerhus, samme sted på grunden.

Efter fars død i 1982 blev sommerhuset udskiftet med et mere tidssvarende hus. Komforten, i det gamle hus var meget spartansk dvs. enkeltruder, u isolerede vægge, ingen opvarmning ud over pejsen, et enkelt gasblus til madlavning, et lille koldt rum under en gulvlem til opbevaring af mad, koldt vand i hanerne med dertil hørende afløb og et toilet med træk og slip. Og sidst, men ikke mindst stearinlys som eneste lyskilde, da der ikke var indlagt strøm.

Det oprindelige lysthus blev sat til side og fik lov til at overleve. De øvrige tilbygninger, som far havde bygget, blev fjernet.

I det nye hus fra 1982 er der isolering i loft og vægge samt termoruder, strøm til belysning, elvarme, varmt vand i hanerne og elkomfur med 3 kogeplader til madlavning. Et køleskab til opbevaring af mad. Et lille badeværelse med håndvask, bruseniche og lavtskyllende toilet. Så alt i alt en stor forbedring af komforten.

Efter mors død overtog Karen og jeg sommerhuset i Tversted. Det var den 7. maj 2001. Vi lavede en del forbedringer, så som udvidelse af stue/køkken, nyt køkkeninventar, installerede en brændeovn, fældede en del grantræer, som far i sin tid havde plantet. Vi fik også lavet en dejlig stor terrasse. Siden har næste generation Rune og Ebbe overtaget sommerhuset i fællesskab. De overtog det den 1. januar 2018.

Det oprindelige lille lysthus, der blev sat til side, har siden fået en opdatering, idet huset har fået ny træbeklædning, vinduer og isolering. Det er en opgave vi selv har klaret. Senest (i 2025) er eternittaget fjernet, og der er lavet et nyt forlænget tag med tagpap.

Vi har stadig mange gode oplevelser til gode i Hobbylabore.

Min skoletid

Stationsskolen

Den gamle skole overfor Sindal købmandshandel.

Mads på skolebænken

I 1953 begyndte jeg at gå i folkeskolen i Sindal. Jeg startede i 1. klasse i den gamle kommuneskole i Nørregade, lige over for Sindal købmandshandel. Skolestart var den 1. april.

Det var nemt at komme i skole til tiden, for når skoleklokken ringede ind, så skulle jeg bare lige over gaden. Alligevel kom jeg en dag for sent. Min undskyldning var, at vores unge pige i huset, havde givet mig for mange cornflakes. Jeg havde ingen madpakke med i skolen, for jeg skulle jo bare over vejen, og så kunne jeg jo spise hjemme i det store frikvarter. Her gik jeg få måneder indtil den nye centralskole i Sindal blev indviet.

Ved den lejlighed blev skoleåret i Sindal lavet om, så skolestart i Centralskolen blev i midten af august (omkring den 12.-23 august). Min samlede skoletid tid i 1. klasse blev således lidt længere end normalt.

Centralskolen

Efter sommerferien startede jeg ude i den nye centralskole. Jeg kom i 1.B hvor vi var 27 elever i klassen. Det var Karen Ingrid Pedersen der var vores klasselærer.

Den nye Centralskole

Jeg står bagerste række nr. 6 fra venstre

Jeg var med fra starten, og der var lagt op til fest den første dag med flaghejsning og taler. Der var ikke så langt ud til den nye skole. Når vejret var godt kunne jeg cykle, og var der rigtigt dårligt vejr med meget snefygning, så kunne jeg gå. De mindre børn fra de tidligere omegnsskoler blev kørt til og fra skolen i minibusser.

På den nye centralskole var der en stor gymnastiksal. I både drengenes og pigernes omklædningsrum var der brusebad. Den 26. januar 1954 var jeg i brusebad for første gang, men jeg havde jo før været i karbad i Klim, hvor der var en håndbruser.

Her lykkedes det mig også at komme for sent en enkelt gang. Det viste sig, at det var i en rigtig dårlig uge. For i den uge var inspektør Smidstrup på jagt efter alle, der kom for sent. Vi syndere blev sat til at skrive flere sider med teksten ”Man skal være i gården når det ringer”, og teksten, skulle man vise dagen efter. Det var ikke populært, og da Smidstrup et par dage efter selv kom for sent i skole, blev der en værre pibekoncert, da vi klassevis stod på rad og række i skolegården, inden vi måtte gå ind. Herefter faldt der ro over sagen.

Nu kunne jeg ikke bare smutte over vejen for at spise, så nu skulle jeg have madpakke med i skolen. Der var en stor spisesal, men man måtte også gå ud i skolegården og spise sin madpakke. Min allerbedste mad var en skive franskbrød med smør og bananskiver.

En del af mine klassekammerater kom ned på realskolen i Østergade efter 4. klasse. For mit vedkommende kom jeg først der ned i 1958 efter 5. klasse. Det passede mig nu fint, for så fik jeg et år med sløjde i centralskolen. Medens vi drenge var til sløjde var pigerne til husgerning.

Jeg har i 1985, 2010 og 2015 deltaget i skolekomsammen med klassekammeraterne fra folkeskolen.

Realskolen

Realskolen i Sindal

Min skolegang på realskolen var uden alvorlige hændelser som eftersidning, lussinger, men blot en violinbue oven i hoveder, og et tavlekridt, der ramte pigen lige bag ved mig, da jeg nåede at dukkede mig. Jeg havde selvfølgelig siddet og snakket.

Jeg passede mine lektier, men var på ingen måde flittig. For at slippe så nemt over lektierne som muligt var jeg opmærksom i timerne. Det kunne godt betale sig. En overgang sad Kirsten Rolander lige bag mig i klassen, og det var helt fint for mig, for hun var ret god til at hviske, så jeg kunne svare, når jeg blev spurgt.

Realskolen var en privat skole, så en gang imellem skulle jeg op på kontoret for at betale skolepenge for Dorte og min skolegang.

Gymnastiksalen

Der var ingen gymnastiksal ved realskolen, så når vi skulle have gymnastik, skulle vi gå op til gymnastiksalen ved den gamle skole i Nørregade. Den var jo noget slidt, og der var ingen bademuligheder. Vi spillede ofte indendørs fodbold, men det kunne være lidt hårdt for de vinduer, der ikke var dækket af ribberne.

Det er her, jeg kommer ind, for jeg havde et lille job med at udskifte de ruder, der var gået i stykker. Far havde en kasse med glas, som han solgte i forretningen, men jeg har aldrig set nogen købe et eneste stykke glas. Det har nok ikke været en god forretning for ham, at jeg skar dem i stykker og udskiftede de ødelagte ruder i gymnastiksalen. Jeg fik selvfølgelig betaling for mit arbejde.

Fysikernålen 1961

For at motivere unge til at arbejde med og blive anerkendt indenfor naturvidenskab og teknologi, startede Danmarks Fysiklærerforening og Familie Journalen fra engang i 1950'erne en slags konkurrence, der hed Fysikernålen. Fysikernålen i guld, sølv eller bronze blev tildelt skoleelever, der i fritiden har lavet en afhandling eller en konstruktion af fysisk eller teknisk karakter.

Jeg lavede en hustelefon, og fik min fysiklærer John Kløjgård til at hjælpe med at sende den ind til bedømmelse. Jeg blev tildelt fysikernålen i bronze, men jeg blev aldrig omtalt i "Familie Journalen". Om det var fordi rubrikken blev stoppet på det tidspunkt, ved jeg egentlig ikke.

Eksamen

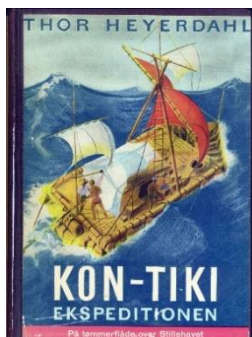

Gavlværelset med de to vinduer var mit

I maj 1957 fik jeg det store værelse oppe på loftet. Det var det med de to gavlvinduer. Jeg lovede selvfølgelig at jeg ville holde fin orden, men det var vist så som så med det. Herfra kunne jeg se hvad der skete i Nørregade helt ned til hovedvejskrydset. Det var mit værelse, indtil jeg rejste hjemme fra. Herefter var det Hans der overtog det.

Det var også her jeg læste til eksamen. Eksamenslæsning med efterfølgende eksamen har aldrig været min stærke side. Hvis jeg hjalp til i butikken, var der ingen, der spurgte om, hvordan det gik med at læse. Det hjalp lidt med koncentrationen, da jeg hentede nogle haletudser i Gammelåen nede ved anlægget. Dem havde jeg oppe på mit værelse i et stort syltetøjsglas, medens jeg læste til eksamen. Da den var vel overstået, slap jeg haletudserne løs igen. De havde i mellemtiden fået små ben.

Karakterskalaen, der blev brugt dengang, var på 14 trin: ug, ug-, mg+, mg, mg-, g+, g, g-, tg+, tg, tg-, mdl+, mdl og slet.

I 1962 tog jeg mellemskoleeksamen, og året efter realeksamen. Mellemskolen bestod jeg med mg og realeksamen med mg+.

Far var med ved realskoles afslutning i skolegården den 21. juni 1963. Her fik jeg en flidspræmie, med påtegnelsen "En særlig god kammerat". Den var udlovet af to 25-aars jubilarer. Præmien var bogen "Kon-Tiki ekspeditionen" af Nordmanden Thor Heyerdahl. Fredag aften blev der afholdt den traditionelle skolefest med dans på Tversted Kro.

Siden har jeg i 1988, 2003, 2013 og 2023 deltaget i skolekomsammen med klassekammeraterne fra realskolen.

Ung i Sindal

Min konfirmation

Jeg blev konfirmeret søndag den 16. april 1961 i Sindal bykirke. Under konfirmationsforberedelserne skulle vi afvikle en kirkegang i Sindal bykirke. Jeg var så heldig, at jeg var en af dem, der skulle ringe med kirkeklokken oppe i tårnet. Der oppe fra, var en rigtig god udsigt over Sindal by og omegn.

Når vi 3 søskende skulle konfirmeres, blev der holdt flere fester. Den første var på selve konfirmationsdagen hvor den nære familie blev indbudt. Der kom gæster fra Hjørring, Hasseris, Skagen og Klim. Soveværelset var ryddet, og der var arrangeret borde i en hesteskoform.

Maden var aftalt med en kogekone, så det var der også styr på. Selve konfirmationen blev afholdt på den normale måde i Sindal bykirke.

Omkring en uge senere blev der igen holdt fest i soveværelset. Det var en efterkonfirmation med fars gode kunder og forretningsforbindelser. Maden var også her aftalt med en kogekone. Far og mor havde deltaget i lignende efterkonfirmationer hos kunderne, så der var pay back time. Den af os, der var blevet konfirmeret, skulle selvfølgelig også være med til bords, selv om vi ikke lige kendte alle deltagerne. Heldigvis var det ok, at vi bare deltog i starten.

Den tredje fest var en ungdomsfest sammen med andre konfirmander. For mit vedkommende blev den afholdt i pavillonen i anlægget, sammen med 6 andre familier. Det var i november, og der var 30 børn og unge med. Der blev danset til grammofonplader, og hvis jeg ikke husker meget fejl, så var Ninna og Frederik meget populære på det tidspunkt. Jeg var nu mest til traditionel jazz så som "St. Louis blues" og "When the saints go marching in" med Louis Armstrong. Vi var først hjemme kl. 2:30.

Som gave fik jeg som alle andre en del telegrammer med penge. Af øvrige gaver kan jeg kun huske 3. Den gave jeg har mest glæde af i dag, er det værk som mor har skrevet om mit liv fra fødsel og indtil min konfirmation. Bogen hedder "Vort barn". Den indeholder ud over mors tekst også mange foto fra min barndom. Jeg fik også en kikkert og en View-master. En View-master er en "3-dimension viewer", hvor man kan indsætte, og skifte et fladt paphjul, hver indeholdende 7 stk. farvefoto. Billederne kan man se i 3D format. Et af mine paphjul indeholdt 7 foto fra Rom.

Månedens efter min konfirmation havde jeg ingen gæster til min fødselsdag. I stedet fik jeg en splinterny cykel af mærket Dürkopp. Den var sort og havde 3 gear. Den cykel var jeg meget glad for, og jeg cyklede rigtig mange ture rundt i Sindals omegn sammen med "Mister" (Jørgen Broen).

Nej tak til atomkraft

Fra en kampagnemarch

I 1962 da jeg var 16 år, gik jeg sammen med Ivar Aagaard-Hansen til en foredragsrække på Sindal hotel. Et af de mest brændende politiske spørgsmål i efterkrigstiden var faren for atomkrig, derfor var emnet "Kampagnen mod Atomvåben". Det var højskolelærer Carl Scharnberg, der var foredragsholder. Han var lige flyttet til Vrå Højskole i Vendsyssel. Der var meget, vi skulle forstå om atomkraft og atombomber. Det var Scharnberg, der tog initiativ til at danne den danske Kampagne mod Atomvåben. På det tidspunkt var

Scharnberg en af landets mest benyttede foredragsholdere og debattører. Jeg blev tilhænger af ideen, men deltog ikke i nogen af de berømte kampagnemarcher.

Avisbud

Jeg forsøgte mig også som avisbud for at få lidt ekstra lommepenge. Jeg omdelte Sindal Avis en gang om ugen. Jeg havde et mindre distrikt bag den nordlige del af Nørregade. Det var nu ingen succes, for jeg havde ikke altid styr på, hvornår det var onsdag. Så den blev ofte omdelt for sent.

Nytårsaften

Flere år var vi en del unge, der nytårsaften blev inviteret til spisning hos Læge Aagaard-Hansen. Han havde 4 børn: Ivar, Birgit, Allan og Helle. Jeg var inviteret af Ivar og min lillebror Hans var inviteret af Allan. Vi fik noget godt at spise og drikke og ellers hyggede vi os alle sammen. Engang forsøgte vi os med at danse lancier. Det var en god start på aftenen, og senere skulle vi ud på gaden for at se og tænde fyrværkeri.

Den tradition varede, indtil Ivar kom på gymnasiet i Hjørring og fik nye venner. Herefter spiste jeg hjemme hos mor og far nytårsaften og mødtes senere med mine andre kammerater i Sindal. Senere på aftenen og især kl. 24 gik vi på besøg hos de familier, mine forældre kom sammen med. Det var dyrlægen, slagteren, isenkræmmeren og cementstøberen. Her fik vi småkager, sodavand og slik, der var til overs fra julen. Da vi blev ældre, fik vi også øl og spiritus. Nu blev det også meget nemmere at tænde nytårsfyrværkeriet, for jeg gik rundt med en tændt cerut. Jeg

fandt i øvrigt aldrig ud, hvad jeg blev så dårlig af, om det var øllet eller den årlige cerut, der var synderen. Det med at ryge en cerut kom først på tale efter, at jeg havde fået mit kørekort.

Nytårsløjer

Mejeriet Triticum i Sindal

Nytårsaften blev der dengang også lavet nytårsløjer. Det kunne være at flytte rundt på ting, folk ikke havde låst inde. Nytårsløjer eksisterer vel ikke mere i dag. Jeg fik selvfølgelig også lavet noget dumt. En af fars kunder, som ejede mejeriet Triticum, så jeg meget op til. Han var en meget flink mand, og vi fik altid drikkepenge hos ham, når vi som bydreng afleverede varer. Mejeriet lå ud mod fortovet i Nørregade, hvor jeg en nytårsaften kom forbi. Der var 3 vinduer, der stod åben ind til selve mejeriet. Dem snuppede jeg, og satte dem ind i naboens have, så de ikke blev ødelagt, eller blev flyttet rundt med af andre.

Jeg havde glemt alt om denne handling, indtil min far kom og fortalte mig at Olsen Triticum gerne ville tale med mig inde på kontoret. Far gik ikke med ind på kontoret. Olsen fortalte, hvordan de havde brugt mange timer på at holde rørene frostfrie nytårsnat, og de stadig ikke viste hvor vinduerne var. Det kunne jeg fortælle og kunne hurtigt skaffe dem. Jeg fik ikke rigtigt skæld ud sådan for alvor, men måtte love, at jeg aldrig ville gøre noget sådant igen. Det hjalp sikkert også lidt, at jeg havde sørget for, at vinduerne ikke var gået i stykker. Olsen fik med det samme sine vinduer igen. Jeg må have fortalt nogen, at det var mig, der havde flyttet vinduerne, for hvorfra skulle han ellers vide, at det var mig, der var synderen.

Rørbomben

Hans Tychsen var søn af den lokale blikkenslager, så han havde nemt ved at skaffe vandrørs stumper med en lukkeprop i hver ende. Det, han manglede, var noget gødning (ammoniumnitrat) som jeg kunne skaffe, for det stod jo nede på lageret i en mindre grøn metaltønde. Jeg hjalp ham en gang eller to, for jeg vidste godt, at jeg ikke bare kunne forære varer væk, der skulle sælges. Nå - gødning og lidt andet blev stoppet ned i metalrøret, og der blev lavet en lunte af almindelig tape. Vi cyklede over til skydebanen syd for Sindal. Gik over marken og placerede rørbomben i græsset lige udenfor markørgraven, der var støbt i beton. Herefter gik vi ind i markørgraven for at være i sikkerhed. Lunten blev tændt, og der lød et højt brag. Hegnstråden omkring markørgraven sprang, da en af lukkepropperne ramte den rent. Det var første og eneste gang jeg var med til det. Hans fortsatte, og engang var rørbomben så stor, at der blev sprængt et stykke beton af markørgraven. Landbetjent Olsen blev blandet ind i sagen. Hans's far var formand i skytteforeningen, så det endte med, at Hans måtte love, at han

aldrig mere ville lave en rørbombe. Som straf skulle han udbedre det bortsprængte beton. Han måtte altså slæbe sand, cement og vand over marken og ud til markørgraven for at udbedre skaden.

Filmoperatør

Det var selv samme Hans, der havde fået et fritidsjob som filmoperatør i Sindal biograf. Jobbet indebar ud over at vise filmen også, at han skulle klargøre de nye film ruller, når de om eftermiddagen kom med posten. En normal spillefilm bestod af 6 filmruller, men da biografen i Sindal kun havde en filmfremviser, så måtte Hans lime spillefilmen sammen tre og tre til to store ruller. Når den første af de store ruller var blevet vist, var der en pause, så Hans kunne udskifte den viste rulle film med den sidste. I pausen blev lyset tændt i biografensalen, og det var nu muligt at købe slik, inden forestillingen fortsatte. Det var ikke nok bare at starte filmfremviseren, for man skulle også holde øje med selve lyskilden. Det var ikke bare en pære, men en lysbuelampe, der bestod af to kulstænger, hvorimellem der hele tiden skulle springe en gnist. Det gav et meget skarpt lys. Der var lavet en form for mekanik, der langsomt førte kulstængerne sammen, så der hele tiden var lys, selv om kulstængerne løbende blev brændt af. Hvis afstanden mellem kullene alligevel blev for stor, så gik lyset ud. Man kunne mærke, at der blev uro i salen, og så var det med at få kulstængerne skruet lidt sammen, så der igen kunne komme lys i filmfremviseren.

En gang imellem, når jeg var hjemme i weekenderne, ”hjælp” jeg Hans med at vise film oppe i operatørrummet, og så kunne jeg jo samtidig se en gratis film. En dag skulle jeg hjælpe Hans, men vi var ikke helt ædru fra festen aftenen før, og så skete der det der ikke måtte ske. Vi fik limet filmstrimlerne forkert samme, og vi opdagede det først da vi viste filmen. Jeg er ikke sikker på, at alle biografgængerne opdagede det, for det var i forvejen en lidt underlig film. Der var heldigvis ingen, der protesterede, da forevisningen var slut. Vi fik skilt filmen ad og limet den rigtigt sammen, så den var klar til næste dags forestilling.

Vin & hedvin

Da jeg blev lidt ældre, begyndte jeg som alle andre unge at interessere mig for alkoholiske drikke. I starten var det øl og senere blev det vin og spiritus.

På et tidspunkt blev det moderne at lave sin egen vin. Det var ofte 3 ugers vin, som vi købte hos Materialisten i Hjørring. Det hele var med, så det var med at få sat produktionen i gang i en fart.

På sommerhusgrunden i Tversted havde vi mange hyben, og de var fine til at lave hedvin på. Jeg fik plukket og rengjort en hel del hyben og sat gang i produktionen. Det blev til en hel del flasker. Sherrysmagen fik jeg frem ved at tilsætte indholdet af små flasker med sherrykoncentrat, indkøbt hos materialisten. Resultatet var ikke den helt store nydelse, men det kunne dog drikkes.

Medens jeg aftjente min værnepligt i Thisted, og senere begyndte at læse i Aarhus, stod de færdige flasker i købmandsbutikkens kælder. Jeg havde stort set glemt alt om de flasker, indtil min far fortalte, at han var begyndt at sælge ud af dem. Han solgte dem billigt til de sprittere, der kom og købte en flaske husholdningssprit. Blandingsforholdet har sikkert været halvt af hver.

Skovfogedhuset

Skovfogedhuset i Slotved skov

I weekenderne når jeg kom hjem til Sindal fra Hørby, var jeg for det meste sammen med Erik Sporon Fiedler og Mogens Pelle Hansen.

Eriks forældre ejede en del af Slotved skov, og her lå der et lille skovfogedhus, som vi godt måtte bruge. Det blev indrettet til en rigtig hule med bar osv. Her blev der holdt mange vilde fester. Det var for det meste øl vi drak, og det var ikke et problem at få dem bragt derud, for jeg havde fået kørekort, og indgået en aftale med far om at han havde en kasse øl stående i min bil, og

jeg senere afregnede forbruget med ham.

Da Erik kom på kostskole på Sorø Akademi, blev vores tilholdssted det gamle elværk i Bindslev. Det var et elværk, hvis turbiner blev drevet af vand fra Uggerby Å. Her var Mogens' far elværksbestyrer.

Elværket i Bindslev

Luger P08 pistol

Elværket i nabobyen Bindslev var nu vores tilholdssted. Her lavede vi risvin og birkevin, og holdt mange fester. Birkevin blev lavet på den birkesaft, vi tappede fra birketræerne om foråret.

En dag fik vi lyst til at fiske. Forinden ville Mogens dog først se, om det kunne betale sig. For at få overblik over hvor mange fisk der var i åen, lige nedenfor elværkets turbine, smed vi en elledning ned i åen og tændte for strømmen. De fisk, der var lige omkring elledningen blev lammet af strømmen og kom op til

overfladen. Vi slukkede igen for strømmen, og fiskene kom ud af deres lammelse. Vi kom ikke ud og fiske den dag, der var ikke nok fisk. I stedet hentede vi æg nede i hønsehuset, og fik en æggekage.

En dag hvor vi var ene hjemme, viste Mogens mig en pistol fra anden verdenskrig, som hans far havde gemt et eller andet sted. Det var en tysk luger P08 pistol. Der var også ammunition, så Mogens skød et par skud ud ad vinduet og ned i den opstemmede å ved elværket. Nu var det min tur til at prøve. Jeg havde før skudt med riffel på skydebanen syd for Sindal, så jeg havde før haft et skarpladt våben i hænderne. Pistolen var ladet, jeg sigtede ud ad vinduet ned i åen og var klar til at skyde. På det tidspunkt kom Mogensens far buldrende ind i lokalet, og der blev talt med meget store bogstaver. Mogens' far var kommet hjem og havde hørt de første skud. Jeg fik aldrig prøvet at skyde med en luger P08 pistol.

Husholdningssprit

I årene umiddelbart før 1960 var det efterhånden kendt af alle unge, at man kunne rense husholdningssprit (denatureret sprit), så det kunne drikkes. Husholdningssprit var dengang tilsat forskellige tilsætningsstoffer for at gøre den udrikkelig og kunne derfor sælges uden spiritus afgifter.

Byens sprittere kunne dog tilsætte billig portvin til spritten, så de kunne tåle blandingen, uden at blive syge. Da lovgiverne opdagede, at tilsætningsstoffet kunne fjernes med aktivt kul, skulle det udskiftes med noget andet, der ikke kunne fjernes på simpel vis. Det nye stof var hårdt for spritterne for det kunne de ikke tåle.

I et lokale i elværket ude hos Mogens rensede vi husholdningssprit. Der var god plads. Husholdningssprit, papir kaffeposer og aktivt kul var første step i processen. Det var et værre svineri. For at få det rensede sprit til at smage af noget købte vi Kapuciner likør ekstrakt hos materialisten i Hjørring. Det kunne f.eks. være Dansk likør, Cacao eller Prunelle.

Messinghanen fra De Danske Sprit Fabrikker

Inden man skiftede tilsætningsstof i husholdningsspritten, købte jeg 20 liter denatureret sprit af den gamle type af min far. Spritten, der kom fra De Danske Sprit Fabrikker (DDSF) i Aalborg, blev leveret i en rund metalbeholder, hvor man kunne skrue en messing aftapningshane på for neden. Det var en beholder, magen til den vi tappede sprit fra til vores kunder i butikken. Folk kom jo med deres egne tomme flasker. Aftapningshane fra den gang har jeg endnu. Man kan diskutere om det smagte godt, men det virkede og vi blev ikke syge.

Bjesk

Det var vel på samme tid jeg fik smag for kryddersnaps – Bjesk som vi kalder det i Vendsyssel. Det startede i det ganske små, hvor jeg fik smag for Aqua vitæ 1559. Opskriften findes i bogen ”Brændevinsgrisen” som jeg fik mit eget eksemplar af i 1979. Opskriften omtales første gang i Ledreborgske håndskriftssamling. I opskriften indgår kanelbark, galankerod, ingefær, muskatblomme, safran og meget mere.

Ordet bjesk stammer fra Vendsyssel og bliver brugt som betegnelse for en bitter eller en kryddersnaps. Man kan lave bjesk ved at komme urter, rødder, planter, bær eller frugter i en ikke krydret snaps eller vodka. Efter nogen tid når smagsstofferne er trukket ud af planterne, skal plantedelene fjernes, og bjesken sies gennem et kaffefilter. Disse bjesk-essenser har godt af at blive lagret. Er den for skarp i smagen kan den fortyndes.

Det er på mine vandreture i Tverstedes vilde natur, jeg har fundet langt de fleste urter, som jeg har brugt til at lave bjesk essenser. De grønne valnødder til valnød bjesk har jeg fået fra enten Hans eller Ole. Det er Karens brødre, som har to meget forskellige valnøddetræer i deres haver. Jeg har typisk en stor flaske med valnød essens, og en lille flaske hvis indhold allerede er fortyndet og lige klar til at blive skænket op. En rigtig valnød bjesk – skål!

Jeg har stadig denne interesse, og hen ad vejen har jeg vel fået samlet 18-20 forskellige bjesk på lager.

12 forskellige af mine Bjesk

Min læretid i Hørby

Radiomekaniker lærling

Den 15. juni 1963 var far og jeg i Hørby for at søge en læreplads til mig som radiomekaniker. Der var ingen ledige lærepladser i Sindal. Resultatet var, at jeg kunne begynde den 1. juli, så umiddelbart efter endt realeksamen kom jeg i lære hos radioforhandler Samuel Thomsen i Hørby. Jeg var på det tidspunkt 17 år. Afstanden til Hørby var så stor, at det var nødvendigt, at jeg boede der. Jeg fik et værelse hos mester. Han var fraskilt, men havde datter Grete boende. Min løn var kost og logi, så lommepengene måtte komme hjemmefra.

LÆREKONTRAKT
(Kontrakten skal indsendes til godkendelse, inden lærlingen træder i arbejde hos læremesteren (principalen), altså opå inden prøvetiden begynder).

I henhold til lov nr. 261 af 2. oktober 1956 om lærlingeforhold, med hvilken lov vi er bekendt, indgås følgende lærekontrakt mellem:

Samuel Thomsen
Radiotekniker
Tlf. 1 - Hørby - Giro 53183

undertegnede læremester (principal) _____
(læremesterens navn og stilling)

der herved erklærer at opfylde de i loven foreskrevne vilkår for at kunne anstille lærlinge, jfr. lovens § 2, og

undertegnede indehaver af forældremyndigheden *Maas Jørgen*
(forældres navn)

for lærlingen: *Maas Jørgen*
(lærlingens navn)

og medundertegnede lærling *Maas Jørgen*
(lærlingens navn), der er født

den *13 maj 1946* og

1. ikke tidligere har været i lære
2. tidligere har været i lære, jfr. hoslagte lærekontrakt og figeledes hoslagte erklæring fra den tidligere læremester (principal) om læreforholdets ophævelse.

Vi forpligter os til i vort gensidige forhold at opfylde og underkaste os, hvad nævnte lov foreskriver.

Ud over mig var der egentlig to andre lærlinge, Hans Henrik og Kurt. Kurt havde fået tuberkuløs meningitis og havde i lang tid ikke været på arbejde. Det var egentlig hans plads jeg fik.

I starten cyklede jeg hjem til Sindal når forretningen lukkede kl. 12 om lørdagen (efter bilvask). Søndag aften kørte min far mig tilbage sammen med cyklen.

Lærepladsen

Det var en meget alsidig læreplads. Ud over at reparere radioer, TV, barbermaskiner, grammofooner, båndoptagere, elektriske hegn og fremstille FM antenner samt opsætte Tv-antenner hos kunderne, så bestod læretiden også af havearbejde, små reparationer af biler, bilvask, olieskift og forberede maling af en personbil og to rutebiler. To blev sprøjtemalet og en blev håndmalet.

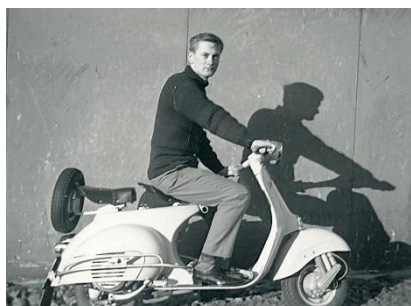
Ford Taurus Transit 1962

Simca Ariane

Ud over radioforretningen havde Samuel også en lillebilforretning, hvor en Simca Ariane og en Ford Taunus Transit 1962 (rugbrød) blev brugt som lillebiler, og to rutebiler der blev brugt som skolebusser til Hørby skole. Det var Elmer, der kørte den ene skolebus. I starten af læretiden var jeg også på arbejde lørdag formiddag. Den blev typisk brugt til bilvask og rengøring.

Huset i Nørregade var både privatbolig og forretning med udstillingsvindue. Selve værkstedet lå i en lille tilbygning. Under min læretid hjalp jeg med at lægge nyt eternittag på privatboligen (det gik lidt ud over min tommelfinger). Jeg fik også tapetseret og malet i køkkenet, og der blev også lagt nyt gulv på radioværkstedet. Jeg var også med til at bygge en garage med en smøregrav og plads til 3 rutebiler.

Min Vespa scooter

Da jeg blev 18 år, fik jeg kørekort. Far og jeg havde en aftale om, at hvis jeg ikke røg inden jeg blev 18 år, så ville han betale mit kørekort, og det kom han til, for jeg røg ikke. Køretimer og køreprøve foregik i Sæby. Teoriprøven bestod jeg nemt, men ved første køreprøve i bil dumpede jeg, men bestod samme dag køreprøven til scooter. Den næste gang bestod jeg bilkøreprøven og fik kørekort til begge dele. Jeg købte nu en lidt brugt Vespa scooter til 2000 kr., og så kunne cyklen blive stående i Sindal.

Jeg fik bil

Austin A 40 Somerset

Mors arv efter morbror Gregers i Hasseris blev brugt til en Volvo Amazone, som far fik i julegave i 1966. Nu blev den gamle Austin ledig, så jeg byttede med far. Han fik den relative nye scooter, og jeg fik den gamle flødefarvede Austin A 40 Somerset. Da jeg senere, ved mødet med en elmast, havde ridset hele den højre side af bilen, blev farven skiftet til vogngrøn.

Den bil levede lidt sit eget liv, den var ikke altid nem at starte. En aften skulle jeg til fest i Hjørring, hvor man skulle være klædt ud. Jeg havde taget morfars gamle sorte slask i røv frakke på, og på hovedet havde jeg en bowlerhat. Det var silende regnvejr, og bilen gik i stå midt ude i et lysreguleret kryds i Hjørring. Den ville selvfølgelig ikke starte igen, for der var ikke meget strøm på

batteriet. Det var jo ikke en ny og moderne bil, så den havde den glimrende egenskab, at man kunne starte den med et håndsving. Håndsvinget skulle stikkes ind gennem et hul i den forreste kofanger og ind i selve motoren. Tændingen skulle være slået til, og så skulle man bare stå og dreje rundt på håndsvinget, indtil den startede. Jeg fik den i gang igen. Det har sikkert været et

fornøjeligt syn at se en ung mand med sorte frakkeskøder og bowlerhat stå midt ude i et lysreguleret kryds i Hjørring i silende regn og starte en bil med håndsving.

TV-service

Hvis vi kunne, så ville vi helst reparere fjernsynene hjemme hos kunden for at undgå at køre to gange ud. En gang var Hans Henrik og jeg, kørt ud til en bondemand for at reparere hans fjernsyn. Vi havde en hel del værktøj med samt en del reservedele. Det var mest radiorør lavet af glas, der sirligt var arrangeret i en metalkuffert med skumgummi, så de ikke stødte ind i hinanden. Bondemanden var ikke hjemme, så vi gik bare ind og fik det fjernsyn repareret. Der var godt nok en stor schæferhund, men den sagde ingenting, før vi skulle til at køre hjem. Så vi måtte pænt vente, til bondemanden kom hjem. Vi fik at vide, at vi bare skulle gå ud til bilerne og så ville han komme bagefter med alle vores tasker. Sådan var den hund opdraget.

For at skåne vores private tøj på arbejde så brugte vi brunlige kitler. Når mor var begyndt at tale om, at jeg snart skulle have nogle nye cowboybukser, var jeg klar over, at tiden var inde til, at jeg kunne sælge mine gamle slidte cowboybukser til de unge piger i Hørby. Det var den tid, hvor det var trendy at gå i meget slidte cowboybukser.

Aftnerne i Hørby kunne godt blive lidt lange, selv om jeg var velkommen til at se fjernsyn nede i stuen. Jeg tog derfor et korrespondancekursus på 17 lektioner i "forstærker og lavfrekvensteknik".

Havearbejde

Om sommeren hjalp jeg med til at ordne haven, og Samuel viste mig blandt andet hvordan man podede en ny gren på et æbletræ.

Lidt længere henne af gaden var der en mand, som havde et par grise ude i udhuset. Sådan nogle grise lavede meget gylle (i det her tilfælde en blanding af flydende gylle og grisemøj) som blev opbevaret i en støbt beholder. Et år havde mester fået lov til at tømme beholderen for gylle, og det blev så min opgave at hente det i en trillebør og køre det hjem i haven. Der var mange køreture frem og tilbage med den trillebør. Det var på det tidspunkt, hvor der skulle lægges kartofler. Et hul i jorden, en lille spadefuld gylle, en kartoffel og tildækning med jord. Så var den kartoffel sat. Det skulle gøres mange gange. Og kartoflerne trivedes fantastisk og de smagte også godt.

Snerydning

Jernbanesporene fra Sæbybanen, der gik fra Aalborg til Sæby, lå lige bag mesters have. En vinter kom der så meget sne, at toget sad fast i sne ved Hørby. Der blev sat mange mand i arbejde for at rydde sporet for sne. Med mellemrum gravede man huller i snedriverne, ned til sporene. På den måde kunne toget komme af med sneen, når det efterfølgende kom buldrende frem og skubbede til snemasserne. Da vi på grund af sneen ikke havde meget at lave på værkstedet, hjalp vi til med at fjerne sneen ved sporene ud for mesters baghave.

Judo

Som fritidsaktivitet fortsatte jeg med at dyrke judo. Det var i Sæby Judoklub. Der trænede vi hver onsdag aften i Volstrup skoles gymnastiksal. Den 3. februar 1964 blev jeg gradueret med orange bælte. Jeg var allerede gradueret med gult bælte i Sindal Judoklub. I Sindal var der kun drenge med i klubben, men i Sæby var der også et par piger. Det var dejligt at smide lidt rundt med pigerne, men det allerbedste var, at vi efter et kast også skulle holde dem fast, når de lå nede på kanvassen. Altså ned på gulvet og gribe om pigens og holde hende fast i et

bestemt greb, så hun ikke kunne komme fri.

Ved et stævne i Volstrup, blev det nyeste indenfor jiu jitsu demonstreret af den svejtsiske leder af den internationale Politiskole Robert Tobler. Ved stævnet, der varede to dage, var der også deltagere fra København, Aalborg og Hjørring. Jeg deltog også i det meget lærerige stævne.

På radioværkstedet gik vi ofte i vores middagspausen ned på græsplænen i mesters have. En dag tumlede Hans Henrik og jeg rundt nede på plænen, sådan for sjov. Han var meget stærkere end mig, men jeg fik et godt tag i ham, med et af de greb jeg kendte og holdt ham fast. Normalt slipper man i judo når man får et lille klap på skulderen. Men det gjorde Hans Henrik ikke, Han vidste jo ikke, hvad man gjorde. Jeg slap ham først, da han var blevet rolig. Han var kortvarigt besvimet. Sådan kan det gå når "for sjov blev til alvor". Den næste onsdag var Hans Henrik med til judo i Volstrup.

Robert Tobler, der er chefen for den svejtsiske jiu-jitsu-afdeling, demonstrerer for Sæby Judoklub.

Det nyeste i jiu jitsu præsenteres i Volstrup

Radioskolen i Viborg

Radioskole i Hald Ege

Der var lidt forviklinger med min lærekontrakt (3 lærlinge og sygdom). Jeg havde derfor udstået en stor del af min læretid, da jeg kom på Radioskole i Hald Ege ved Viborg for første gang. Det havde den konsekvens, at jeg måtte springe fra hold til hold for at blive færdig med skolen indenfor læretiden. Jeg fulgte som sædvanligt godt med i timerne, så jeg ikke skulle bruge fritiden til at repetere. Der blev derfor plads til en del byture inde i Viborg. Det bedste sted var inde på værtshuset Latinerly, hvor den meget slidte jukebox flittigt spillede ”Jambalaya” med Fats Domino.

50/1673

SMEDE- OG MASKINARBEJDERFAGETS
SVENDEPRØVEKOMMISSION
I DANMARK

attesterer herved, at
Gøgsig, Mads
født den 13.5.1946 i Sindal
og som har stilet i lære
fra 1.7.1963 til 30.11.1967
har aflagt sin svendep prøve i overensstemmelse med de af
handelsministeriet i medfør af bestemmelserne i § 15, stk. 3, i
lov om lærlingeforhold af 2. oktober 1956 fastsatte forskrifter.
Svendep prøven blev aflagt i nedennævnte branche:

radiomekaniker

Karakter: vel udført

København, den 20.10.1967

SMEDE- OG MASKINARBEJDERFAGETS
SVENDEPRØVEKOMMISSION

Formand
Svend Ege

Lærlingen har afsluttet sin uddannelse hos:
Radiotekniker
Mortens Sørensen
Tele. (084) 6 60 01, Giro 5 31 83

Jeg havde ikke altid mulighed for at komme hjem lørdag/søndag, så omegnen af Viborg og Hald Ege blev grundigt benyttet. Der blev også tid til bal et par gange i Viborghallen. Det var ”Bjørn & Okay”, der spillede.

Selve undervisningen startede med et 3 måneders filekursus kursus, hvor vi blandt andet lærte om spåntagende bearbejdning og hærkning af metal, både teoretisk og praktisk. Vi lavede blandt andet en fjedervikler. Der var også et loddekursus, der resulterede i en simpel transistormodtager i et akryl kabinet. I de efterfølgende ophold var der teori og praktisk fejlfinding i radioer, fjernsyn og båndoptagere.

Jeg bestod svendep prøven den 20. oktober 1967, og var udlært den 30. november 1967, hvor jeg fik mit svendebrev.

Karen Langhoff Nedergaard

Karens familie

Samme år hvor jeg var udlært radiomekaniker, traf jeg Karen Langhoff Nedergaard. Karen er datter af Elly Vibeke Langhoff Pedersen (f. 1914) og gårdejer Jens Herman Nedergaard (f. 1910). Karen blev født på Gården "Nedergaard" i Søndre Bindselev den 18. juli 1949. Jeg nåede aldrig at mødes med Jens for han døde den 7. september 1960, Karen var da 11 år gammel. Karen er den næst yngste af en søskendeflok på 6 børn: Hans, Grethe, Jytte, Bang, Karen og Ole

Elly Nedergaard.

Bang, Karen, Grethe, Jytte, Ole og Hans.

Karen

Vi mødtes til nytårsbal på Hotel Sindal i 1967 og blev forelskede, men vi måtte dog undvære hinanden i hverdagene, da jeg skulle aftjene min værnepligt i Thisted. Karen boede hjemme hos sin mor på Oremosevej i Sindal. Hun var lige kommet hjem til Sindal fra London, hvor hun havde været au pair-pige.

Karen begyndte nu på teknisk skole i Frederikshavn, og efterfølgende som husassistent på Algrema, der var en dukketøjsfabrik i Vrå. Inden hun senere kom til Århus, var hun først på Vrå Højskole.

I Aarhus var hun først rengøringsmedhjælper på Forsorgshjemmet. Herefter praktikant i en børnehave, og cigarrullerske på Skandinavisk Tobakskompagni. Herefter tog hun realeksamen på Jysk Realkursus, og Hf-eksamen på Århus statsgymnasium. Sin endelige uddannelse fik Karen på den Sociale Højskole i Århus, hvor hun blev socialrådgiver.

Resten af Karens arbejdsliv som socialrådgiver var flere forskellige steder i Aarhus kommune. Hun havde sidste arbejdsdag den **?????** 2013 og gik på efterløn. I 2015 blev Karen folkepensionist.

Værnepligt

CF-kasernen i Thisted

Jeg har aldrig været meget for krudt og kugler, endskønt jeg har leget meget røver og soldater derhjemme i købmandsgården, så jeg valgte at aftjene min værnepligt hos Civilforsvaret.

Værnepligten blev aftjent på CF-kasernen i Thisted fra den 5. februar 1968. Det var ikke det store problem at komme frem og tilbage mellem Thisted og Sindal, jeg havde jo det grønne lyn (Austin). Så snart jeg havde fri i weekenderne, så kørte jeg hjem til Karen. I den periode gik hun på

Teknisk Skole i Frederikshavn. (fra 2.10.1967 til 1.7.1968), og arbejdede efterfølgende i huset på i dukketøjsfabrikken Algrema i Vraa (fra 18.9.1968 til 31.12.1968). Jeg havde også valgt Civilforsvaret i håb om, at jeg kunne få lov til at reparere deres radiogrej. Men sådan gik det ikke. Der var indkaldt flere radiomekanikere, og det blev ikke mig, der fik det job.

De første 5 måneder fik vi en generel uddannelse, brandslukning, redningstjeneste, og en masse fysisk træning. Jeg fik faktisk en rigtig god kondition, den bedste jeg nogensinde har haft. Vi blev også udsat for en masse vand, røg og tåregas. Af praktiske ting vi lærte kan nævnes orienteringsløb både i bil og som løb.

Vi blev undervist i "udvidet førstehjælp" og fik mulighed for at gå op til en prøve, hvor vi fik et røde kors mærke, hvis vi bestod. Jeg bestod og fik røde kors mærket.

Specialgruppen

*Sprængningsshullet inspiceres.
Vores jeep står i baggrunden*

De sidste 5 måneder var jeg i en specialgruppe på 18 mand. Gruppens køretøjer var 3 jeep med 6 mand i hver. Når vi havde øvelser, var vores opgave at finde vej og sørge for at få omdirigeret alle de tunge køretøjer, hvis vi kom til en bro, hvorpå der stod, at den var sprængt. Når alle køretøjer var nået frem til indsatsområdet, skulle vi spore for radioaktivitet og gas.

Specialgruppen skulle også vide lidt om sprængstoffer, så efter et besøg hjemme i Sindal havde jeg taget min fars granat med. Det var den fra hans våbensamling, der stod i vinduet i trappeopgangen. Jeg er overbevist om, at den var ganske ufarlig, men befalingsmændene ville gerne sprænge den i stumper og stykker, så jeg ringede hjem til mor og fik ok til sprængningen. Granaten blev et par dage efter kørt ud i klitterne ved Klitmøller. Den blev sprængt. Det var en fin sprængning og en sjov dag.

Vægtelefonen

Nyforelsket og indkaldt til at aftjene min værnepligt i Thisted er ikke en god kombination, så jeg benyttede mønttelefonen på kasernen for at snakke med Karen hjemme hos Elly i Sindal. Telefonen, der hang på vægen hos Elly, var en af de rigtig gamle vægtelefoner med to klokker og håndsving. Det er ikke godt at vide, hvad vi har snakket om.

For at spare på mønterne til mønttelefonen havde jeg lært en lille fidus. Ved hjælp af en nål skulle man kortvarigt lave en elektrisk forbindelse mellem en ledning til telefonrøret og til selve møntboksen. Det opfattede centralen som om, jeg havde lagt endnu en mønt i møntboksen. Det var billigt.

Vægtelefonen, der i sin tid hang hjemme hos Elly, hænger i dag hjemme hos os på Livøvænget, og den bruges dagligt som vores dørklokke. Den larmer godt, og er rigtig populær blandt børnebørnene.

Stort kørekort

Civilforsvaret havde planer med mig som gruppefører, derfor skulle jeg tage et kørekort til lastbil. Jeg syntes det var ganske meningsløst, at jeg skulle have et kørekort til lastbil, for hvad skulle jeg bruge det til. Det var bedre, at en anden fik det kørekort, så havde han i det mindste fået en uddannelse i Thisted. Jeg har aldrig været den fødte chauffør, så jeg dumpede selvfølgelig til køreprøven en enkelt gang. Da kørekortet var i hus, skulle jeg også lære at køre

Civilforsvarets store tunge brandkøretøjer. Det gik nu ganske godt. Jeg fik i øvrigt aldrig nogensinde brugt kørekortet til lastbil, bortset fra en enkelt gang. Det var dagen før, vi skulle hjemsendes. En yderst behagelig befalingsmand spurgte mig (med et glimt i øjet), om jeg ikke havde fået det store kørekort. Jeg svarede selvfølgelig ja - og så bad han mig om at lufte den store brandbil en tur rundt i Thistedes gader.

For at blive fritaget for at blive befalingsmand skrev jeg et pænt brev til civilforsvarsstyrelsen. Jeg fortalte hvad jeg mente om systemet. I juni 1968 oprandt den store dag, hvor alle der skulle være befalingsmænd fik et brev. Heldigvis var der ikke et brev til mig. Jeg havde aftjent min værnepligt den 25. november 1968.

Som helhed var det ok at være der, men jeg følte helt klart, at jeg spildte tiden. Alt det skæg og ballade med vand på gangene osv. havde jeg allerede oplevet flere gange som radiomekanikerlærling på radioskolen i Viborg. Det havde jeg fået nok af.

Farve TV-kursus

Da min tid i Thisted var overstået, kom jeg tilbage til Hørby og arbejdede et par måneder som svend hos Samuel Thomsen, inden jeg skulle læse til elektroniktekniker i Aarhus. Forinden havde jeg tilmeldt mig et Farve TV-kursus på Viborg tekniske skole. Denne gang var det ikke i Hald Ege, men et ugekursus i de nye lokaler inde til Viborg. Samtidigt startede Karen på et 3 måneders kursus i "Kunst og formning" på Vrå Højskole (fra 5.1.1969 til 3.4.1969).

Vi flytter til Aarhus

Elektroniktekniker

Den 19. januar 1969 rejser jeg til Aarhus for at læse til elektroniktekniker på Århus teknisk skole i Eckersbergs Gade. Elektroniktekniker uddannelsen er en 1½ års uddannelse. Jeg havde intet værelse, så den første uges tid boede jeg i en lejlighed på Silkeborgvej hos en af mine forældres venner - Anna. Her fik jeg morgen og aftensmad samt en feltseng i stuen, hvor jeg kunne sove. Feltsengen, der kunne trækkes ud på den lange led, mindede lidt om en harmonika. Det var helt fint. Inden en uge havde jeg skaffet et værelse på Rydersvej 19, i Risskov. Karen og jeg besøgte ofte Anna medens vi boede inde i Byen.

Wærums gade

Karens værelse i Chr. Wærums Gade.

Efter Karens ophold på Vrå højskole kom hun til Aarhus. Først fik vi skaffet et kælderværelse til Karen. Det var fugtigt og ulækkert, så hun flyttede hurtigt til et andet værelse i Chr. Wærums Gade.

Karen arbejdede først en måned på Forsorgshjemmet på Vester Allé også kaldet Fattigmandsbakken (fra 1.6.1969 til 31.6.1969). Forsorgshjemmet lå tæt på den grund, hvor kunstmuseet Aros ligger i dag. Herefter var hun i forpraktik i en børnehave i Sankt Pauls Gade (fra 1.8.1969 til 1.3.1970). Inden hun startede på realkursus, arbejdede hun en periode som cigarrullerske på Skandinavisk Tobak (fra 9.3.1970 til 1.7.1970).

Skanderborgvej og P. P. Ørums gade

Ølkasser var meget populære som hylder dengang.

Efter et halvt års tid fandt vi 2 værelser dør om dør på Skanderborgvej 7. Vi benyttede dog mest opgangen rundt om hjørnet på P. P. Ørumsgade, for her var der en elevator. Karens værelse ud mod Skanderborgvej brugte vi som stue, og sov på en udtrækssofa jeg havde lavet. Mit værelse ind mod gården brugte vi som køkken, for her var der en håndvask. Vi havde et køleskab og en lille kogeplade, så vi kunne få lidt varmt at spise. Køkkenskabene var ølkasser. Badeværelse og toilet var ude på gangen.

Medens vi boede der, tog Karen et kursus på Jysk Realkursus (fra 1.8.1970 til 1.7.1972), og fik Realeksamen den 16. juni 1972.

Vores nye vennekreds var blandt karens klassekammerater og mine studiekammerater. På Skanderborgvej var der også plads og tid til gode fester.

Regnestok og regnemaskine

På den tid, hvor jeg læste, fandtes der ikke spillemaskiner, personlige computere (PC), , elektroniske regnemaskiner og mobiltelefoner. Alle beregninger på elektriske komponenter så som: transistorer, dioder, modstande, kondensatorer og transformatorer, måtte vi udføre på en regnestok. Det var, medens jeg læste, at de første elektroniske regnemaskiner kom frem. Det var først i januar 1975, jeg fik stillet en lommeregner til rådighed af Jydsk Telefon. Det var en Texas Instruments SR-10

lommeregner. Regnestokken og lommeregneren er i dag erstattet af vor tids moderne smartphone, der som en helt naturlig del indeholder en lommeregner.

Første mand på månen

"That's one small step for a man, one giant leap for mankind". Det er de berømte ord som amerikaneren Niel Armstrong sagde da han som det første menneske satte sin fod på måne. Månelandingen den 20. juli 1969 var en historisk begivenhed, hvor USA's Apollo 11-mission som den første bemandede rumfartøj landede på Månen.

Månelandingen foregik medens jeg læste til elektroniktekniker. Der var jo meget teknik i den præstation, så der var ingen undervisning den dag, til gængæld så vi månelanding i fjernsynet på teknisk skole. Karen var også med ved den lejlighed.

Nu 50 år efter (2026) er der igen gennemført en vellykket bemanded rumflyvning med 4 astronauter. Artemis 2-missionen har sendt besætningen ud på en knap ti dage lang rejse rundt om Månen og tilbage igen. Denne gang kunne vi selvfølgelig se hele missionen på vores eget farve TV.

Det var medens vi boede på Skanderborgvej, jeg lavede min endelige elektronikrapport om aktive filtre. Karen hjalp med at renskrive rapporten, ellers var jeg aldrig blevet færdig. Jeg blev færdiguddannet som elektroniktekniker den 20. juni 1970.

I 1971 fik mine forældre farvefjernsyn, og Karen og jeg fik det gamle sort-hvid Philips fjernsyn med klaplåger. Vi fik det medens vi boede på

Skanderborgvej. Far og mors nye farvefjernsyn var et 26" Philips med rullebord og antenne – pris 8280,00 kr.

Huskøb i Aarhus

Livøvænget 40, 8220 Brabrand.

I 1972 købte Karen og jeg et parcelhus i Skjoldhøjparken vest for Aarhus. Huset var ikke bygget, da vi købte det, så vi havde indflydelse på hvad og hvor der blev bygget på grunden. Vi valgte et andet hus end det, der først var planlagt. Det blev bygget med høj rejsning indeholdende et stort tomt loftrum, der senere kunne udnyttes. Endelig pris 302.000,00 kr. Vi flyttede ind i marts 1973.

Da vi købte huset, var postnummeret 8220 Brabrand, senere blev det 8381 Mundelstrup, og nu er det 8381 Tilst. Da vi skiftede fra Brabrand til Mundelstrup, blev vores forsikringer billigere, men huset ligger stadig der hvor det altid har ligget.

Karen læste videre på Aarhus Statsgymnasiet i Hasle, hvor hun tog Højere Forberedelseseksamen (fra 13.8.1972 til 1.7.1974). Nu var vejen klar, og Karen kunne begynde at læse til socialrådgiver på den Sociale Højskole. Karen blev socialrådgiver den 1. juni 1978.

10 år efter vi flyttede ind, blev en del af husets overetagen lavet til beboelse. Det var omkring det tidspunkt hvor Ebbe blev født, vi fik brug for mere plads. Det tog mig ca. et år at bygge badeværelse, soveværelse, stue og en åben terrasse.

Vores hus med solceller.

Da jeg blev pensioneret, købte jeg et solcelleanlæg i den tro, at det var en bedre investering frem for at have pengene stående i banken. De første mange år var det også en fin forretning. Jeg havde en ordning hvor der blev afregnet ved årsskiftet (differencen mellem hentet og leveret strøm i nettet). Sener er ordningen lavet om så der afregnes time for time. Hvor der før stort set var balance i hentet og leveret strøm, så leverer vi nu mere strøm ud i nettet i de billige timer og henter strøm i de dyre timer (det er solen, der bestemmer hvornår).

Vores årlige udgift til strøm er blevet dyrere. Jeg er ikke sikker på, at det kan betale sig at investere i et sådant anlæg i dag.

Karen, Ebbe, Rune og mig.

Karen og jeg blev borgerligt viet den 22. marts 1975 på Århus Rådhus. Det var kun Karens mor og mine forældre, der var med til brylluppet. Det blev holdt på Hotel Tre Ege i Brabrand

Samme år kom Rune Langhoff Gøgsig til verden (født på fødselsstiftelsen den 15. maj 1975). Der gik 7 år inden Rune fik en lillebror, der kom til at hedde Ebbe Langhoff Gøgsig. Han blev født på fødselsstiftelsen den 3. april 1982. Jeg var ikke med til Runes fødsel. Dengang mente overlægen nok, det var en sygdom at føde børn, eller også var det pladsmangel. Det var der til gengæld ikke, da Ebbe blev født samme sted 7 år efter. Her var jeg med til fødslen. Det var den største oplevelse jeg har haft i mit liv.

Vores biler

Biler har aldrig været min store interesse, men jeg har da haft nogle stykker undervejs. I 1966 "købte" jeg den flødefarvede brugte Austin a40 Somersset af far. Den blev senere malet vogngrøn. Medens vi i 1971 boede på Skanderborgvej, købte jeg en brugt hvid Renault 4. Fem år efter, at vi var flyttet i hus i Skjoldhøjparken købte jeg en ny signalgul Fort Fiesta. Herefter blev det en brugt hvid Ford Escort 1,3. Nu kom der et skift i bil fabrikat mærket, idet de efterfølgende tre biler alle har været Skoda Fabia Combi. Den første der var en brugt diamantsølvfarvet Skoda Fabia Combi 1,4, som jeg købte i 2003, Herefter købte jeg i 2009 en ny koksgrå 3 cylindres Skoda Fabia 1,3 og til sidst i 2015 en ny grafitgrå Skoda Fabia 1,3.

Moster Anna i Klim

Klim

Moster Anna Nørgaard Nielsen blev født i Halvrimmen skole den 10. oktober 1917. Efter min mors død den 7. maj 2001 var det mig, der skulle besøge og hjælpe moster Anna Christensen på Klim Ældrecenter Solkrogen. Hendes mand Anders Christian Christensen (A.C.) var død for en del år siden. Jeg besøgte hende ca. en gang om måneden. For at have lidt at tale om, ud over de daglige ting, begyndte jeg at spørge ind til, hvordan livet levedes da hun var barn i Halvrimmen skole. Jeg havde heldigvis flere fotoalbum, som kunne understøtte mine spørgsmål. I lang tid gik det meget fint, men da jeg forsøgte at lave en plantegning, af skolens rum, vinduer, døre og møbler, gik vi lidt forbi hinanden. Jeg havde en tre fire gange en ny tegning med, men de var aldrig helt rigtige, og jeg kunne mærke, at moster ikke gad mere, så her stoppede det med at snakke om skolen i Halvrimmen.

Han Herred Bogen

Da moster døde den 29. august 2008, blev hun begravet i familiegravstedet på Aalborg almene kirkegård. Hun blev 90 år. Det var mig, der skulle underrette mosters bekendte om Annas død. Blandt navnene var der et navn og telefonnummer på en person, som jeg aldrig havde hørt om. Jeg ringede til nummeret nogle gange, men der var ingen, der svarede. Jeg besluttede mig for at ringe en sidste gang, og nu blev der svaret. Det var Ruth Klitgaard fra Gug ved Aalborg, der igennem mange år var feriepigebarn på skolen i Halvrimmen. Ruth kunne fortælle en hel masse om livet i Halvrimmen skole. Jeg besøgte Ruth flere gange, og fik rettet tegning og tekst, så der kom en hel lille fin historie ud af det. Historien på 22 sider med foto og tegninger blev færdig 15. september 2009. Titlen var "Et tilbageblik på livet i Halvrimmen skole i 30-erne".

Jeg sendte et eksemplar til "Lokalhistorisk forening for Halvrimmen og omegn". Det resulterede i, at historien kom med i deres årlige udgivelse "Han Herred Bogen 2012".

Ruth, Karen og jeg var med da "Lokalhistorisk Samvirke for Han Herred" markerede udgivelsen af Han Herred Bogen 2012. Udgivelsen blev fejret ved en festaften mandag den 21. november 2011 på Kulturcenter Bratskov, Fredensdal i Brovst. Det var et traditionsrigt og hyggelige arrangement, som bød på spisning, fællessang, præsentation af årets kunstner og afsluttende med kaffe og kage.

Mit arbejdsliv

Terma eller Jydsk Telefon?

Færdiguddannet som elektroniktekniker skulle jeg til at finde et arbejde. Muligheden for et få job som elektroniktekniker i Vendsyssel eksisterede ikke. Så ansøgningen blev sendt til Jydsk Telefons udviklingslaboratorie og Terma A/S i Aarhus. Jeg kom til samtale begge steder og fik hurtigt job hos Terma. Det med krudt og kugler er ikke lige mig, så jeg måtte ruske lidt op i Jydsk Telefon for at høre, om de stadig var interesseret i at få mig som medarbejder. Det hjalp, den 15. september 1970 fik jeg job på Centrallaboratoriet som honorarlønnet elektroniktekniker med en månedlig startløn på 3176,21 kr. Nu måtte jeg jo til at melde fra hos Terma. De tog det meget fint, og hvis jeg fortrød, så var jeg stadig velkommen hos dem.

Mit arbejdsliv blev således helliget teknologiudvikling inden for televerdenen. Jeg arbejdede 40 år i samme firma, der undervejs skiftede navn et par gange fra Jydsk Telefon til Tele Danmark og senere TDC. Det var en alsidig arbejdsplads med mange muligheder, og jeg blev aldrig træt af mit arbejde.

Laboratoriet

1 Jydsk telefon i Slet

Centrallaboratoriet lå på øverste sal i Skåde central. Her var et dejligt frit udviklingsmiljø, og her befandt jeg mig godt. Der var to andre elektronikteknikere, som jeg kendte i forvejen.

Hver morgen skulle jeg med bus fra Harald Jensens plads og til Skåde central. Det varede dog ikke længe, inden jeg fik købt en lille bil - en Renault 4.

Jydsk telefon var dengang ved at samle alle de små afdelinger, de havde spredt rundt om i

Aarhus, i et stort byggeri i Slet. Laboratoriet var en af de afdelinger, der først blev flyttet.

Mit arbejde bestod i at udvikle nogle hjælpeinstrumenter til den daglige drift i centralerne.

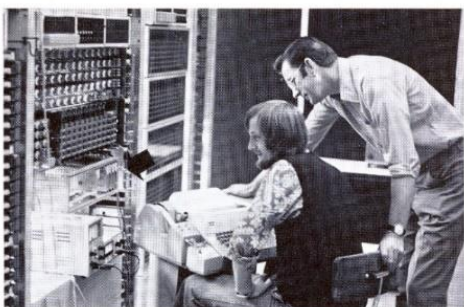
Tunø

Jydsk Telefon var på det tidspunkt i gang med at automatisere telefontjenesten. Inden automatiseringen skulle man, fra de gamle telefoner, bestille en forbindelse til et ønsket

telefonnummer hos en telefonist. Efter automatiseringen kunne man selv etablere forbindelsen ved hjælp af en moderne telefon med en nummerskive.

Den sidste central i Jydsk Telefons område, der blev automatiseret, var Tunø. Her var jeg med, fordi jeg havde lavet et kredsløb, der kunne holde en allerede etableret forbindelse, selv om radioforbindelsen til fastlandet kortvarigt forsvandt. Automatiseringsfesten på Tunø var ikke kedelig.

Mikroprocessor programmering

På billedet de to laboratiemedarbejdere M. Gøgsig (t.v.) og Keld Munk ved det elektroniske register (pilen) på skolecentralen i Slet. Øverst ses i samme stativ et traditionelt relæ-lokalregister, der er betydeligt større i omfang.

Derefter arbejdede jeg med på et udviklingsprojekt sammen med Ericsson i Sverige. Der skulle udvikles både ny elektronik og programmer for at få signalsystem No.6 til at køre på ANA 30 centralerne. Jydsk telefons central i Mundelstrup var en af den type. Her arbejdede jeg mange timer og kom til at lave noget af den nye elektronik.

Herefter udviklede jeg sammen med Kjeld Munk et elektronisk lokalregister til de eksisterende centraler. Vi anvendte en 8080 mikroprocessor fra Intel, som på det tidspunkt var det helt nye indenfor udvikling af elektronik. Senere lavede vi en gruppevælger hvor vi brugte en F8 processor fra Fairchild Semiconductor.

ISDN (Integrated Services Digital Network)

Laboratoriet udviklede herefter en digital central, som senere blev forbedret og produceret af B&O (Bang og Olufsen). ISDN var i sin vorden, og der blev nu udviklet elektronik og programmer til B&O's digitale central, så den også kunde håndtere ISDN.

På det tidspunkt i 1987 var det ikke muligt at købe ISDN telefoner, så vi måtte selv udvikle dem, og jeg blev projektleder. Den vi fik lavet, fik navnet IDT (ISDN Data Telefon). Den var med et stort display og fuldt tastatur, så man kunne skrive tekstmeddelelser.

I samme periode deltog jeg i en arbejdsgruppe i ETSI (European Telecommunications Standards Institute). ETSI er en europæisk samarbejdsorganisation omkring tele. Jeg var med til at lave specifikationer til ISDN-telefoner. Møderne blev blandt andet afholdt i Oslo, Berlin, Kreta og Norwich.

Telecom 1987

Bang & Olufsens ISDN-central blev sammen med Laboratoriets IDT-terminaler vist på den stor teleudstilling "Telecom 87" i Geneve. Det var Telecom International (Jydsk telefons datterselskab), der havde en stand i Geneve, og jeg var med for at demonstrere ISDN terminalens mulighederne. Jydsk Telefon, der i mellemtiden var blevet til Tele Danmark, indførte i 1990 et ISDN forsøgsnet i Danmark. Kommerciel ISDN blev indført

i 1992 og har siden været mange virksomheders foretrukne telefonforbindelse. Senere blev telefoni over Internettet en mere moderne løsning, og ISDN-nettet blev derfor lukket den 31. december 2021.

danMark 92

Efter en teknisk demonstration af ISDN tekniske muligheder i Jydsk Telefons auditorie, blev jeg i 1988 udlånt som konsulent til GN Store Nord i Ballerup, for at hjælpe dem med at udvikle en to linjers ISDN-telefon med et v.24 grænsesnit. ISDN Terminalen var færdig i 1989 og fik navnet "danMark 92".

Min tid i Ballerup

Udlånet varede $\frac{3}{4}$ år hvor jeg var i Ballerup fra mandag morgen til torsdag eftermiddag. I hele perioden havde jeg et værelse i Ballerup, hvor jeg kunne have mine ting stående.

Hvad laver man i sin fritid i Ballerup? Jo, jeg tog såmænd et aftenkursus i at spille guitar. Her sad jeg så en aften om ugen og spillede guitar med de unge drenge og piger i Ballerup. Det gik såmænd helt fint, når jeg havde et stykke papir med sangtekst og becifringer, men så snart jeg prøvede uden, så gik det ikke. Jeg var ikke god til at lære sangene udenad, og da slet ikke akkorderne. Jeg kunne godt høre når det var forkert, men anede ikke hvilken akkord, der skulle bruges i stedet for. Jeg øvede mig i flere år, men måtte til sidst erkende, at jeg simpelthen ikke har evnerne.

Det var ellers en dejlig hobby, hvor man bare kunne gribe guitaren når man havde lyst til at spille og sætte den igen, når man ikke gad mere. Der var simpelthen ingen forberedelse og ingen oprydning. Ved alt andet som jeg foretager mig, er der altid forberedelser og oprydning.

DR. Den offentlige mening

I 1991 var jeg med til at udvikle et nyt afstemningssystem til Danmarks Radios udsendelse "Den Offentlige Mening". Systemet gav mulighed for at foretage anonyme afstemninger under udsendelsen og samtidig præsentere resultatet på en tidssvarende måde. Afstemningsudstyret kunne betjene op til 160 deltagere ad gangen. Vi skulle være sikre på, at udstyret ikke fejlede, så jeg var med ved Danmarks radios første optagelser i Studio 2 i Aarhus. Af emner, der blev behandlet i

rækken af udsendelser kan nævnes "Er danskernes moral lidt flosset i kanterne" og "Er astrologi overtro eller videnskab".

ISO9000

Ved en mus-samtale spurgte jeg om mulighederne for at få et lidt mere administrativt arbejde. Det skal jeg love for, at jeg fik. Jeg kom med i et projekt, der skulle forberede laboratoriets arbejdsgange så det kunne ISO 9000 certificeres. Der skulle udvikles et kvalitetssikringssystem til Laboratoriet, som bestod af en kvalitets organisation, en kvalitets håndbog indeholdende regler og retningslinjer for arbejdsprocedurer på laboratoriet, samt tilhørende uddannelsesmateriale. Da jeg kom med i projektet, var de allerede godt i gang, men jeg kom dog med til London, hvor vi fik et kursus i implementering af ISO 9000 certificering. Det var Gry Ellerbæk, der var projektleder. Projektet blev fuldført, men laboratoriet blev aldrig certificeret.

Undervisning i digital teknik

Nu havde jeg fået nok af direkte administrativt arbejde, så det blev igen teknik, jeg kom til at arbejde med. Jeg flyttede fra udviklingsafdelingen og til "ISDN-sekretariatet" i Centralafdelingen. ISDN sekretariatets opgave var at koordinere ISDN implementeringen i hele Danmark. Min viden om ISDN gjorde, at jeg fik til opgave at udarbejde undervisningsmateriale og undervise TDC personale i den nye teknik og dens muligheder.

Herefter flyttede jeg over til et kompetencecenter "ISDN-teknik", hvor vi var ansvarlige for den overordnede tekniske kvalitet af ISDN i hele Tele Danmark koncernen. I starten var der selvfølgelig en hel del fejl, der skulle lokaliseres og udbedres.

Det var medens jeg var her, jeg i 1995 holdt mit 25 år jubilæum hos TDC. Det var en god dag hvor mange kollegaer kom forbi og hilste på.

Træner i TDC

Undervisning i ISDN gav mig lyst til lidt mere undervisning, så jeg blev træner i et samarbejdskursus på Bramslevgård ved Hobro. (Bramslevgårdkurser 1991-1998 samt en moderniseret udgave, der kom til at hedde Teamworkeren 1999-2004).

I samme periode blev jeg også fra 1992 til 1995 træner i en struktureret arbejds metode FAUG (**F**ormulere, **A**nlaysere, **U**dvælge og **G**ennemføre). Både FAUG og Bramslevgårdkurset var et internatkursus med en varighed på 5 hverdage.

Bramslevgårdkurset 1973.

Bramslevgård ved Hobro.

Mads Gøgsig

■ Inspektør Mads Gøgsig, Livøvangen 40, Mundelstrup, kan 15. september fejre 25 års jubilæum ved Tele Danmark Jydsk Telefon.

Mads Gøgsig blev i 1970 som nyuddannet elektroniktikker ansat på Jydsk Telefons Laboratorium. Gennem godt 20 år var Mads Gøgsig med sin store tekniske kreativitet med til at opbygge frem-synede udviklingsmiljøer inden for telefoni-verdenen.

Mads Gøgsig var således en af drivkrafterne i at anvende de første mikroprocessorer til modernisering af telefoni-nettet. Gennem de sidste år på laboratoriet, var Mads Gøgsig specielt ansvarlig for udviklingen af terminaler til det nyeste digitale telekom-munikations net, ISDN.

I de seneste år har Mads Gøgsig været medansvarlig for den overordnede tekniske kvalitet af ISDN i hele Tele Danmark koncernen.

Mads Gøgsig har bl. a. med stor entusiasme, som in-spirende underviser på interne holdningsudviklende kurser, medvirket til at skabe det så vigtige arbejdsmiljø på tværs i Jydsk Telefon.

Bramslevgårdkurs nr. 100 blev afholdt april 1990. I den anledning var der en intern lovprisning af kurset i personalebladet. Tiderne skiftede, og det var nu ikke længere Jydsk Telefon, der afholdt kurset, men derimod Tele Danmark. Kurset blev nu afholdt i en lidt ændret form.

Jeg var selv med som kursist på et Bramslevgård kursus i 1973 og var med som træner på hold 124. Det var det sidste kursus, der i november 1998 blev afholdt på Bramslevgård. Herefter blev kurserne afholdt lidt forskellige steder rundt i Danmark.

Tele-Kunstforeningen

Det var Tove Espersen, der opfordrede mig til at blive suppleant i Jydsk Telefons Telekunstforening. Tove kendte mig allerede fra gymnastikgårdens voksenhold. Jeg var allerede blevet medlem af kunstforeningen et par år før, så i 1998 blev jeg valgt som suppleant til bestyrelsen. Året efter blev jeg næstformand. Undervejs fik vi lavet rigtig mange bortlodninger af kunst, kunstture rundt i Danmark og besøg hos lokale kunstnere. Da det blev teknisk muligt, lavede jeg Telekunstforeningens første hjemmeside.

Tele-Kunstforeningens første hjemmeside

Æresmedlem i Tele-Kunstforeningen

Arbejdet i bestyrelsen har virkelig åbnet mine øjne for billedkunsten. Det har været en fornøjelse at arbejde sammen med Tove og alle de andre bestyrelsesmedlemmer.

Da jeg gik på pension i 2010, valgte jeg at fratræde bestyrelsesarbejdet, for min holdning er, at en firmaforening skal drives af de nuværende medarbejder og ikke pensionister. Ved min fratrædelse blev jeg udnævnt til æresmedlem, for mit engagement og store indsats. De følgende 5 år var jeg dirigent ved Tele-Kunstforeningens generalforsamling.

Bombetrusler

Ved regeringens vedtagelse af lov om "Logningsbekendtgørelse" blev der sat nye krav til de gamle telefoncentraler. Det betød, at alle landets Ericsson og Siemens telefoncentraler skulle opgraderes, så man til enhver tid, indenfor en halv time, kunne finde det fastnetnummer i

Danmark, hvor fra der var indtelefoneret en bombetrussel. Det var mig, der kom til at lede projektet. Det lykkedes og Karen var med til at indtelefonere flere bombetrusler for at teste om systemet var hurtigt nok - det var det. Her i 2026 er Ericsson og Siemens telefoncentralerne for længst skrotter.

Jubilæum

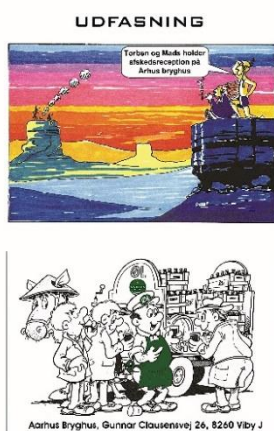
Jubilæumsgave lavet af kunstneren Kjeld Moseholm

Da jeg efterhånden var blevet en af de ældste i min afdeling, og tiden nærmede sig, hvor jeg kunne få folkepension, sagde jeg til min chef Peter Drammelsbæk Sørensen, at hvis der kom en fyringsrunde så kunne han bare fyre mig. Der gik noget tid, inden Peter kom og spurgte mig, om jeg mente det. Ja, det var helt ok. Men nu var der gået så meget tid, så hvis han kunne trække tiden nogle få måneder, så kunne jeg få mit 40-års jubilæum med. Den klarede Peter, og jeg fik mit jubilæum. Jeg fik et 40 års jubilæumsgratiale på kr.31.900,00, og en jubilæumsgave værdi sat til kr.3000,00.

I forbindelse med mit 40-års jubilæum blev jeg af min chef Peter tilbudt at blive indstillet til en fortjeneste medalje for 40-års tro tjeneste, men jeg takkede pænt nej tak, da en sådan erkendtlighed ikke er forenelig med min indstilling til kongehuset.

Fratrædelse

En af mine kollegaer Torben Kilden Nielsen og jeg fratrådte samtidigt jobbet hos TDC den 1. december 2010. Tirsdag den 30. november holdt vi en fælles fratrædelses sammenkomst i Aarhus Bryghus,. Her kunne man smage på husets julebryg m.m. Det var en rigtig god dag. Der

1

2

var selvfølgelig en del ferie, der skulle afvikles, og derefter gik jeg direkte på folkepension. Min sidste månedsløn var på 39.853,07 kr.

Fritid i Skjoldhøjparken

3 ugers vin i Skjoldhøjparken

Vi holdt mange fester i de første år i Skjoldhøjparken. I stedet for at købe den dyre vin i butikkerne kunne vi selv lave vinen. Hos materialisten kunne vi købe tre ugers vin. Kassen indeholdt alt, hvad man skulle bruge for selv at lave vin på 3 uger. Jeg havde allerede 10 liters glas balloner, gummipropper med vandlås, oechslevægt (gærmåler) og et alkoholmeter, så det var bare med at komme i gang med produktionen.

Glasballonen skulle rystes lidt en gang imellem. En dag gik det galt. Vi havde vinballonen stående inde i et skab, og lige inden vi skulle på besøg hos nogle venner, skulle jeg lige ryste den, og ”klik” så blev der et hul på siden af vinballonen. Det sagde blob blob, og vinen løb langsomt ud. Karen kom til hjælp. Vi fik lavet en vold af viskestykker på trægulvet, og fik vinen tørret op, så hurtigt vi kunne. Jeg turde ikke røre vinballonen, for der var jo risiko for, at den så ville gå helt i stykker. Da vi var færdige med at tørre op, og vinballonen var sat udenfor, skulle vi skifte tøj inden, vi gik over til vennerne. Vi gik ind i soveværelser på den anden side af skabet med den ødelagte vin ballon. Sjaap sjaap sagde det, da vi gik derind. Gulvtæppet var drivvådt af den ufærdige vin. Der var nemlig gennemgående gulv mellem de to rum. Det varede lidt, inden vi kom på besøg.

I 2011 var ”Den Gamle By i Aarhus” i gang med at genskabe lejligheder fra 1974. I den anledning fik de mine gummipropper med vandlås til vinballonerne, alkoholmeter og oechslevægt, så de kunne have en vinballon stående i et ægte 1974 miljø, der minder om tiden fra dengang.

Skjoldhøjspejderne

Skjoldhøj minispejder på Forlev spejdercenter. De voksne er Mads, Jimmy, Erik og Helle.

Da Rune startede som spejder, blev jeg frivillig hjælper igennem mange år hos Det Danske Spejderkorps (DDS). Først som minileder fra 1984 til 1986 i Skjoldhøj gruppe, og efterfølgende som Redaktør af gruppens blad "Skjoldet" fra 1992 til 1999.

De sjoveste minder er fra gruppens sommerlejr "Forlev festival" på Forlev spejdercenter i 1986. Der var sol hele ugen. Alle minispejderne og minilederne Helle, Erik, Jimmy og jeg boede i telte. Minispejderne og Jimmy var oppe på senen og gav den gas. De sang sangen "Forlev festival" der var en sang som Jimmy havde lavet i dagens anledning. Den blev meget populær.

I 1994 og 1999 var jeg med på DDS-landslejr "Blå sommer" i Stevninghus Spejdercenter i Sønderjylland. Den første gang var jeg med Skjoldhøjspejderne som minileder, og den anden gang var jeg med som medhjælper. Jeg stod for udlån af tovværk og taljer.

Sammen med juniorlederne Ivan Fuglsang og Per Nielsen deltog jeg ivrigt i "Sølvøkseløbet", der er et årligt natløb for senior spejdere og ledere. Jeg var med i løbet 8 gange.

Ved Sølvøkseløbet i 1991 fik jeg en 3. præmie og dermed en lille sølvøkse. Vi deltog egentlig ikke for at vinde, men mest for at have det sjovt sammen. Alle "Sølvøkseløbene" er et meget kært minde.

Lisbjerghytten

Lisbjerghytten ved Aarhus.

Sammen med Ivan og Per kom jeg ind i DDS Aros divisions hytteudvalg for Lisbjerghytten. Her blev jeg formand i fra 2000 til 2011, og sluttede som kasserer i årene 2011 til 2021. Jeg oprettede Lisbjerghyttens første hjemmeside i 2004.

Det at udleje en spejderhytte giver mange forskellige oplevelser. Langt de fleste udlejninger var ganske uproblematisk, men indimellem er der nogle af de trælse.

I den kategori findes der dem, der bare har forladt en møgbeskidt hytte og uden oprydning. Det giver sved på panden når hytten er udlejet til andre dagen efter.

Så findes der de lejere, der har tømt en pulverslukker på loft og vægge, og dem, der har ødelagt en hel del af inventar, døre, vindue og væge.

Det var ikke mig, der stod for udlejningen, men udelukkende for afregningen med lejerne. Det var ganske simpelt med den forud indbetalte hytteleje og depositum. De uheldige udlejninger var mere problematiske, især de udlejninger hvor værdien af det ødelagte var større end det indbetalte depositum.

En af de mere underholdende oplevelse var den gang da hytten havde været udlejet til nogle unge jurastuderende fra Aarhus Universitet. De havde selvfølgelig siddet udenfor på bålpladsen og hygget sig, og så havde de fældet nogle af vores træer og brændt dem. Hvad er værdien af sådanne træer?

Jeg kontaktede en anlægsgartner for at høre prisen for genplantning af de ødelagte træer. For lige at fortælle universitetet, at sådan noget gør man ikke, sendte jeg et avisclip hvor overskriften på artiklen var "Motorsavsmassakre". Den handlede om to sommerhusejere i Tversted, hvor den ene havde fældet en hel del af naboens store træer. Resultatet af denne handling kom i retten, og det kostede den ene part over 100 tusinde kroner at få træerne genetableret.

Et ægtepar, der har sommerhus på Klitvej i Tversted, har nu fået en betinget fængselsdom på 20 dage og en bøde hver på 5000 kr, for at have fældet 45 10-15 meter høje fyrtræer på naboens grund.

Nordjyske avis den 3. februar 2005

Spørgsmålet var også, hvor vigtige var de træer for os i hytteudvalget. Vi blev enige om, at vi sagtens kunne undvære de træer, og jeg bare skulle tilbageholde det allerede indbetalte depositum til dækning af den skade, der var sket. Jeg må alligevel have jaget de jurastuderende på Aarhus Universitet en skræk i livet med den artikel, for de ringede tilbage og spurgte, om det virkelig kunne passe, at de ikke skyldte os noget – og ja, det var rigtigt.

En af de mere trælse oplevelser var, da der blev konstateret sprøjtegift i Lisbjerghyttens egen drikkevandsboring. Det var ikke graverende, så vi fik et år til at løse problemet. Løsningen blev en tilslutning til den offentlige drikkevandsforsyning. Det krævede en meget lang tilslutningsledning til en pris af 150.000 kr. Vi havde selv lidt penge på kontoen, som egentlig var beregnet til et nyt tag. Vi fik også et lille tilskud fra kommunen. Glædelig var den dag, vi fik svar på vores ansøgning hos Mærsk fonden. Det var et brev, med det lækreste bløde papir, hvorpå der stod, at vi var bevilliget 100.000 kr.

Gøgsgis Pakhus

Tre "unge" kunstinteresserede gik rundt i Sindal og ledte efter et sted til at lave en kunstudstilling. De tre var Jette Kull, Jens Ole Jørgensen og Palle Knudsen. Udstillingerne i Dybro Jørgensens Pakhus i 1984 og 1985 var en stor succes, men desværre for fremtidige udstillinger skulle pakhuset renoveres og laves til lejligheder.

På det tidspunkt var min far afdøet ved døden, og mor kørte forretningen videre på et lidt lavere blus. Det blev Pakhusudstillingens redning, for efter en forespørgsel hos mor fik de lov at låne Gøgsgis Pakhus på den betingelse, at min lillebror Hans fulgte med! Gøgsgis Pakhus er en historisk bygning, der i mange år fungerede som købmandspakhus og nu ender som et kulturhus. En overgang blev Hans også formand for Gøgsgis Pakhus.

Pakhusudstillingen startede i Gøgsgis Pakhus i 1986. En enorm succes, som selvfølgelig skulle fortsætte, så arrangørerne af "Pakhusudstillingen" indgik en aftale med min mor, der kvit og frit stillede "Gøgsgis Pakhus" til rådighed for kunstudstillingen. Senere - da selve købmandsgården blev solgt til købmand Niels Holt - blev "Gøgsgis Pakhus" stykket fra og solgt til "Den selvejende Institution Gøgsgis Pakhus".

Jeg har stort set ingen andel i tilblivelsen af Gøgsgis pakhus, bortset fra at jeg lavede pakhusets anden hjemmeside, og var med til at ryddede bygningen for alt det skrammel der var samlet der. Det var mindst en stor container, helt fyldt med ting og sager der bare skulle køres væk. Oppe på hanebåndene fandt vi blandt andet en kane, og et gammelt gråt kontorinventar fra den tidligere butiksejer. Kornrensemaskinen og den gamle kaffemølle fik dog lov til at blive stående i en hel del år. Nu er de også fjernet.

Karen og jeg har været med til en hel del af de fester der i mange år blev afholdt i forbindelse med pakhusudstillingerne. Med kommunesammenlægningen i 2006 blev den årlige pakhusudstilling stoppet, men Gøgsgis pakhus fortsatte som kulturhus.

Min fest i Gøgsigs Pakhus

Lørdag den 22. marts 2024 blev det ikoniske Gøgsigs Pakhus genåbnet efter en omfattende renovering. Med den gennemførte renovering er pakhuset nu klar til at danne rammen om mange nye aktiviteter og begivenheder i Sindal. Det meget flotte resultat har givet det gamle pakhus nyt liv.

Derfor var det jo oplagt, at jeg den 14. maj 2025 afholdt min 80-års fødselsdag på min gamle legeplads.

Det blev en virkelig god dag, med en del underholdning hvor vi sang "Barndommens land" der er skrevet af Benny Andersen. Det var mit valg, da jeg for en stund igen var tilbage i min barndoms land.

Gøgsigs Smøge

Det var formanden for Gøgsigs Pakhus Jette Kull, der i 1993 fik ideen til at navngive den lille smøge fra Nørregade og til Torvegade. Smøgen var oprindeligt porten for enden af Sindal Købmandshandel og ind til købmandsgården. Nu var det en smal passage mellem Sparekassen Bikuben og Sindal Købmandshandel. Smøgen fører ind til "Kulturhusets Gøgsigs Pakhus", så det var nærliggende at kalde smøgen "Gøgsigs smøge". Opfordret af Jette blev det mig, der holdt en lille tale inden afsløringen af gadeskiltet.

»Gøgsigs smøge«

På billedet ses fra venstre Dorte Gøgsig Rasmussen, Hans Gøgsig, Jenny Gøgsig, købmand Niels Holt og Mads Gøgsig.

I lørdags - kort før den 10. Pakhusudstilling åbnede i Gøgsigs Pakhus - blev navnet på passagen mellem Bikuben og købmand Niels Holt - afsløret af Mads Gøgsig, Århus, søn af afdøde købmand Svend

Gøgsig, der drev købmandshandel på stedet gennem 40 år.

Mads Gøgsig fortalte bl.a., at der igennem mange år dette sted har været drevet af købmandshandel - og han kendte navnene på 6 købmænd, men

sagde at der sikkert havde været flere. Han kom kort ind på alle de forskellige ting, der var handlet med gennem tiderne, og fortalte videre at porten/indkørslen, hvor passagen er i sin tid var belagt med topede brosten »marksten«.

Han erindrede stadig lyden af hestesko der skurrede mod brostenene, og senere når de større og større lastbiler larmede fælt gennem indkørslen og af og til ramte husmuren.

I dag har porten/indkørslen ændret karakter og er blevet til en offentlig smal passage. Købmandshandelen er der stadig - nu ejet af købmand Niels Holt - og stalden - den er blevet til kulturhuset »Gøgsigs Pakhus«.

Mads Gøgsig sluttede med at sige: »Jeg og den øvrige familie er naturligvis glade for at man har valgt min fars navn. Nu fører »Gøgsigs Smøge« naturligvis ind til den nuværende købmand Niels Holt, men også til byens nye bibliotek og sidst, men ikke mindst direkte ind til byens kulturhus - Gøgsigs Pakhus«.

Sindal og Omegns Avis, onsdag den 7. juli 1993.

Min tale fra dengang er gengivet her:

Vi er samlet her i dag for at afsløre navnet, som hænger der på vægen. Mit navn er Mads Gøgsig og jeg er søn af den tidligere Købmand Svend Gøgsig.

På dette sted har der i mange år været drevet købmandshandel.

Jeg har navnene på 6 forskellige købmænd, der har boet her, og der har sikkert været flere. Disse købmænd har her skaffet levebrødet til sin og alle de ansattes familier.

(Købmænd: Jørgen Christensen, Marius Pedersen, Chr. Christensen, Michael Nielsen, Svend Gøgsig og Niels Holt.)

At det har været et godt sted for handel kan ses af, at først lå Sparekassen på den ene side af købmandshandlen, og nu efter en årrække er den vendt tilbage og ligger nu på den anden side.

I mange år var det landbefolkningen købmanden skulle handle med, og for at tiltrække landmænd, husmænd og landarbejdere var der til købmandshandlen også lavet en hestestald. Et skilt ud mod Nørregade viste, at her var der en "gård-staldplads"

I dag er der store offentlige parkeringspladser både foran og bagved købmandshandlen.

Vi står nu i indkørslen/porten til købmandsgården. Den var i mange år belagt med toppede brosten "marksten", men nye tider har indfundet sig og belægningen er nu cement.

Hvilke varer har den gode købmand så handlet med - og dermed også hvilke varer er transporteret gennem denne port. Ved at se på gamle fotografier af købmandsgården kan man danne sig et indtryk.

Skiltene reklamerer med:

- *Kolonial-delikatesseforretning med vin, kaffe, konserver og tobak.*
- *Æg, huder og skind betales altid med dagens højeste pris.*
- *Korn, foderstoffer og gødning*
- *Trælastforretning, Cementvarer*
- *Kul, koks og olie*
- *Støbegods*
- *Isenkram*

I starten foregik transporten med hestevogne og jeg kan stadig huske lyden af hesteskoene, der skurrede mod brostenene.

Senere blev det lastbilerne, der tog det store læs, de blev større og større og det drønedes hult her i porten når de kom forbi, og bedre var det ikke, når de en gang imellem ramte husmuren.

Bydrengene har nok taget det største slæb, når de trampede i pedalerne for at bringe varer ud. Mange budcykler, der har passeret her, er slidt op.

Tiderne skifter, men købmandshandlen er der stadig. Stalden er der også, men er nu blevet til kulturhuset "Gøgsigs Pakhus". Indkørslen/porten har nu ændret karakter fra at være en privat indkørsel til en offentlig tilgængelig "smal passage"

En sådan passage skal naturligvis have et navn, og hvad er mere nærliggende end at opkalde passagen efter en af de købmænd, der har haft sit virke her.

- Jeg vil nu afsløre navnet - navnet er "Gøgsigs Smøge".

Jeg og den øvrige del af familien Gøgsig, hvoraf en stor del er samlet her i dag, er naturligvis glade for, at de gode Sindal-boer har valgt min fars navn.

Nu fører "Gøgsigs Smøge" naturligvis ind til den nuværende købmand Niels Holt, men også til byens nye bibliotek og sidst, men ikke mindst direkte ind til byens kulturhus "Gøgsigs Pakhus"

Mads Gøgsig

I forbindelse med udvidelsen af Super Brugsen i Sindal i 2008 forsvandt gadeskiltet. Jeg fik en lille snak med brugsuddeler Karsten Jakobsen, og i løbet af kort tid havde han anskaffet og opsat et nyt skilt med teksten "Gøgsigs Smøge". Desværre så er skiltet her i 2025 igen forsvundet.

Gymnastikgården

Rune startede med at gå til gymnastik på Gymnastikgården i starten af 80'erne. Senere var det også Ebbes tur til at gå til gymnastik. Rune kom et år på eliteholdet (Flying Superkids), medens Ebbe stoppede igen, han var mere til fodbold. Som forældre kunne man sidde i et rum ovenpå og se, hvad der foregik i gymnastiksalen. Da der blev oprettet et voksenhold, var jeg med fra 1987 til 1993. Hvert år var der gymnastik opvisninger i Vejlbj Risskov hallen, og voksenholdet var selvfølgelig også med. Vi udgjorde et lille hyggeligt indslag mellem alle de dygtige og springende unge mennesker.

Gymnastikgårdens voksenhold

TV-stjerne

Mads og Dorte Grynderup

I 1995 kom jeg med i et kort indslag i TV. Det hele startede ved en privat fest, hvor Dorte Grynderup fra TV2 var til stede. Efter festen fik jeg en henvendelse fra Dorte, om jeg ikke kunne tænke mig at være med i et kort TV-indslag, som hun havde gået og tænkt på i et stykke tid.

Hvor ugebladene vrir med dem "Susanne før og nu", "Helle blev en ny kvinde", og "Kirsten skifter stil", så kunne Dorte godt tænke sig at lave et lignende TV-indslag, bare med den forskel, at det skulle være en mand, der skulle have et grundigt eftersyn. Om hun syntes jeg trængte til en

ordentlig omgang ved jeg ikke, men jeg sagde ok.

En tidlig morgen blev jeg hentet hjemme af tre piger, hvor den ene var Dorte og de to andre styrede kameraer og lyd. Først skulle jeg have en prøvetime i aerobic sammen med en flok morgenfriske og veltrimmede fruentimmere. Herefter gik det slag i slag med besøg hos frisør, kosmetolog, brillemaker, skobutik og tøjbutik. Selv mit skæg røg ved den lejlighed. Det blev et sjovt TV2 indslag, som jeg kan grine af den dag i dag.

Stenhugning

Hvor min interesse for at hugge i sten kommer fra ved jeg ikke, men første gang jeg prøvede kræfter med de hårde sten var på et Bededagskursus i 1993. Det var i Harlev hvor billedhuggeren Laurids Kirkegård underviste i hugning af skulpturer i marksten.

Atten år efter i 2011 forsøger Sven Nicolajsen, som jeg kendte fra Telekunstforeningen, at få mig skubbet frem på ventelisten til stenhugning på Rudolf Steiner Skolen. Det lykkedes, og jeg var med på det hold, der startede den 7. marts 2012. Det var Frantz Wolf, der underviste. Jeg var med på alle de følgende hold, indtil Frantz dør den 30. oktober 2019.

Nogle af os deltagere ville stadig gerne hugge i sten, selv om der ikke længere var stenhugning på Rudolf Steiner Skolen, så i september måned 2019 begynder vi i stedet på et hold på Vestermølle i Skanderborg med Rune Lynggård som underviser.

Desværre så foregik det hele indendørs, og Rune havde meget travlt som nystartet tatovør og kunne ikke længere overkomme at undervise os. Den efterfølgende sæson lejede vi os ind i en container hos Huggeormene på Godsbanegården i Aarhus. Vi var 8 personer, der lavede vores egen forening med navnet "Skærverne". Parkeringsforholdene ved godsbanegården blev efterhånden helt håbløse, så vi prøvede at vende tilbage til Rudolf Steiner Skolen.

Det var fint nok, vi skulle jo ikke have en underviser. Prisen var fornuftig da vi kun har brug for strøm og et sted vi kan støve og drikke vores kaffe. Desværre så blev prisen hævet gevaldigt det efterfølgende år, så vi måtte igen se os om efter et andet sted at være.

Med Sven Nicolajsen som mellemmand fandt vi et rigtigt dejligt sted hvor vi kan støve, larme, spise kage og drikke vores kaffe. Det er en meget flink landmand i Harlev, der har stillet sit åbne skur til rådighed for os.

SkyTown

SkyTown

Gennem tiden er det selvfølgelig blevet til en del værker, men jeg har bevidst aldrig solgt nogen. Det største værk er nok stenhusene i "SkyTown". Det består af 100 tilhuggede chaussesten med polerede tagflader, så de ligner små stenhuse. Hvert hus har sit eget husnummer. Nummeret er skrevet på en lille rustfri plade sammen med et elefantlogo.

Husene er sammen med et ejerbevis, parvis foræret væk til familien, venner og bekendte. Det nordligste stenhuse findes i Skagen, det østligste i Skodsborg og det syd og vestligste findes på Fanø.

Hvert år får alle husejerne en lille nytårshilsen fra Borgmesteren (det er mig). Her står der gerne lidt om rigets tilstand så som ejendomsvurderinger, skatter, Corona osv. Hilsenen slutter af med teksten: "Skulle hilse fra fru borgmesterinden".

Nytårshilsnen fra 2026 så sådan ud:

SkyTown d. 4. januar 2026

Kære borgere i SkyTown

Som borgmester vil jeg ønske jer alle et rigtigt godt nytår.

Verden er af lave. Året 2025 har desværre været et år med megen ufred rundt om i hele verden. På de hjemlige breddegrader mærker vi det også, for magtmenneskerne truer rigsfællesskabet Danmark, Færøerne og Grønland.

Hvad mon de tænker, eller tænker de overhovedet ikke. Måske er de bare udstyret med en kunstig intelligens, som er skruet helt forkert sammen.

Hvor hverdagen i de danske huse bliver fuldstændig kaotisk hvis strøm, vand, varme og bredbåndsforbindelser afbrydes, og ja hvis bare en af dem saboteres. Vi har ikke de samme problemer i SkyTowns huse, her er disse begreber fuldstændig uden betydning.

Trods ufreden i verden så har år 2025 været et godt år for SkyTown. Byen er inde i en stille og rolig udvikling. Når Byen er helt udbygget, vil den bestå af 100 stenhuse. Det er med glæde, jeg kan meddele jer, at vi snart er fuldtallig i SkyTown. Der er kun 4 huse som endnu ikke har fået en ejer.

Måtte verden blive lige så fredelig som her i SkyTown.

Godt Nytår

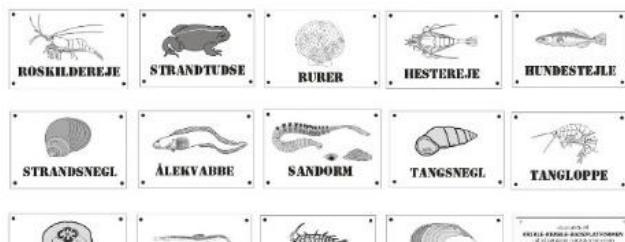
Mads Gøgsig
Borgmester i SkyTown

NB: skulle hilse fra fru borgmesterinden.

Hjælp til Krible-krable-platform

I foråret 2017 blev jeg opfordret, af karens kusine Tove Binzer, til at lave nogle stålskilte i stil med husnumrene i "SkyTown". Tove var engageret i et projekt Krible-krable-platform i Herslev Havn. Projektet gik ud på at gå på opdagelse i vanddyrenes verden. Det var målrettet mod mindre børn, der sopper rundt i det lave vand. Udgangspunktet var en flydende platform, der lå

Mine stålskilte

Krible-krable-platform

forankret i vandet ved havnen. Her manglede man nogle små skilte til at skrue på platformen med navn og billede af nogle karakteristiske havdyr.

Det blev så mig, der kom til at lave disse skilte. Motiverne fandt jeg i en bog. Det blev i alt til 14 små skilte med følgende havdyr: ålekvabbe, havbænkebidere, hestereje, rurer på musling, strandsnegl, tangloppe, tangnål, roskildereje, blåmusling, sandorm, strandtudse, hundestejle, tangsnegl og vandmand. Projektet var støttet af Velux fonden og Danmarks Naturfredningsforening.

En hjælpende hånd

Vores maleri af Brasserie og hotel Ferdinand er malet af Alexei Svetlov.

Som pensionist fik jeg tid til at hjælpe Rune og Ebbe med små byggeprojekter i deres lejligheder, huse og sejlbåd. Der blev også tid til at være ”pedel” en dag om ugen på Ebbes arbejdspladser: ”Brasserie og hotel Ferdinand”, ”Restaurant FF” samt den årlige musikfestival ”NorthSide#”. Da Ebbe flyttede til ”Restaurant 10.” blev ”pedel” aktiviteten indstillet.

Alexei Svetlov har malet en del malerier af markante bygninger fra Aarhus. De er alle sammen svævende i luftballoner og med ledninger af enhver slags hængende nedenunder. Karen og jeg var vild med de malerier, så vi bestilte et med ”Ferdinand” som motiv hos ”Galleri V 58”.

Rejser

Det er Karen, der er initiativtageren til vores mange udlandsrejser. Rejselysten til udlandet er vokset efter, at vi er blevet pensionister, før var vi mest i Danmark. Af destinationer vi har besøgt kan nævnes: Samos, Malta, Australien, Kina, Mexico, Cuba, Vestindiske Øer, Tyrkiet, Thailand, Laos, Vietnam, Cambodia, Indien, Sri Lanka, Amalfikysten, Færøerne, Sydkorea og flod tur på Maas og Rhinen.

Gøgsig slægten

I forbindelse med min fratræden fra TDC fik jeg et kursus i fotoprogrammet Photo Shop. De færdigheder jeg fik der, udnyttede jeg, da jeg som pensionist fik tid til at kortlægge en del af Gøgsig familiens levnedsløb. Det var især de meget gamle brune foto med mange skrammer, og med motiv af far, mor og børn, der trængte til en ordentlig omgang, så de kunne blive fine og flotte igen.

GØGSIG SLÆGTEN

Niels & JetteNiels Chr.JørgenOttoTre PigerHolmArnoldTheodorKristaAnnaChristian

GøgsiglandSlægten

Velkommen til Gøgsig slægtens "Digitale slægtsbog".

Den digitale slægtsbog er opbygget så næsten alle **Niels og Jettes** børn har deres egen mappe (se fanebladene ovenfor). Oplysninger om børnebørn og oldebørn findes i de tilhørende undermapper. Nummereringen ud for hver enkelt person i den "Digitale slægtsbog" (f.eks. (G12). Mads Gøgsig), refererer til den nummerering der er anvendt i den seneste version af "Gøgsig slægtsleksikon".

Personbeskrivelsen under hvert faneblad er fra Johnny Grandjean Gøgsig Jakobsens **Slægtskriftet om Gøgsig** (3. udgave 2007).

De fleste foto i Den digitale slægtsbog kan ses i en forstørret udgave ved at klikke på dem.

Velkomstsiden fra den "Digitale slægtsbog"

Normalt så interesserer slægtsforskere sig for slægten langt tilbage i tid. Jeg har gjort det lidt anderledes. Jeg er startet ved min oldefar og gået frem i tid. Det har den fordel, at jeg har haft adgang til mange gamle familiefoto, og samtidigt snakket med nulevende personer og fået deres historie. Ind imellem også nogle gode "røverhistorier". Jeg gik altså i gang med at kortlægge Gøgsig familiens levnedsløb, startende med oldefar Niels Peter Nielsen (f. 16. maj 1849 – d. 17. juli 1920) og oldemor Jette Andrea Jørgensen (f. 1. december 1854 – d. 7. maj 1925) på gården "Store Gøgsig" i Tuen.

Resultatet blev et slægtsleksikon på ca. 50 sider samt Gøgsig slægtens “Digitale slægtsbog”, der er en hjemmeside på Internettet. Hjemmesiden består i dag (år 2026) af 270 sider, med i alt 2970 foto, erindringsdokumenter og udklip fra aviser eller kirkebøger. Den “Digitale slægtsbog” bliver løbende opdateret og udvidet. Siden der kun er tilgængelig for Gøgsig slægten, kan ikke findes via Google.

Pas på dæ sil

En global epidemi lavede i 2020 fuldstændig om på vores hverdag. Det var den dødelige Corona epidemi (covid 19), der varede ca. 2 år. De første danskere blev smittet i februar 2020. På det tidspunkt var både Karen og jeg gået på pension.

For at minimere smitterisikoen skulle vi isolere os mest mulig altså mindstmulig social omgang. God hygiejne var fundamental. Omhyggelig håndvask, flittig brug af håndsprit, host i ærmet og brug af maske når man var udenfor hjemmet.

Ferier og fester på over 10 deltagere blev forbudt og dermed aflyst. Vores planlagte tur til Andalusien og Malaga blev aflyst. Smittebærende dyr så som minke blev aflivet.

Skoler, forretninger og arbejdspladser blev lukket. Internettets store udbredelse i Danmark afværgede de største ulemper, idet skolegang og arbejde i stor udstrækning kunne udføres fra hjemmearbejdspladser.

Der blev på rekordtid udviklet en vaccine, der på sigt kunne aflaste de overfyldte hospitaler. Som pensionister blev Karen og jeg nogle af de første, der blev vaccineret i Danmark. Vi fik dog Corona begge to, men i en meget mild udgave. I dag er Corona ikke udryddet, men nu betragtes den mere som en speciel form for influenza.

Selv om alle sammenkomster stort set blev aflyst, så havde vi alligevel et par stykker. Den ene var oktoberfesten 2020, som Birthe og Jørn stod for. Af hensyn til Corona påbuddet om afstand blev den afholdt hos os, hvor vi sad ved 5 små selvstændige borde i vores store stue. Den anden var en lille vængefrokost på vores terrasse, også ved små selvstændige borde.

Venner og bekendte

Stigelaugget

På vores stikvej på Livøvænget var det Maud, Birger, Birthe, Jørn, Karen, Kay, Bente, Bent og mig, der var deltagerne ved stigelaugets stiftende forsamling den 21. juli 1979 på terrassen hos os (lauglokalet). Efter de normale formaliteter blev det vedtaget, at Bente, Birger og Kaj skulle arrangere den kommende vejfest i 1980. Jørn og Kaj skulle indkøbe "Stigelaugets" fællesstige. Jeg skulle undersøge mulighederne for at plante et fælles træ på det grønne areal på vendepladsen. Der blev fastsat et kontingent på 25 kr. pr aktivt medlem. Kaj blev valgt til laugets første oldermænd og Jørn blev kasserer. Stigelaugets medlemmer kom til at omfatte alle 8 huse på vores lille stikvej.

Model med træet på vendepladsen.

Vi er mange.

I grundejerforeningen fik Jeg afslag på at plante et træ på vendepladsen, men jeg arbejdede vedholdent videre med at få emnet med på grundejerforeningens generalforsamling. Jeg fik lavet et dokument, der belyste fordelene ved et sådant træ og indhentede forslag til egnede trætyper hos Det Jydsk Haveselskab. Fik også lavet en model af vendeplads med huse og fællestræet. Ved grundejerforeningens generalforsamling den 3. november 1979 kom jeg på talerstolen og forelagde vores ærinde. Forslaget blev vedtaget. På baggrund af mit forarbejde havde grundejerforeningens bestyrelse dog forinden besluttet at tiltræde forslaget. Vi fik herefter plantet vores træ.

Senere blev der i fællesskab indkøbt en stige, en mosskærer, en tromle, en Power Man snerydder, og et partytelt med plads til os alle. Snerydderen er senere blevet solgt.

Hvert år er der 3 udvalgte personer, der skal sørge for årets vejfest. De 3 personer bestemmer suverænt hvad der skal ske. Vejfesten starter typisk med et fællesarrangement mest for børn, hvorefter festlokalet bliver klargjort med stole og borde. Det er udvalget, der bestemmer om man selv skal have mad med, eller der bliver indkøbt fællesmad.

Siden starten har der hvert år været afholdt vejfest, med den lille undtagelse, at vores 40-års jubilæum 1918 blev til en vejfrokost på restaurant Le Pagnol, så vi slap for oprydning og opvask.

Desuden blev vejfesten 2020 aflyst på grund af Corona. I og med, at børnetallet på vænget er faldet, har vejfesten ændret lidt karakter så den nu er mest for voksne.

I stigelaugets levetid er der kommet nye beboere i 3 af husene. Trods denne udskiftning så er alle 8 huse stadig med i stigelaug.

Kortklubben

Kortklubben startede for rigtig mange år siden. Vi er 3 par Else & Poul Erik, Anni & Børge samt Karen og mig. Else og jeg spiller ikke kort. Hvornår vi startede, vides ikke, men vi har foto fra 1995 hvor vi er på skovtur til Kasted mose. Undervejs er Annis tidligere mand Børge blevet udskiftet med Asger.

Poul Erik, Børge og jeg kender hinanden fra, da vi læste til Elektroniktekniker. I Starten havde vi også vores børn med, men den tid er for længst forbi.

Vi mødes efter middag og spiller kort. Det bliver gerne til en 2-3 runder, der hver indeholder følgende syv forskellige spil: 1. undgå stik, 2. undgå stik med klør, 3. undgå stik med damer, 4. undgå stik med sorte knægte, 5. undgå stik med klør ni, 6. undgå første og sidste stik og til sidst spil 7. der er "læg til Syver ene".

Når vi har fået vores kaffe og hjemmebagte boller med ost og muligvis et stykke kage, så går turen hjemad igen.

Det egentlige formål med klubben var jo at mødes og spille kort. Tiderne er skiftet lidt, så det er snak om børn og børnebørn, der fylder mest. I starten blev resultaterne nøje registreret i en bog, sammen med bilag fra vores hotelophold. Det gør de ikke længere.

Poul Erik, Karen, Mads, Else, Anni og Asger.

Ud over at spille kort skiftes vi hvert år til at arrangere en skovtur. Her har vi været langt omkring, f.eks. i Løgumkloster og Lille Blåkilde ved Rebild bakker.

I starten indbetalte vi, hver gang vi spillede et beløb til en fælleskasse. Når der var penge nok i kassen, tog vi på et hotelophold et eller andet sted i Danmark. Vi har overnattet i Hindsgavl,

Henne Mølle Aa Badehotel, Sæby, Manø, Sallingsund Færgetro, Ribe, Fur, Christiansfeld og Lemvig. Fælleskassen eksisterer ikke mere, men vi spiller stadig kort.

Madklubben

Madklubben blev startet i 1995. Det var blevet lidt moderne med madklubber den gang. Hos os blev det til pigernes madklub forstået på den måde, at det er pigerne der inviterer, og mændene der er i køkkenet og laver maden. Forinden er der kl. 15:00 serveret kaffe og hjemmelavet kage hos dem, der denne gang skal lægge hus til festlighederne. Her er det pigerne, der står for hjemmebag.

Vi var i starten 3 par Maud & Birger, Jette & Peter og Karen og mig. Sidst på året 1995 blev Jette skiftet ud med Janne. Det første klubmøde fandt sted hos Peter og Jette på deres gård i Markusminde. Siden er der hver gang møjsommeligt skrevet i en lille bog hvad vi har fået at spise, og hvilke vine der blev serveret. Madklubben eksisterer stadig.

Birger og Peter er absolut de bedste madkendere, jeg er bedst som kokkedreng. En af de pudsigste madoplevelser var engang, da vi fik påfugl. Den blev leveret af Karens storebror Hans Nedergaard i Mosbjerg. I starten havde vi selvfølgelig vores børn med. Nu hvor de er blevet store og selv har fået børn, så er de kun med en gang imellem. Vi mødes vel typisk 4-5 gange om året.

Madklubben har også været på flere hotelophold her i Danmark.

Julefrokost

Der har i mange år været afholdt sammenskuds-julefrokost hos os. Folk blev inviteret, og de fik hver især at vide, hvad de skulle medbringe af mad til festen. Og selvfølgelig en kvittering for deres udlæg. Den første kendte er i december 1985, men der kan godt være flere fra den tid. I 1991 blev traditionen genoptaget efter et par års pause.

Det startede egentlig som en ”to i en” julefrokost. Det kom sig af, at der var mange gengangere i de julefrokoster, der skulle afvikles i julemåneden, og derfor var det svært at finde en ledig dato. Den ene julefrokost var Jette og Peters med venner, og den anden var Karens og min. Det blev derfor besluttet at slå de to julefrokoster sammen og afholde julefrokosten hjemme hos os på Livøvænget 40, den sidste lørdag i november. Jette var med de første 4 år, hvorefter hun i 1995 blev udskiftet med Janne. Antallet af deltagere har svinget lidt, men da vi var flest deltagere, var vi 28 inkl. Rune og Ebbe. I 2025 er vi nede på 11 deltagere.

Indbydelsen er et kapitel for sig selv. Det siger sig selv, at der er ændret lidt på ambitionerne

Klitisserne fester i "Hobbylabore" i Tversted.

undervejs. Invitationen fra 2010 var en PowerPoint præsentation udsendt på en CD. Et af de gennemgående temaer har været, at vi er blevet fotograferet i nissetøj i forbindelse med et weekendophold. Der har været: Nissebandes til søs, Klit-nisserne, Mosel-nisserne, Ærønisserne, Dyvig-nisserne, Sdr. Hostrup nisserne, Havenisserne, Nisser der har stukket hovederne i busken, Nisserne møder julemanden, Øl-nisser, Vadehavs-nisser og Pariser-nisserne. Fotografiet med Pariser-nisserne var et AI manipuleret foto her fra livøvænget.

Menuen har altid været sild, grønlangkål med brune kartofler, medisterpølse, skinke, sennep og rødbeder samt vridkål. Efterfulgt af ost, kiks, frugtsalat, kaffe og hjemmelavede småkager. Gennem tiden har der også været koldt flæsk, tærter, og suppe til natmad, men det er nu sløjfet. Vi spiser ikke så meget mere. Gæsterne har selv drikkevarer med til eget forbrug. De to værtspar sørger for snaps.

Der er også lidt underholdning undervejs. Skøre påfund (bordkort), der fordeler os tilfældigt rundt ved bordene, efterfulgt af en eller to sange. Herefter afvikles "Årets Quiz", hvor mange forskellige af deltagere gennem årene er kommet med deres bud på en god quiz. Den, der klarer quizen bedst, får selvfølgelig en gave. Herefter kommer pakkeleg hvor deltagerne selv kommer med de pakker, der skal indgå i legen. Pakkelegen kan godt være lidt svær at styre på dette sene tidspunkt, da stemningen ofte er ret høj. Der er i alt indtil nu afholdt 35 julefrokoster.

Dagpleje-klubben

Da der endnu ikke var oprettet en skolefritidsordning i Skjoldhøj skole, var der ingen pasningsmulighed for Michael, Rikke, Søren, Jacob, Anne, og Ebbe, når de fik fri fra børnehaveklassen.

Michael, Rikke, Søren, Jacob, Anne og Ebbe.

Birthe- vores nabo og børnehavepædagog- blev vores redning. Birthe, der også er mor til Anne, tilbød at passe ungerne, indtil vi kom hjem. En afslutningsfest for Birthe hos Else & Karl Aage i 1990 blev starten til vores ”Dagpleje klub”.

Vi forældre til ungerne har siden haft mange skønne timer sammen, hvad enten det er til nytårskur hos Else & Karl Aage, påske i Søndervig, ture i vores sommerhuse, sommerfest, runde fødselsdage, busture til udlandet, oktoberfest, jul og nytår. De faste sammenkomster er oktoberfest, nytår og påske hos Ann & Ib i Søndervig. Oktoberfest og nytårsfest skiftes vi til at arrangere.

Dagplejeklubbens 25 års fotobog.

De sidste år har Ann & Ib dog stillet deres sommerhus i Søndervig til rådighed for nytårsfesten, så vi kan deltage i det årlige nytårsbad i Vesterhavet sammen med to tusinde andre badegæster. Herefter ren hygge så vi kan være klar til Dronningen/Kongens nytårstale.

I forbindelse med vores 25-års jubilæum i 2014 fik vi lavet en fotobog med de bedste billeder fra den forløbne tid. Selve jubilæumsfesten blev afholdt på Bramslevgård sammen med vores dejlige unger.

Jørn var gruppens absolut bedste rimsmed og han har lavet utallige lejlighedssange. Sangene (ca. 70) har vi samlet i sangbøger og synger med glæde nogle af sangene igen og igen, når vi er samlet. Det er altid sjovt at være sammen.

Vores børn og børnebørn

Heldigvis er der også blevet tid til at være sammen med vores dejlige børn og børnebørn.

Debbie

Rune

Thomas

Victor

Rune Langhoff Gøgsig (f. 15. maj 1975), blev gift den 17. marts 2012 med Debbie Langhoff Gøgsig (født Debbie Sørensen Jensen den 31. marts 1982).

De har 2 børn:

- Thomas Langhoff Gøgsig (f. 15. april 2012).
- Victor Langhoff Gøgsig (f. 29. maj 2016).

Sofia

Ebbe

Sara

Nina

Ebbe Langhoff Gøgsig (f. 3. april 1982), blev gift den 6. juli 2019 med Sofia Langhoff Gøgsig (født Ann Sofia Feldtmann Jørgensen den 8. februar 1988).

De har 2 børn:

- Sara Kirstine Langhoff Gøgsig (f. 3. november 2020).
- Nina Langhoff Gøgsig (f. 4. december 2022).

Nu håber jeg at I har fået et lille indblik i de første 80 år af "min verden". Knus til jer alle.

Mads Gøgsig

(Kilder: fotobøger, kirkebøger, avisclip, mors dagbog fra 1943 – 1969 og bogen "Vort barn").

Mange tak til Kjeld Larsen og Peter Øgaard Madsen for at læse korrektur, og komme med velmenende kommentarer til dette værk.

Lokalhistoriske bøger

Lokalhistoriske bøger med Gøgsig familie indhold fra Halvrømmen og Sindal:

- Artiklen "Et tilbageblik på livet i Halvrømmen Skole", der findes i bogen "Han Herred Bogen" fra 1912 er skrevet af Mads Gøgsig.
- Artiklen "Købmand Svend Gøgsig", der findes i bogen "Vores rødder 8" fra 2015 er skrevet af Hans Gøgsig.
- Artiklen "Kulturhuset Gøgsigs Pakhus og lidt om Pakhusudstillingen", der findes i bogen "Vores rødder 9" fra 2017 er skrevet af Hans Gøgsig.